

การรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง
ประเภทวิชาบริหารธุรกิจ สถาบันการอาชีวศึกษาภาคใต้
จังหวัดนครศรีธรรมราช

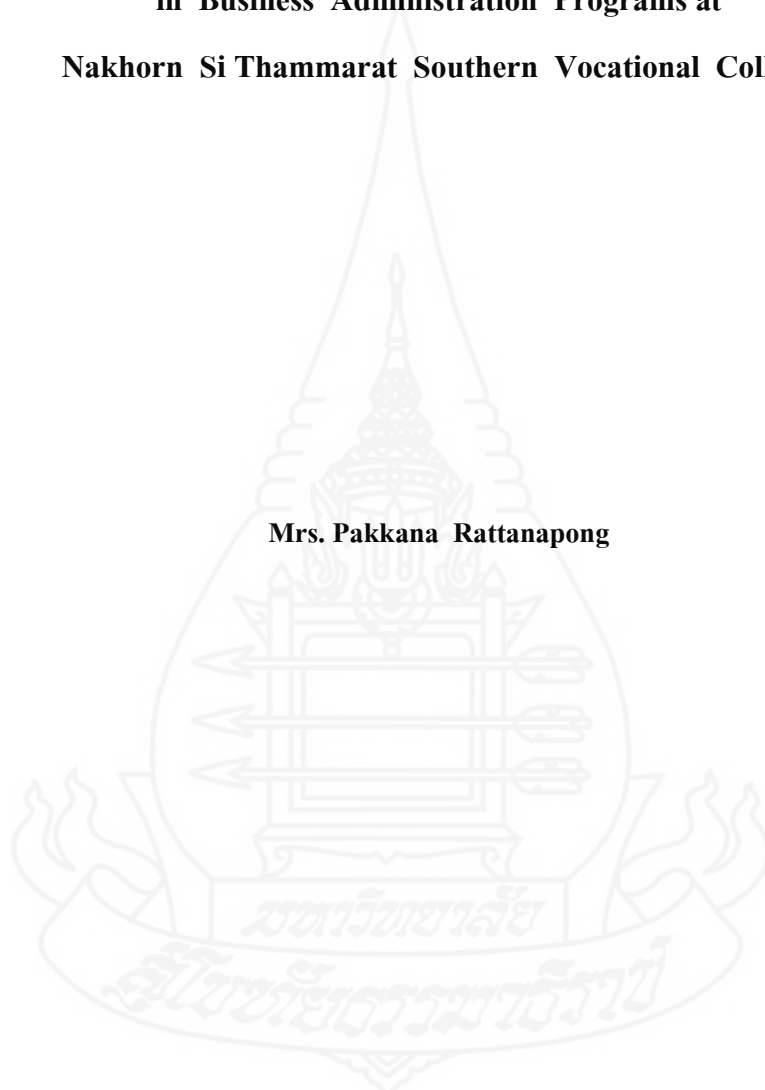
นางภักณา รัตนพงศ์

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต
แขนงวิชาสารสนเทศศาสตร์ สาขาวิชาศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช

พ.ศ. 2556

**Information Literacy of High Vocational Certificate Students
in Business Administration Programs at
Nakhorn Si Thammarat Southern Vocational College**

Mrs. Pakkana Rattanapong

A Thesis Submitted in Partials Fulfillment of the Requirements for
the Degree of Master of Arts in Information Science

School of Liberal Arts

Sukhothai Thammathirat Open University

2013

หัวข้อวิทยานิพนธ์ การรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง
ประเภทวิชาบริหารธุรกิจ สถาบันการอาชีวศึกษาภาคใต้
จังหวัดนครศรีธรรมราช

ชื่อและนามสกุล นางภักณา รัตนพงษ์

แขนงวิชา สารสนเทศศาสตร์

สาขาวิชา ศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช

อาจารย์ที่ปรึกษา 1. รองศาสตราจารย์ ดร. น้ำทิพย์ วิภาวิน
2. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. เทอดศักดิ์ ไม้เท้าทอง

วิทยานิพนธ์นี้ ได้รับความเห็นชอบให้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรระดับปริญญาโท เมื่อวันที่ 29 พฤศจิกายน 2556

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

..... ประธานกรรมการ
(รองศาสตราจารย์ธาดาศักดิ์ วชิรปรัชญาพจน์)

..... กรรมการ
(รองศาสตราจารย์ ดร. น้ำทิพย์ วิภาวิน)

..... กรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. เทอดศักดิ์ ไม้เท้าทอง)

..... ประธานกรรมการบัณฑิตศึกษา
(ศาสตราจารย์ ดร. สิริวรรณ ศรีพหล)

ศก

ชื่อวิทยานิพนธ์ การรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ประเภทวิชาบริหารธุรกิจ สถาบันการอาชีวศึกษาภาคใต้ จังหวัดนครศรีธรรมราช

ผู้วิจัย นางภักดา รัตนพงศ์ รหัสนักศึกษา 2541000127 **ปริญญา** ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (สารสนเทศศาสตร์)
อาจารย์ที่ปรึกษา (1) รองศาสตราจารย์ ดร.นำทิพย์ วิภาวิน (2) ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เทอดศักดิ์ ไม้เท้าทอง
ปีการศึกษา 2556

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ (1) ศึกษาการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ประเภทวิชาบริหารธุรกิจ สถาบันการอาชีวศึกษาภาคใต้ จังหวัดนครศรีธรรมราช (2) เปรียบเทียบระดับการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ประเภทวิชาบริหารธุรกิจ สถาบันการอาชีวศึกษาภาคใต้ จังหวัดนครศรีธรรมราช (3) ศึกษาปัญหาและอุปสรรคต่อการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ประเภทวิชาบริหารธุรกิจ สถาบันการอาชีวศึกษาภาคใต้ จังหวัดนครศรีธรรมราช

วิธีการวิจัยเป็นการวิจัยเชิงสำรวจ ประชากรที่ใช้ในการศึกษาคือนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ประเภทวิชาบริหารธุรกิจชั้นปีที่ 1 และ 2 ของสถานศึกษาในสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา จังหวัดนครศรีธรรมราช จำนวน 1,004 คน กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 297 คนโดยการสุ่มแบบหลายขั้นตอน และแบ่งชั้นภูมิตามสถานศึกษา ระดับชั้นปีและกลุ่มสาขาวิชา เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบทดสอบและแบบสอบถามที่พัฒนาจากมาตรฐานการรู้สารสนเทศของสมาคมห้องสมุดมหาวิทยาลัยและวิจัยแห่งสหรัฐอเมริกา (ACRL) สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การทดสอบค่าที การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว และทดสอบความแตกต่างรายคู่ใช้วิธีการของเซฟเฟ

ผลการวิจัยพบว่า (1) นักศึกษาส่วนใหญ่มีระดับการรู้สารสนเทศในระดับน้อย ทุกมาตรฐานและทุกกลุ่มสาขาวิชา ยกเว้นประเด็นการกำหนดขอบเขตสารสนเทศมีระดับการรู้สารสนเทศอยู่ในระดับปานกลาง และกลุ่มสาขาวิชาคอมพิวเตอร์ธุรกิจมีระดับการรู้สารสนเทศในระดับปานกลาง โดยนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนพอใช้มีระดับการรู้สารสนเทศอยู่ในระดับน้อย (2) เปรียบเทียบการรู้สารสนเทศจำแนกตามระดับชั้นปี กลุ่มสาขาวิชาและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน นักศึกษาที่ศึกษาในระดับชั้นปีที่ต่างกันมีระดับการรู้สารสนเทศแตกต่างกัน โดยนักศึกษาในระดับชั้นปีที่ 1 มีระดับการรู้สารสนเทศสูงกว่านักศึกษาระดับชั้นปีที่ 2 เมื่อเปรียบเทียบกลุ่มสาขาวิชาที่ศึกษา พบว่า นักศึกษาที่ศึกษาในกลุ่มสาขาวิชาแตกต่างกันมีระดับการรู้สารสนเทศแตกต่างกัน โดยนักศึกษากลุ่มสาขาวิชาคอมพิวเตอร์ธุรกิจมีระดับการรู้สารสนเทศสูงกว่าทุกกลุ่มสาขา และเมื่อเปรียบเทียบการรู้สารสนเทศตามผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน พบว่ามีระดับการรู้สารสนเทศไม่แตกต่างกัน และ (3) ปัญหาและอุปสรรคต่อการรู้สารสนเทศโดยรวมอยู่ในระดับน้อย และเมื่อพิจารณารายด้าน พบว่าค่าคะแนนสูงสุดได้แก่ ปัญหาด้านสภาพแวดล้อมในการส่งเสริมการรู้สารสนเทศ รองลงมาเป็น ปัญหาด้านทักษะการเข้าถึงสารสนเทศ ปัญหาด้านทรัพยากรสารสนเทศและแหล่งสารสนเทศ และปัญหาด้านทักษะการใช้สารสนเทศ

คำสำคัญ การรู้สารสนเทศ ของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ประเภทวิชาบริหารธุรกิจ

Thesis title: Information Literacy of High Vocational Certificate Students in Business Administration Programs at Nakhon Si Thammarat Southern Vocational College

Researcher: Mrs.Pakkana Rattanapong; **ID:** 2541000127;

Degree: Master of Arts (Information Science);

Thesis advisors: (1) Dr. Namtip Wipawin , Associate Professor;

(2) Dr. Therdsak Maitaouthong , Assistant Professor; **Academic year:** 2013

Abstract

The purposes of this study were (1) to study the information literacy level of students in Business Administration programs at Nakhorn Si Thammarat Southern Vocational College; (2) to compare the information literacy level of students in Business Administration programs at Nakhorn Si Thammarat Southern Vocational College; (3) to study the problems in the information literacy level of students in Business Administration programs at Nakhorn Si Thammarat Southern Vocational College.

This research was a survey study and the population was 1,004 students studying at Nakhorn Si Thammarat Southern Vocational College in 2013.

This sample (297 students) was drawn through a stratified random sampling procedure. A test and a questionnaire based on the Information Literacy Competency Standards for Higher Education of the Association of College and Research Libraries(ACRL) were used. Statistics used for data analysis were percentage, mean, standard deviation, t-test, F-test and Scheffe's test.

The research findings are: (1) The information literacy level of most higher vocational certificate students was at a low level for every information literacy standard and every academic major, except that the information identification issue was at a moderate level and the information literacy level of Business Computer major students was at a moderate level. However, students with a moderate level of grade point average were at a low level. (2) The students' information literacy level in class level compares with grade point average found a statistical significance of .01. Students in year 1 had a higher information literacy level than students in year 2. The grade point average level compares between students in the Business Computer major had a higher information literacy level than those in other majors found no statistical significance. (3) Problems with and obstacles to the students' overall information literacy were at a low level. These include the environment for promoting information literacy, followed by problems of information access skills, information resources and sources, and information use skills.

Keywords: Information literacy of students for the High Vocational Certificate, Business Administration

กิตติกรรมประกาศ

การทำวิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยความกรุณาเป็นอย่างยิ่งจากรองศาสตราจารย์ ดร.อลิสตา วานิชดี ประธานกรรมการประจำสาขาวิชาศิลปศาสตร์ รองศาสตราจารย์ ดร. น้ำทิพย์ วิภาวิน แขนงวิชาสารสนเทศศาสตร์ สาขาวิชาศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. เทอดศักดิ์ ไม้เท้าทอง ภาควิชาบรรณารักษศาสตร์และสารสนเทศศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม ที่กรุณาเมตตาให้คำแนะนำและติดตามการทำวิทยานิพนธ์ครั้งนี้อย่างใกล้ชิดตลอดมาตั้งแต่เริ่มต้น จนกระทั่งสำเร็จเรียบร้อยสมบูรณ์ ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งในความกรุณาของท่านอาจารย์เป็นอย่างยิ่ง

ขอกราบขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. อรรถจน์ บัณฑิตย์ รองอธิการบดี ฝ่ายกิจการสภามหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยวลัยลักษณ์ ดร. ศุภรชชตรา แสนวา คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ผู้เชี่ยวชาญด้านสารสนเทศ และอาจารย์อรนุช สุวรรณรัตน์ วิทยาลัยศิลปหัตถกรรมนครศรีธรรมราช ผู้เชี่ยวชาญด้านอาชีวศึกษา ที่กรุณาพิจารณาตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือในการวิจัยและให้คำแนะนำอันเป็นประโยชน์ในการปรับปรุงพัฒนาคุณภาพของเครื่องมือจนสัมฤทธิ์ผล นอกจากนี้ขอกราบขอบพระคุณคณาจารย์ แขนงวิชาสารสนเทศศาสตร์ สาขาวิชาศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราชทุกท่าน ที่กรุณาประสิทธิ์ประสาทวิชาจนสำเร็จและเจ้าหน้าที่ผู้เกี่ยวข้องในการทำวิทยานิพนธ์ครั้งนี้ทุกท่าน ที่ให้การสนับสนุนช่วยเหลือด้วยดีเสมอมา

ขอขอบพระคุณท่านผู้บริหารสถานศึกษา และอาจารย์ผู้สอนในรายวิชาห้องสมุดกับการรู้สารสนเทศ การอาชีวศึกษาภาคใต้ จังหวัดนครศรีธรรมราช ที่กรุณาเสียสละเวลาให้ความร่วมมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลในการวิจัยจนสำเร็จ

ภักดา รัตนพงศ์

ธันวาคม 2556

สารบัญ

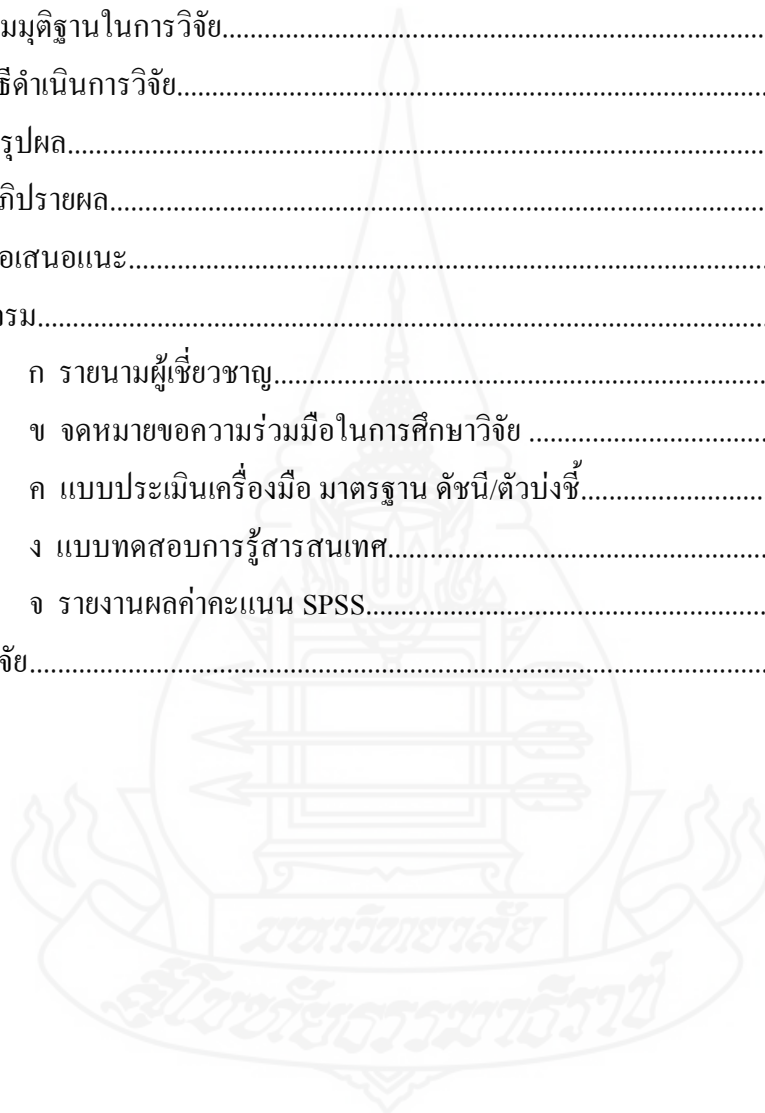
	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ฉ
สารบัญตาราง.....	ญ
สารบัญภาพ.....	ฎ
บทที่ 1 บทนำ	1
ภูมิหลัง	1
วัตถุประสงค์ของการวิจัย	3
กรอบแนวคิดการวิจัย.....	4
ขอบเขตของการวิจัย.....	5
รูปแบบของการวิจัย.....	5
ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย.....	5
ตัวแปรที่ศึกษา.....	6
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	6
สมมุติฐานในการวิจัย.....	8
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	8
บทที่ 2 วรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง.....	9
ความหมายและความสำคัญของสารสนเทศ.....	9
ความหมายของสารสนเทศ.....	9
ความสำคัญของสารสนเทศ.....	11
การรู้สารสนเทศ.....	13
ความหมายของการรู้สารสนเทศ.....	13
ความสำคัญของการรู้สารสนเทศ.....	16
องค์ประกอบของการรู้สารสนเทศ.....	18

สารบัญ(ต่อ)

	หน้า
ทักษะและลักษณะของผู้รู้สารสนเทศ.....	20
มาตรฐานการรู้สารสนเทศระดับอุดมศึกษา.....	25
สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา.....	37
การบริหารจัดการศึกษา.....	39
ภารกิจของสถานศึกษา.....	40
การพัฒนาหลักสูตรฐานสมรรถนะและการจัดการเรียนรู้.....	43
หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง พ.ศ.2546.....	43
หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ประเภทวิชาบริหารธุรกิจ พ.ศ.2546.....	45
การสอนวิชาห้องสมุดกับการรู้สารสนเทศ.....	48
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	49
งานวิจัยในต่างประเทศ.....	49
งานวิจัยในประเทศ.....	51
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	59
การกำหนดประชากรในการศึกษาวิจัย.....	59
การเลือกกลุ่มตัวอย่างในการศึกษาวิจัย.....	60
การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาวิจัย.....	63
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	68
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	68
สถิติที่ใช้ในการศึกษาวิจัย.....	71
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	72
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	72
การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	73
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	73

สารบัญ(ต่อ)

	หน้า
บทที่ 5 สรุปผลอภิปรายผลและข้อเสนอแนะ.....	84
วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	84
สมมุติฐานในการวิจัย.....	84
วิธีดำเนินการวิจัย.....	84
สรุปผล.....	86
อภิปรายผล.....	88
ข้อเสนอแนะ.....	97
บรรณานุกรม.....	100
ภาคผนวก ก รายนามผู้เชี่ยวชาญ.....	106
ข จดหมายขอความร่วมมือในการศึกษาวิจัย	108
ค แบบประเมินเครื่องมือ มาตรฐาน ดัชนี/ตัวบ่งชี้.....	115
ง แบบทดสอบการรู้สารสนเทศ.....	158
จ รายงานผลค่าคะแนน SPSS.....	170
ประวัติผู้วิจัย.....	185

สารบัญตาราง

	หน้า	
ตารางที่ 3.1	จำนวนประชากรจำแนกตามวิทยาลัย กลุ่มสาขาวิชาและระดับชั้นปี.....	60
ตารางที่ 3.2	การสุ่มกลุ่มตัวอย่างแบบชั้นภูมิในแต่ละสถาบัน.....	61
ตารางที่ 3.3	การสุ่มกลุ่มตัวอย่างแบบชั้นภูมิ ตามสาขาวิชาและระดับชั้นปีของแต่ละสถาบัน.....	62
ตารางที่ 3.4	เกณฑ์การแปรผลคะแนนการรู้สารสนเทศ จำแนกเป็นรายด้าน	69
ตารางที่ 4.1	จำนวนและร้อยละของผู้ตอบแบบทดสอบ.....	73
ตารางที่ 4.2	จำนวนและร้อยละของนักศึกษา จำแนกตามระดับการรู้สารสนเทศและ ตัวแปรเพศ ระดับชั้นปี กลุ่มสาขาวิชาและ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน.....	74
ตารางที่ 4.3	ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ของคะแนนการรู้สารสนเทศโดยรวมและรายด้าน	76
ตารางที่ 4.4	ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยระดับการรู้สารสนเทศของนักศึกษา จำแนกตามตัวแปรระดับชั้นปี.....	77
ตารางที่ 4.5	ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยระดับการรู้สารสนเทศของนักศึกษา จำแนกตามตัวแปร กลุ่มสาขาวิชาและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน.....	78
ตารางที่ 4.6	เปรียบเทียบระดับการรู้สารสนเทศของนักศึกษา ที่ศึกษาในกลุ่มสาขาวิชาต่างกันรายคู่.....	79
ตารางที่ 4.7	ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ของปัญหาและอุปสรรค ต่อการรู้สารสนเทศ จำแนกเป็นรายด้านและรายข้อ.....	80

สารบัญภาพ

		หน้า
ภาพที่ 1.1	กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	4

บทที่ 1

บทนำ

1. ภูมิหลัง

การพัฒนาประเทศเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนในปีพ.ศ.2558 เพื่อสร้างความร่วมมือทางเศรษฐกิจการค้าสังคมและการศึกษาของประเทศในภูมิภาค สร้างอำนาจต่อรองต่อประเทศคู่ค้าในระดับโลกดังนี้ จะต้องอาศัยทรัพยากรบุคคลที่มีคุณภาพมีความสมบูรณ์พร้อมต่อการเปลี่ยนแปลงของสังคมประเทศเป็นกำลังหลัก จึงเป็นภารกิจของรัฐบาล ดังเห็นได้จากการที่รัฐบาลได้กำหนดใช้แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 11 (พ.ศ.2555-2559)ว่าด้วย “สังคมอยู่ร่วมกันอย่างมีความสุขด้วยความเสมอภาคเป็นธรรมและมีภูมิคุ้มกันต่อการเปลี่ยนแปลง” โดยมีเจตจำนงที่จะเตรียมการเพื่อพร้อมรับต่อกระแสการเปลี่ยนแปลงที่สำคัญทั้งภายนอกและภายในประเทศที่ปรับเปลี่ยนเร็วและซับซ้อนมากยิ่งขึ้น เพิ่ม โอกาสและลดความเสี่ยงต่อการพัฒนาประเทศ โดยเฉพาะข้อผูกพันที่จะเป็นประชาคมอาเซียนในปีพ.ศ. 2558 หลักการของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 11 เป็นการเสริมสร้างภูมิคุ้มกันที่มีอยู่จากการใช้แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติอย่างต่อเนื่อง ตั้งแต่แผนพัฒนาฯฉบับที่ 8 (พ.ศ.2540-2544) ที่กำหนดให้ “คนเป็นศูนย์กลางของการพัฒนา” เรื่อยมาจนถึงแผนพัฒนาฯฉบับที่9 (พ.ศ. 2545-2549) ซึ่งได้อัญเชิญหลัก “ปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง” เป็นปรัชญานำทางในการพัฒนาและบริหารประเทศบูรณาการควบคู่ไปกับการพัฒนาที่ยังคงให้คนเป็นศูนย์กลางการพัฒนาอยู่เช่นเดิม จนถึงแผนพัฒนาฯฉบับที่ 10 (พ.ศ. 2550-2554) “สังคมเศรษฐกิจฐานความรู้” เน้นการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ ให้เป็นคนคุณภาพ ตระหนักในความสำคัญของภูมิปัญญาและความรู้ ซึ่งหมายถึงทรัพยากรสารสนเทศที่เป็นต้นทุนของประเทศ ได้ถูกนำมาใช้ให้เป็นประโยชน์ต่อการพัฒนา เสริมสร้างให้บุคคลมีทักษะในการรู้สารสนเทศ สามารถเข้าถึงและนำความรู้สารสนเทศในรูปแบบต่างๆ ประยุกต์ใช้ในแต่ละหน่วยสังคม อย่างเหมาะสมและตรงตามความต้องการ (สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ : ออนไลน์)

หน่วยงานที่ทำหน้าที่รับผิดชอบในการพัฒนาทรัพยากรบุคคลของประเทศให้มีศักยภาพสมบูรณ์พร้อมตามเหตุข้างต้น คือ กระทรวงศึกษาธิการ ซึ่งมีหน้าที่จัดกระบวนการเรียนการสอนเสริมสร้างให้ผู้เรียนมีคุณสมบัติตามความคาดหวัง คือเป็นคนคุณภาพ โดยปรากฏแผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติฉบับที่สิบเอ็ด พ.ศ.2555-2559 ไว้ว่า “การจะพัฒนาประเทศสู่ความสมดุลและยั่งยืนจะต้องให้ความสำคัญกับการเสริมสร้างทุนของประเทศที่มีอยู่ให้เข้มแข็งและมีพลัง

เพียงพอในการขับเคลื่อนกระบวนการพัฒนาประเทศ โดยเฉพาะการพัฒนาคนหรือทุนมนุษย์ ให้เข้มแข็งและการเสริมสร้างปัจจัยแวดล้อมที่เอื้อต่อการพัฒนาคุณภาพของคน” (สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ: ออนไลน์) โดยความเป็นเหตุเป็นผลแล้ว การจะพัฒนาคนให้ได้ตามแผนพัฒนาข้างต้น จะต้องมีการส่งเสริมให้บุคคลได้มี “ทักษะการรู้สารสนเทศ” ซึ่งหมายถึงทักษะความสามารถของบุคคล ในการที่จะเข้าถึงข้อมูลความรู้ สามารถที่จะประเมินคุณค่าและคัดเลือกข้อมูลความรู้นำมาประยุกต์ใช้ต่อยอดเติมเต็มตามวัตถุประสงค์ของตนที่มีใช้เป็นเพียงการอ่านออกเขียนได้ในชั้นเรียนเท่านั้น แต่เป็นความสามารถในการแสวงหาความรู้ใหม่ๆ นำมาใช้ต่อการดำรงชีวิตพื้นฐานพร้อมรับมือต่อการเปลี่ยนแปลงของโลกปัจจุบันได้นั้นคือการสร้างภาวะ “การรู้สารสนเทศ” ให้เกิดแก่บุคคลนั้นนั่นเองซึ่งหน่วยงานหลักที่จะต้องรับหน้าที่ในการจัดการพัฒนาคนตามเป้าหมายข้างต้น ได้แก่ หน่วยงานการศึกษา ภาระของการจัดการศึกษาในสังคมเทคโนโลยีปัจจุบันที่ผู้คนสามารถเข้าถึงสารสนเทศได้อย่างไร้ขีดจำกัด การสร้างภูมิคุ้มกันด้านการรู้สารสนเทศให้เกิดแก่นักเรียนนักศึกษา ด้วยการส่งเสริมการรู้สารสนเทศในกระบวนการจัดการศึกษา เป็นสิ่งที่หน่วยงานและสถาบันการศึกษาพึงตระหนักรู้ตามบทบัญญัติของพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2542 การจัดการเรียนการสอนในระดับอุดมศึกษา เป็นการจัดการศึกษาที่สร้างคนเพื่อเข้าสู่ระบบอาชีพเป็นกำลังหลักของชาติตามความสามารถที่ได้จากการเรียนรู้ในระบบ การเสริมสร้างให้นักศึกษาได้มีศักยภาพในการเรียนรู้ การแสวงหาความรู้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งความสามารถในการสืบค้นหาข้อมูลที่ต้องการ เป็นการสร้างคนให้เป็นผู้มีปัญญา มีความสามารถในการค้นคว้านำความรู้ไปใช้แก้ปัญหาเฉพาะหน้าเพื่อพัฒนาประสิทธิภาพการทำงานและการตัดสินใจ ที่เรียกว่า “ทักษะการรู้สารสนเทศ” ก็คือ การเสริมสร้างให้นักศึกษารู้วิธีการเรียนรู้อย่างมีประสิทธิภาพนั่นเอง

การอาชีวศึกษา เป็นสถาบันส่งเสริมและจัดการเรียนรู้ด้านทักษะวิชาชีพหลากหลายแขนงวิชา ตามความต้องการของตลาดงาน มุ่งหวังให้ผู้สำเร็จการศึกษาอาชีวศึกษา เป็นผู้ที่มีความรู้ความสามารถในระดับทักษะฝีมือ ระดับเทคนิค ระดับเทคโนโลยี มีคุณภาพและสมรรถนะเป็นที่พึงพอใจของสถานประกอบการและตลาดงานอาชีพ สอดคล้องต่อความต้องการกำลังคนในดำเนินงานอาชีพในปัจจุบันซึ่งจะต้องผลิตบุคคลเพื่อรองรับการเปิดเสรีทางการค้าและการศึกษาระหว่างประเทศในปีพ.ศ.2558 ดังนั้น การส่งเสริมให้นักศึกษาสาขาอาชีพมีคุณสมบัติของการรู้สารสนเทศอยู่ในระดับที่น่าไปใช้ได้อย่างถูกต้องเข้าใจ จะทำให้นักศึกษาสามารถเข้าถึงความรู้ตามความถนัดและความสนใจ เพื่อจะนำมาพัฒนาทักษะฝีมือได้อย่างต่อเนื่องทันต่อการเปลี่ยนแปลงของเทคโนโลยี

จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการรู้สารสนเทศของนักศึกษาอาชีวศึกษาพบว่า มีงานวิจัยที่ศึกษาประเด็นเนื้อหาที่เกี่ยวกับการใช้ห้องสมุดของนักศึกษาอาชีวศึกษา 3 รายการ ได้แก่ คันสนีย์ สุวรรณเจตต์ (2532) ศึกษา การใช้ทรัพยากรห้องสมุดของนักศึกษาวิทยาลัยพาณิชยกรรมอาชีวศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ธารทิพย์ ศิริวัฒน์รักษ์ (2534) ศึกษาเกี่ยวกับ การใช้ห้องสมุดของนักศึกษาวิทยาลัยอาชีวศึกษา เขตการศึกษากรมอาชีวศึกษา อังคณา แวซอหะ (2547) ศึกษา ปัจจัยที่ส่งผลต่อการใช้ห้องสมุดของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตเทเวศร์ นอกจากนี้เป็นการศึกษาเกี่ยวกับ การพัฒนาด้านการเรียนการสอนวิชาห้องสมุดกับการรู้สารสนเทศตามหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ของ สมพร หนานมา (2549) และทรายทอง อุ่นนันทาศ (2550) ศึกษาการพัฒนาบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ตวิชาห้องสมุดกับการรู้สารสนเทศระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง บุญยง จันทรพ้อง (2550) ศึกษา การพัฒนาบทเรียนคอมพิวเตอร์มัลติมีเดียเรื่องห้องสมุดกับการรู้สารสนเทศ ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง อภาภรณ์ จรรยาสุคนธ์ (2550) ศึกษาการพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้ ของวิชาห้องสมุดกับการรู้สารสนเทศระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง คณิงนิจ ก้องกานน (2552) ศึกษาพฤติกรรมการอ่านและลักษณะการใช้สารสนเทศจากห้องสมุด ของนักศึกษาวิทยาลัยเทคนิคสุราษฎร์ธานี เหล่านี้เป็นต้นซึ่งพบว่าส่วนใหญ่งานวิจัยจะเป็นการศึกษาเกี่ยวกับ พฤติกรรมการใช้ห้องสมุดและสารสนเทศ และการพัฒนาวัตกรรมการเรียนการสอนในรายวิชาห้องสมุดกับการรู้สารสนเทศ ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง เท่านั้น ยังไม่ปรากฏประเด็นการศึกษาวิจัยที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับการศึกษาระดับการรู้สารสนเทศของนักเรียนนักศึกษาอาชีวศึกษาแต่อย่างใด ดังนั้นผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะทำการศึกษาเกี่ยวกับ การรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) ประเภทวิชาบริหารธุรกิจ สถาบันการอาชีวศึกษาภาคใต้ จังหวัดนครศรีธรรมราช ซึ่งเป็นหน่วยตัวแทนของนักศึกษาในสายอาชีพ เพื่อจะได้ทราบถึงระดับความรู้ความสามารถด้านการรู้สารสนเทศของนักศึกษาอาชีวศึกษา ผลที่ได้สามารถนำไปใช้เป็นข้อมูลประกอบแนวทางในการพัฒนาปรับปรุงหลักสูตรการจัดการเรียนการสอน และพัฒนาแนวทางการให้บริการในการศึกษาค้นคว้าแก่นักศึกษาให้สามารถเข้าถึงข้อมูลได้อย่างมีประสิทธิภาพ เสริมสร้างให้นักศึกษาเป็นผู้ที่มีคุณสมบัติเป็นที่ต้องการของตลาดงานอาชีพ รวมทั้งสามารถประกอบวิชาชีพธุรกิจและหรือในหน่วยงานภาครัฐและเอกชนตามความต้องการ

2.วัตถุประสงค์ของการวิจัย

2.1 เพื่อศึกษาระดับการรู้สารสนเทศของนักศึกษา ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ประเภทวิชาบริหารธุรกิจ สถาบันการอาชีวศึกษาภาคใต้ จังหวัดนครศรีธรรมราช

2.2 เพื่อเปรียบเทียบระดับการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ประเภทวิชาบริหารธุรกิจ สถาบันการอาชีวศึกษาภาคใต้ จำแนกตามระดับชั้นปี กลุ่มสาขาวิชา และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

2.3 เพื่อศึกษาปัญหาและอุปสรรคต่อการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ประเภทวิชาบริหารธุรกิจ สถาบันการอาชีวศึกษาภาคใต้ จังหวัดนครศรีธรรมราช

กรอบแนวคิดการวิจัย

ตัวแปรต้น

1. ระดับชั้นปี
  - 1.1 ปวส. ปีที่ 1
  - 1.2 ปวส. ปีที่ 2
2. กลุ่มสาขาวิชา
  - 2.1 กลุ่มสาขาวิชาการบัญชี
  - 2.2 กลุ่มสาขาวิชาด้านการตลาดและการค้า
  - 2.3 กลุ่มสาขาวิชาด้านการจัดการธุรกิจสำนักงาน
  - 2.4 กลุ่มสาขาวิชาด้านคอมพิวเตอร์ธุรกิจ
3. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
  - 3.1 ระดับดีมาก 3.34 – 4.00
  - 3.2 ระดับดี 2.67 - 3.33
  - 3.3 ระดับพอใช้ 2.00 – 2.66

ตัวแปรตาม

ระดับการรู้สารสนเทศของนักศึกษา
ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง
ประเภทวิชาบริหารธุรกิจ
สถาบันการอาชีวศึกษาภาคใต้
จังหวัดนครศรีธรรมราช

3. ขอบเขตของการวิจัย

3.1 รูปแบบการวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงปริมาณ โดยการใช้แบบทดสอบวัดระดับการรู้สารสนเทศของนักศึกษา เป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล

3.2 ขอบข่ายเนื้อหาการวิจัย

ศึกษาการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง(ปวส.) ประเภทวิชาบริหารธุรกิจชั้นปีที่ 1 และชั้นปีที่ 2 ที่ศึกษาในสถาบันการอาชีวศึกษาภาคใต้จังหวัดนครศรีธรรมราชในปีการศึกษา 2556 ใน 3 ประเด็น ได้แก่ 1) ระดับการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงประเภทวิชาบริหารธุรกิจสถาบันการอาชีวศึกษาภาคใต้ จังหวัดนครศรีธรรมราช 2)เปรียบเทียบระดับการรู้สารสนเทศของนักศึกษาจำแนกตามชั้นปี กลุ่มสาขาวิชาและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน 3)ปัญหาและอุปสรรคต่อการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงประเภทวิชาบริหารธุรกิจ สถาบันการอาชีวศึกษาภาคใต้จังหวัดนครศรีธรรมราช

3.3 ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ได้แก่ นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง(ปวส.) ประเภทวิชาบริหารธุรกิจ ชั้นปีที่ 1 และชั้นปีที่ 2 ที่ศึกษาในสถาบันการอาชีวศึกษาภาคใต้ จังหวัดนครศรีธรรมราช ในปีการศึกษา 2556 ประกอบด้วย วิทยาลัยอาชีวศึกษาจังหวัดนครศรีธรรมราช วิทยาลัยการอาชีพนครศรีธรรมราช วิทยาลัยการอาชีพพรหมคีรี วิทยาลัยสารพัดช่างนครศรีธรรมราช และวิทยาลัยเทคนิคทุ่งสง จำนวน 6 สถานศึกษา โดยจำแนกตามกลุ่มสาขาวิชาที่อยู่ในประเภทวิชาบริหารธุรกิจตามโครงสร้างหลักสูตรอาชีวศึกษา พ.ศ.2546 ได้แก่ กลุ่มสาขาวิชาการบัญชี กลุ่มสาขาวิชาด้านการตลาดและการค้า กลุ่มสาขาวิชาด้านการจัดการธุรกิจสำนักงานและกลุ่มสาขาวิชาด้านคอมพิวเตอร์ธุรกิจ ซึ่งมีจำนวนประชากรทั้งสิ้น 1,004 คน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

ได้แก่ นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 1 และ 2 จำนวน 279 คน ซึ่งได้มาโดยวิธีการสุ่มตัวอย่างแบบหลายขั้นตอน(Multi- stage random sampling) โดยกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างจากตารางสำเร็จรูปของเครจซี่และมอร์แกน (Krejcie & Morgan, 1970 : 607) พบว่าจะต้องใช้กลุ่มตัวอย่างจำนวนไม่น้อยกว่า 278 คน จากนั้นทำการเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบอาศัยความน่าจะเป็น โดยการสุ่มแบบแบ่งชั้นภูมิตามสถานศึกษาแต่ละสถานศึกษาระดับชั้นปีและกลุ่มสาขาวิชา จำนวน 4 กลุ่มสาขาวิชา โดยให้มีขนาดเป็นสัดส่วนกับสัดส่วนของ

ประชากรทั้งหมด (บุญชม ศรีสะอาด 2554: 44) ปรากฏดังนี้ กลุ่มสาขาวิชาการบัญชี 123 คน กลุ่มสาขาวิชาด้านการตลาดและการค้า 48 คน กลุ่มสาขาวิชาด้านการจัดการธุรกิจสำนักงาน 45 คน และกลุ่มสาขาวิชาด้านคอมพิวเตอร์ธุรกิจ 78 คน รวมทั้งสิ้น จำนวน 297 คน

3.4 ตัวแปรที่ศึกษา ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับนักศึกษา

3.4.1 ตัวแปรอิสระ ได้แก่

1) ระดับชั้นปี

(1) ชั้นปีที่ 1

(2) ชั้นปีที่ 2

2) กลุ่มสาขาวิชา จำแนกเป็น 4 กลุ่มสาขาวิชา ได้แก่

(1) กลุ่มสาขาวิชาการบัญชี

(2) กลุ่มสาขาวิชาด้านการตลาดและการค้า ประกอบด้วย สาขาวิชาการตลาด และการจัดการธุรกิจค้าปลีก

(3) กลุ่มสาขาวิชาด้านการจัดการธุรกิจสำนักงาน ประกอบด้วย สาขาวิชาเลขานุการ การจัดการสำนักงาน การจัดการทั่วไป และภาษาต่างประเทศ-ธุรกิจ

(4) กลุ่มสาขาวิชาด้านคอมพิวเตอร์ธุรกิจ ประกอบด้วย สาขาวิชาคอมพิวเตอร์ธุรกิจ เทคโนโลยีสำนักงานและเทคโนโลยีสารสนเทศ

3) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน จำแนกเป็น

(1) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดีมาก มีระดับคะแนนเฉลี่ยสะสม

3.34 – 4.00

(2) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดี มีระดับคะแนนเฉลี่ยสะสม 2.67 - 3.33

(3) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนพอใช้ มีระดับคะแนนเฉลี่ยสะสม

2.00 – 2.66

3.4.2 ตัวแปรตาม ได้แก่ ระดับการรู้สารสนเทศของนักศึกษา

4. นิยามศัพท์เฉพาะ

4.1 การรู้สารสนเทศ (Information Literacy) คือ ความสามารถของนักศึกษา ในการกำหนดขอบเขตสารสนเทศที่ต้องการ รู้วิธีการแสวงหาและค้นคืนสารสนเทศ โดยใช้เครื่องมือและเทคโนโลยีสารสนเทศต่างๆ รู้จักประเมินคุณค่าสารสนเทศที่ค้นคืนได้ และการนำสารสนเทศที่ได้ไปใช้ประโยชน์ในการแก้ปัญหาอย่างมีประสิทธิภาพ โดยยึดมาตรฐานความสามารถในการรู้สารสนเทศระดับอุดมศึกษาที่สมาคมห้องสมุดวิจัยและวิทยาลัยแห่งสหรัฐอเมริกา (Association of

College and Research Libraries : ACRL) ได้กำหนดไว้ โดยจำแนกความสามารถออกเป็น 3 ประการ คือ

4.1.1 ความสามารถในการเข้าถึงสารสนเทศ หมายถึง ความสามารถในการระบุ และแสดงความต้องการสารสนเทศของตนเอง โดยการระบุประเภทและรูปแบบแหล่งสารสนเทศ เลือกรูปวิธีการค้นหาและค้นคืนสารสนเทศ กำหนดกลยุทธ์การค้นหาและดำเนินการค้นหาโดยวิธีการ ต่างๆได้

4.1.2 ความสามารถในการประเมินสารสนเทศ หมายถึง ความสามารถในการ อธิบาย และประยุกต์เกณฑ์ขั้นต้นในการประเมินสารสนเทศและแหล่งสารสนเทศอย่างมี วิจารณญาณได้

4.1.3 ความสามารถในการใช้สารสนเทศ หมายถึง ความสามารถในการอธิบาย และปฏิบัติตามกฎระเบียบและจรรยาบรรณเกี่ยวกับการเข้าถึงและการใช้ทรัพยากรสารสนเทศ รวมทั้งการอ้างอิงแหล่งสารสนเทศที่นำมาใช้ในการปฏิบัติงานได้

4.2 ระดับการรู้สารสนเทศ หมายถึง คะแนนที่ได้จากการทำแบบทดสอบวัดระดับการรู้ สารสนเทศ จำนวน 50 ข้อ จำแนกเป็น 5 ระดับ ดังนี้

คะแนนระหว่าง	0 - 10	หมายถึง	มีระดับการรู้สารสนเทศต่ำมาก
คะแนนระหว่าง	11 - 20	หมายถึง	มีระดับการรู้สารสนเทศต่ำ
คะแนนระหว่าง	21 - 30	หมายถึง	มีระดับการรู้สารสนเทศปานกลาง
คะแนนระหว่าง	31 - 40	หมายถึง	มีระดับการรู้สารสนเทศสูง
คะแนนระหว่าง	41 - 50	หมายถึง	มีระดับการรู้สารสนเทศสูงมาก

4.3 นักศึกษา หมายถึง ผู้ที่กำลังศึกษาในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) ชั้นปีที่ 1 และ ชั้นปีที่ 2 ประเภทวิชาบริหารธุรกิจ ปีการศึกษา 2556 ของสถานศึกษาในสังกัด สถาบันการอาชีวศึกษาภาคใต้ จังหวัดนครศรีธรรมราช

4.4 กลุ่มสาขาวิชา หมายถึง สาขาวิชาที่เปิดทำการสอน ในประเภทวิชาบริหารธุรกิจ ตามหลักสูตร ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง พ.ศ.2546 ของ สำนักงานคณะกรรมการการ อาชีวศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ โดยใช้เกณฑ์การจัดแบ่งกลุ่มตามลักษณะวิชาประเภทเดียวกัน ของหลักสูตร ได้แก่ 1)กลุ่มสาขาวิชาการบัญชี 2)กลุ่มสาขาวิชาด้านการตลาดและการค้า ประกอบด้วย สาขาวิชาการตลาดและการจัดการธุรกิจค้าปลีก 3)กลุ่มสาขาวิชาด้านการจัดการธุรกิจ สำนักงาน ประกอบด้วย สาขาวิชาการจัดการธุรกิจ การจัดการทั่วไป ภาษาต่างประเทศธุรกิจ และการเลขานุการ 4)กลุ่มสาขาวิชาด้านคอมพิวเตอร์ธุรกิจ ประกอบด้วย สาขาวิชาคอมพิวเตอร์ธุรกิจ เทคโนโลยีสำนักงานและเทคโนโลยีสารสนเทศ

4.5 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง คะแนนเฉลี่ยสะสมของนักศึกษา ในภาคเรียน
สุดท้ายปีการศึกษา 2556 โดยแบ่งออกเป็น 3 ระดับ ดังนี้

4.5.1 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดีมาก หมายถึง คะแนนเฉลี่ยสะสมตั้งแต่

3.34 – 4.00

4.5.2 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดี หมายถึง คะแนนเฉลี่ยสะสมตั้งแต่ 2.67 - 3.33

4.5.3 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนพอใช้ หมายถึง คะแนนเฉลี่ยสะสมตั้งแต่ 2.00 –

2.66

5. สมมุติฐานในการวิจัย

5.1 นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง(ปวส.) ประเภทวิชาบริหารธุรกิจ ที่
ศึกษาในชั้นปีต่างกัน มีระดับการรู้สารสนเทศแตกต่างกัน

5.2 ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง(ปวส.) ประเภทวิชาบริหารธุรกิจ ที่ศึกษาใน
กลุ่มสาขาวิชาต่างกัน มีระดับการรู้สารสนเทศแตกต่างกัน

5.3 นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง(ปวส.) ประเภทวิชาบริหารธุรกิจ ที่มี
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกันมีระดับการรู้สารสนเทศแตกต่างกัน

6. ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

6.1 ทำให้ทราบระดับการรู้สารสนเทศของนักศึกษาประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง
(ปวส.) ประเภทวิชาบริหารธุรกิจปีการศึกษา 2556 ของสถานศึกษาในสังกัดสถาบันการ
อาชีวศึกษาภาคใต้จังหวัดนครศรีธรรมราช เพื่อนำมาเป็นแนวทางในการพัฒนาปรับปรุงหลักสูตร
และการจัดการเรียนการสอน

6.2 ครูอาจารย์ บรรณารักษ์และบุคลากรผู้ให้บริการในการศึกษาค้นคว้า สามารถ
นำไปใช้เป็นแนวทางในการกำหนดวิธีการส่งเสริมให้นักศึกษาเข้าถึงและใช้ประโยชน์จากแหล่ง
สารสนเทศได้อย่างมีประสิทธิภาพ

บทที่ 2

วรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง

ในการศึกษาเรื่อง การรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ประเภทวิชาบริหารธุรกิจ สถาบันการอาชีวศึกษาภาคใต้ จังหวัดนครศรีธรรมราช ผู้วิจัยได้ ทำการศึกษาค้นคว้าจากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องและนำเสนอตามหัวข้อต่อไปนี้

1. ความหมายและความสำคัญของสารสนเทศ

2. การรู้สารสนเทศ

2.1 ความหมายของการรู้สารสนเทศ

2.2 ความสำคัญของการรู้สารสนเทศ

2.3 องค์ประกอบของการรู้สารสนเทศ

2.4 ทักษะและลักษณะของผู้รู้สารสนเทศ

3. มาตรฐานการรู้สารสนเทศระดับอุดมศึกษา

4. สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ

4.1 หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง พุทธศักราช 2546 สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ

4.2 หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ประเภทวิชาบริหารธุรกิจ พุทธศักราช 2546 สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ

4.3 การสอนวิชาห้องสมุดกับการรู้สารสนเทศ หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง พ.ศ.2546

5. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. ความหมายและความสำคัญของสารสนเทศ

1.1 ความหมายของสารสนเทศ

สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี ทรงกล่าวถึงความหมายของสารสนเทศไว้ดังนี้ “สารสนเทศ หรือสารนิเทศ ต่างเป็นศัพท์บัญญัติของคำว่า Information ในวงการคอมพิวเตอร์การสื่อสารและธุรกิจ นิยมใช้คำว่า สารสนเทศ ส่วนวงการบรรณารักษศาสตร์

และสารนิเทศศาสตร์ ใช้คำว่า สารนิเทศ ความหมายกว้างๆ หมายถึง ข้อมูล ข่าวสาร ความรู้ต่างๆ ที่มีการบันทึกอย่างเป็นระบบตามหลักวิชาการเพื่อนำมาเผยแพร่และใช้งานต่างๆ ทุกสาขา...” (ความรู้เรื่องสารสนเทศ : ออนไลน์)

สารสนเทศ ตามความหมายในพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน หมายถึง “ข่าวสาร การแสดงหรือการชี้แจงข่าวสาร ข้อมูลต่าง ๆ” (ราชบัณฑิตยสถาน 2542: 235) นอกจากนี้ความแตกต่างของการเรียกใช้คำ ของนักวิชาการในวงการบรรณารักษศาสตร์และวงการคอมพิวเตอร์ได้ให้ความหมายคำว่า สารนิเทศ และ สารสนเทศ ดังนี้

ในวงการบรรณารักษศาสตร์ให้ความหมายคำว่า สารนิเทศ หมายถึง ข่าวสาร ข้อมูล ความรู้ ข้อเท็จจริง ความคิดที่ได้มีการบันทึกไว้ในสื่อ หรือทรัพยากรสารนิเทศแบบต่าง ๆ ซึ่งบุคคลสามารถรับรู้ได้ด้วยวิธีใดวิธีหนึ่ง เพื่อนำไปใช้ประโยชน์ตามต้องการ (พวา พันธุ์เมฆา 2535: 1)

ในวงการคอมพิวเตอร์และเทคโนโลยีสารสนเทศ ให้ความหมายคำว่า สารสนเทศ คือ ผลสรุปที่ได้จากการนำข้อมูลมาประมวล ด้วยวิธีการต่าง ๆ เช่น การสรุปทางสถิติ การเปรียบเทียบ การจำแนก หรือ จัดกลุ่ม ฯลฯ (กรรชิต มาลัยวงศ์ 2541: 74)

พวา พันธุ์เมฆา (2548) กล่าวถึงการจำแนกความแตกต่างในการกำหนดเรียกใช้คำระหว่างศาสตร์สองแขนงไว้ว่า คำว่า “สารนิเทศศาสตร์” ครูบรรณารักษ์ควรเปลี่ยนมาใช้คำว่า “สารสนเทศศาสตร์” แทนสารนิเทศศาสตร์ด้วยเหตุที่ว่าทั้งสองคำมีความหมายเหมือนกัน เพียงแต่คำว่า สารนิเทศ อาจไปพ้องกับสาขาวิชา นิเทศศาสตร์ในส่วนท้ายคำ จึงควรกำหนดเรียกใช้เป็น “สารสนเทศ” เพื่อให้เป็นแบบแนวทางเดียวกัน

สมพร พุทธาพิทักษ์ผล(2546) กล่าวถึง ความหมายของสารสนเทศไว้ในเชิงของความสัมพันธ์ระหว่าง ข้อมูล สารสนเทศและความรู้ว่า “สารสนเทศ เป็นการนำข้อมูลซึ่งเป็นข้อเท็จจริงที่อาจอยู่ในรูปตัวเลข ตัวอักษร ภาพหรือเสียงมาประมวลอันเป็นกระบวนการในการเพิ่มคุณค่าให้กับข้อมูลนั้นๆ ทำให้สามารถนำข้อมูลไปใช้ประโยชน์ได้ ในขณะที่ ความรู้ เป็นความเข้าใจหรือความคิดในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง ซึ่งบุคคลได้สังเคราะห์หรือทำความเข้าใจจากสารสนเทศ”

ประภาวดี สืบสนธิ์ (2543) กล่าวว่า “สารสนเทศ ในบริบทของการสื่อสารระหว่างมนุษย์ หมายถึงข้อเท็จจริง เหตุการณ์ที่ผ่านกระบวนการประเมินผล มีการถ่ายทอดและบันทึกไว้ในรูปแบบต่างๆ เช่น หนังสือ วารสาร หนังสือพิมพ์ รายงาน โสตทัศนวัสดุ เทป คอมพิวเตอร์ ตลอดจนถ่ายทอดในรูปแบบอื่นๆ เช่น คำพูด โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้ผู้รับสารทราบ”

ดังนั้นจึงกล่าวได้ว่า สารสนเทศ หมายถึง ข้อมูล ข้อเท็จจริง เหตุการณ์ ความรู้ ประสบการณ์ ความคิดที่อยู่ในรูปของตัวเลข อักษร ภาพ หรือเสียง ที่ผ่านการประมวลผล มีการถ่ายทอดและบันทึกไว้ในรูปแบบต่างๆ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้ผู้รับสารหรือผู้เข้าถึงข้อมูลทราบ และนำไปใช้ประโยชน์ตามความต้องการได้ต่อไป

1.2 ความสำคัญของสารสนเทศ

เป็นที่ยอมรับกันแล้วว่า สารสนเทศ เป็นพลังสำคัญหรือทรัพยากรหลักที่ก่อให้เกิดการขับเคลื่อนปรับเปลี่ยนสังคมทั้งในหน่วยระดับประเทศและระดับโลก ด้วยสังคมในปัจจุบันผู้คนในสังคมมีการเปิดกว้างของช่องทางและวิธีการต่อการรับข่าวสาร ความรู้ ความคิด รวมไปถึงกระบวนการแลกเปลี่ยนทางปัญญา ซึ่งสามารถจำแนกความสำคัญของสารสนเทศ ได้ดังนี้

องค์การการศึกษา วิทยาศาสตร์และวัฒนธรรมแห่งสหประชาชาติ (United Nations of Educational, Scientific and Cultural Organization) หรือยูเนสโก (Unesco) ประกาศว่า ทรัพยากรสำคัญของโลกมีอยู่ 3 ประเภท คือ ทรัพยากรธรรมชาติ ทรัพยากรมนุษย์ และทรัพยากรสารสนเทศ ด้วยเห็นว่า สารสนเทศ เป็นทรัพยากรที่มีความสำคัญเทียบเท่ากับทรัพยากรธรรมชาติและทรัพยากรมนุษย์ สารสนเทศ เป็นรากฐานอันจำเป็นสำหรับความก้าวหน้าของอารยธรรมและสังคม เป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการสร้างสรรค์ เป็นสิ่งที่ขาดไม่ได้ในการตัดสินใจ เป็นองค์ประกอบที่จะต้องใช้ในการพัฒนาเศรษฐกิจสังคมและวัฒนธรรม สารสนเทศ จึงมีความสำคัญทุกภาคส่วน จำแนกเป็นประเด็นได้ดังนี้

1. ช่วยเสริมสร้างความสามารถของแต่ละประเทศในอันที่จะดักดวงประโยชน์จากความรู้และวิธีการต่าง ๆ ที่มีผู้คิดค้นและประสบผลสำเร็จมาแล้วจากที่อื่น
2. ช่วยสร้างความมีเหตุผลและระเบียบแบบแผนเกี่ยวกับการวิจัยและพัฒนาของแต่ละประเทศโดยอาศัยความรู้ที่มีอยู่แล้ว
3. ช่วยให้ผู้สังคมมีฐานความรู้ที่กว้างขวางยิ่งขึ้น สำหรับแก้ไขปัญหาลักษณะต่าง ๆ
4. ช่วยให้มีหนทางและวิธีการใหม่ ๆ ในการแก้ไขปัญหาลักษณะเทคนิค มีทางเลือกที่จะตัดทอนปัญหาในอนาคตให้น้อยลง
5. ช่วยให้เกิดกิจกรรมทางเทคนิคในการผลิตและบริการได้รับการปรับปรุงให้มีประสิทธิภาพและประสิทธิผล
6. ช่วยสนับสนุนกระบวนการตัดสินใจในการปฏิบัติหน้าที่ปฏิบัติงานของทุกหน่วยงาน ทุกวงการและทุกระดับความรับผิดชอบ

จะเห็นได้ว่า นักบริหาร นักธุรกิจ นักอุตสาหกรรม ผู้ประกอบการ นักวิทยาศาสตร์ นักวิชาการ นักวิจัย นักศึกษา ตลอดจนบุคคลทั่วไป ต้องการสารสนเทศที่ถูกต้อง สมบูรณ์ รวดเร็ว และทันสมัยเพื่อใช้ในการวางแผน วางนโยบาย ตัดสินใจ วินิจฉัย สั่งการ ดำเนินงาน การพัฒนา ความรู้ การพัฒนาบุคลากร รวมถึงการแก้ไขปัญหาสังคม เศรษฐกิจและการเมือง อีกทั้งยังสามารถบริหารสารสนเทศ ในลักษณะของสินค้าให้สามารถซื้อขายได้ กลายเป็นสิ่งจำเป็นในการดำเนินงาน ทั้งในภาคเอกชน รัฐบาล และรัฐวิสาหกิจ และสังคมปัจจุบันต้องพึ่งพาสารสนเทศเพื่อการแข่งขันและการดำรงอยู่

แม้มาส ชวลิต(2533) ได้กล่าวถึง ความสำคัญของสารสนเทศใน 2 ประเด็นคือ ความสำคัญต่อบุคคลและความสำคัญต่อสังคม ดังนี้

1. ความสำคัญต่อบุคคล หากบุคคลเป็นผู้ที่ได้รับสารสนเทศและรู้จักเลือกใช้สารสนเทศให้ถูกต้องเหมาะสม จะทำให้เกิดผลดังนี้

1.1 ทำให้สามารถเผชิญกับสิ่งแวดล้อมที่อาจเป็นอันตรายต่อชีวิต ด้วยมนุษย์มีอวัยวะในการรับรู้ที่สำคัญ 6 อย่าง คือ หู ตา จมูก ลิ้น กาย ใจ เมื่อนำการรับรู้ที่ได้ไปประมวลใช้ เกิดเป็นความรู้สำหรับสร้างสรรค์ปัจจัยที่สำคัญและจำเป็นในการดำรงชีวิต ได้แก่ อาหาร เครื่องนุ่งห่ม ที่อยู่อาศัย ยารักษาโรค และข้อมูลประกอบการงานอาชีพ

1.2 ทำให้ต่อสู้กับความไม่รู้ของตนเองในเรื่องที่จำเป็นต้องรู้ เช่น เรื่องปรากฏการณ์ทางธรรมชาติ เรื่องร่างกายและจิตใจของตนเอง เรื่องที่เกี่ยวกับพฤติกรรมของมนุษย์ ความรู้ในเรื่องเหล่านี้เป็นแสงสว่างขจัดความหวาดกลัว ทำให้เกิดความรู้ใหม่เกิดความเพลิดเพลินในการแสวงหาความรู้ความเข้าใจและเกิดความงอกงามทางปัญญา

1.3 ทำให้สามารถเผชิญกับปัญหา ด้วยนำความรู้ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับปัญหาที่ต้องแก้ไข นำไปใช้ประกอบการตัดสินใจแก้ปัญหา รู้ว่าสิ่งใดควรกระทำหรือไม่ควรกระทำ ทั้งนี้สารสนเทศที่ได้รับจะต้องถูกต้องครบถ้วนและทันเวลา จะทำให้การตัดสินใจแก้ปัญหาเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ

1.4 ทำให้เกิดความเจริญทางจิตใจ มีความสงบเยือกเย็น รู้จักควบคุมอารมณ์ที่ไม่พึงปรารถนา เป็นอิสระจากสิ่งอื่นๆ รู้จักเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่และเมตตากรุณา รู้จักความสวยงามในธรรมชาติ ช่วยให้เกิดความเพลิดเพลินสามารถสร้างสรรค์ศิลปกรรมและวรรณกรรม ซึ่งสิ่งเหล่านี้มีความจำเป็นแก่ชีวิตมนุษย์

2. ความสำคัญต่อสังคม สารสนเทศมีความสำคัญต่อสังคม ดังนี้

2.1 ก่อให้เกิดการศึกษา ซึ่งเป็นสิ่งจำเป็นต่อการพัฒนาสังคม สังคมแห่งการศึกษาเป็นสังคมที่มีการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง

2.2 ช่วยให้มีมนุษย์สามารถอนุรักษ์ พัฒนาและถ่ายทอดความรู้ให้แก่คนรุ่นต่อไป ให้นำไปใช้ประโยชน์ได้

2.3 ช่วยเสริมสร้างความรู้ความสามารถด้านเทคโนโลยี เศรษฐศาสตร์ ธุรกิจ พาณิชยกรรมและความรู้อื่นๆที่เป็นพื้นฐานจำเป็นต่อการพัฒนาสังคม เป็นแนวทางในการแก้ปัญหา มีทางเลือกสำหรับดำเนินการ สามารถตัดสินใจได้ดีขึ้น สร้างความมีเหตุผลและเป็นระเบียบแบบแผนในการพัฒนาสังคม

สังคมปัจจุบัน ต่างตระหนักและเห็นคุณค่าของสารสนเทศ ด้วยเป็นทรัพยากรสำคัญประการหนึ่งต่อการพัฒนาคุณภาพชีวิตและสังคม ในการดำรงชีวิตของมนุษย์โลก ด้วยสามารถนำทรัพยากรสารสนเทศ ที่มนุษย์แสวงหาตามความต้องการของตน ไปใช้ต่อการตัดสินใจในการดำเนินชีวิตและหรือธุรกิจ ในระดับประเทศและระดับสากล นอกจากนี้ยังเป็นทรัพยากรฐานหลักประกอบใช้ในการพิจารณา ประเมินค่า วางแผนกำหนดแนวทาง ในการพัฒนาเศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรม ที่จะนำไปสู่การพัฒนาประเทศและสังคมโดยรวมในที่สุด เหตุดังนี้ ทำให้ความต้องการสารสนเทศของมนุษย์มีมากขึ้นและมากขึ้น ส่งผลให้การเพิ่มขึ้นของสารสนเทศเป็นไปตามความต้องการในการใช้และทวีจำนวนขึ้นเรื่อยๆ หากผู้ใช้สารสนเทศไม่มีความสามารถตระหนักรู้ แยกแยะ ประเมินคุณค่าของสารสนเทศที่ตนต้องการได้ จะทำให้สารสนเทศที่ได้รับกลายเป็นสารสนเทศที่ถูกลดทอนคุณค่าและประสิทธิภาพ ส่งผลกระทบต่อ มาตรฐาน และผลลัพธ์ในการดำเนินชีวิตของมนุษย์

2. การรู้สารสนเทศ

2.1 ความหมายของการรู้สารสนเทศ

ซูดีมา สัจจันันท์ (2550) อธิบายว่า การรู้สารสนเทศ (Information Literacy) ในประเทศสหรัฐอเมริกา ออสเตรเลียและอังกฤษ มีการใช้คำและให้คำจำกัดความแตกต่างกันไป เช่น Information Literacy, Information Competency, Information skill แต่คำว่า Information Literacy เป็นคำที่ใช้แพร่หลายมากที่สุด และยังไม่มีการบัญญัติศัพท์เรียกอย่างเป็นทางการในภาษาไทย จึงมีการเรียกใช้ชื่อในภาษาไทยแตกต่างกันไป เช่น การรู้สารสนเทศ, การรู้เท่าทันสารสนเทศ, ความรอบรู้ทางสารสนเทศ, ความสามารถทางสารสนเทศ เป็นต้น แต่อย่างไรก็ตามชื่อที่เป็นที่รู้จักและใช้กันอย่างแพร่หลาย ได้แก่ การรู้สารสนเทศ (Information Literacy)

ซูร์คาวสกี (Paul Zurkowski) อดีตนายกสมาคมอุตสาหกรรมสารสนเทศ (Information Industry Association: IIA) เป็นผู้เริ่มใช้คำว่า การรู้สารสนเทศ (Information Literacy) ในปีค.ศ.1974 โดยกล่าวในที่ประชุมระดับชาติของวิชาชีพบรรณารักษศาสตร์และสารสนเทศศาสตร์ ว่า “การรู้สารสนเทศ คือผู้ได้รับการฝึกเรื่อง การใช้ประโยชน์จากแหล่งสารสนเทศในงานของตน และได้เรียนรู้ทักษะการใช้เครื่องมือค้นหาสารสนเทศและแหล่งสารสนเทศ” (Eisenberg, 2004 อ้างถึงใน กชพร ศรีพรรณ 2553: 10)

คัลธา (Kuhlthau, 1989 : 15) กล่าวว่า การรู้สารสนเทศ มีลักษณะใกล้เคียงกับการรู้หนังสือซึ่งเกี่ยวข้องกับความสามารถในการอ่านและการใช้สารสนเทศที่จำเป็นสำหรับชีวิตประจำวัน เกี่ยวข้องกับความต้องการสารสนเทศเพื่อการตัดสินใจ รู้ความต้องการสารสนเทศสามารถจัดการกับสารสนเทศที่มีมากมายด้วยคอมพิวเตอร์หรือสื่ออื่นๆ และเพื่อที่จะเรียนรู้ความเปลี่ยนแปลงของสังคม โดยการใช้ทักษะความรู้ใหม่ๆ

ดอยล์ (Doyle, 1992 : Online) สรุปความหมายของการรู้สารสนเทศ ไว้ว่า หมายถึง ความสามารถในการเข้าถึง ประเมินและใช้สารสนเทศจากแหล่งต่างๆที่หลากหลาย สามารถตั้งคำถามพื้นฐานเกี่ยวกับสารสนเทศที่ต้องการ กำหนดแหล่งสารสนเทศที่เป็นประโยชน์ พัฒนาวิธีการสืบค้น เข้าถึงแหล่งสารสนเทศทั้งที่เป็นสิ่งพิมพ์และเทคโนโลยีอื่นๆ ประเมินสารสนเทศและจัดการสารสนเทศเพื่อนำไปประยุกต์ให้เกิดประโยชน์

ลินอกซ์ และ วอล์กเกอร์ (Lenox & Walker, 1993 : 312) กล่าวว่า การรู้สารสนเทศ หมายถึงความสามารถของบุคคลใดบุคคลหนึ่งในการเข้าถึงและเข้าใจแหล่งทรัพยากรสารสนเทศที่หลากหลาย โดยความสามารถแสดงออกได้ 3 ลักษณะ คือ ความสามารถในการกำหนดรู้ความต้องการของตนเอง ซึ่งต้องใช้ทักษะการคิดวิเคราะห์อย่างมีวิจารณญาณในการกำหนดคำถาม และประเมินผลในการค้นคว้า ความสามารถและทักษะในการสืบค้นเพื่อแสวงหาคำตอบและ ความสามารถในการเข้าถึงสารสนเทศจากแหล่งสารสนเทศที่หลากหลาย เพื่อให้ได้สารสนเทศที่ต้องการ

สมาคมห้องสมุดวิจัยและวิทยาลัยแห่งสหรัฐอเมริกา(ACRL, 2000 : Online) ได้ อธิบาย การรู้สารสนเทศ ไว้ว่า การรู้สารสนเทศ เป็นรูปแบบพื้นฐานเพื่อการเรียนรู้ตลอดชีวิต บุคคลที่รู้สารสนเทศ คือ ผู้ที่มีความสามารถในการกำหนดขอบเขตของสารสนเทศที่ต้องการใช้ มีความสามารถในการเข้าถึงสารสนเทศที่ต้องการได้อย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล มี วิจารณญาณในการประเมินสารสนเทศและเชื่อมโยงสารสนเทศกับความรู้ที่มีอยู่เดิม ใช้สารสนเทศ

บรรลุดตามวัตถุประสงค์ที่วางไว้ และเข้าใจประเด็นทางเศรษฐกิจ สังคม จริยธรรม กฎหมายและการเมือง

ในประเทศไทยได้มีการอธิบายคำจำกัดความของ การรู้สารสนเทศ ไว้ดังนี้

ชุติมา สัจจามันท์(2550) กล่าวว่า การรู้สารสนเทศ เป็นความรู้ความสามารถและทักษะในการเข้าถึง ประเมินและใช้สารสนเทศจากแหล่งต่างๆ เป็นสมรรถนะหลักของบุคคลในการดำรงชีวิตในสังคมสารสนเทศและโลกศตวรรษที่ 21 ในประเด็นการศึกษา การรู้สารสนเทศ เป็น เครื่องมือสำคัญในการเรียนรู้ตลอดชีวิต

อาชญญา รัตนอุบล (2550) อธิบายว่า การรู้สารสนเทศ หมายถึง การรู้ถึงความจำเป็นของสารสนเทศ การเข้าถึงแหล่งสารสนเทศ การพัฒนาทักษะการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศ การวิเคราะห์และประเมินสารสนเทศ การจัดระบบประมวลสารสนเทศ การประยุกต์ใช้สารสนเทศ เพื่อการตัดสินใจที่มีประสิทธิผลและสร้างสรรค์ การสรุปอ้างอิงและสื่อสารข่าวสารอย่างมีประสิทธิภาพ ความเข้าใจและยอมรับในจริยธรรมของข้อมูลข่าวสาร การพัฒนาเจตคตินำไปสู่การเรียนรู้ตลอดชีวิต

ศิวราช ราชพัฒน์ (2547) อธิบายไว้ว่า การรู้สารสนเทศ หมายถึง การเรียนรู้ว่าจะสามารถเรียนรู้ได้อย่างไร (to learn how to learn) เป็นกระบวนการทางปัญญาเพื่อสร้างความเข้าใจของผู้เรียน โดยผู้เรียนจะต้องมีความสามารถและทักษะทางสารสนเทศเกี่ยวกับ การรู้ถึงความต้องการสารสนเทศของตน สามารถกำหนดความต้องการสารสนเทศได้ การวิเคราะห์และรู้แหล่งสารสนเทศ การเข้าถึงแหล่งสารสนเทศ การประเมินสารสนเทศ การจัดการสารสนเทศ การใช้สารสนเทศจากแหล่งสารสนเทศต่างๆ เพื่อการแก้ปัญหาอย่างมีประสิทธิภาพและเพื่อนำไปสู่การศึกษตลอดชีวิตได้

สมาน ลอยฟ้า (2544) กล่าวว่า การรู้สารสนเทศ เป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับความรู้ความสามารถด้านสารสนเทศ เป็นกระบวนการทางปัญญาเพื่อสร้างความเข้าใจในความต้องการสารสนเทศ การค้นหา การประเมิน การใช้สารสนเทศ และยังจำเป็นต้องอาศัยทักษะต่างๆ เช่น ทักษะการแก้ปัญหา ทักษะการคิด ทักษะการสื่อสาร ทักษะการใช้คอมพิวเตอร์ ทักษะในการเขียน และทักษะอื่นๆ เหล่านี้จะสำเร็จได้ส่วนหนึ่งมาจากการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศ

สุพัฒน์ ส่องแสงจันทร์ (2540) กล่าวถึงการรู้สารสนเทศว่า เป็นสิ่งจำเป็นสำหรับทุกคน โดยเฉพาะนักเรียนนักศึกษา เพราะจะช่วยทำให้การเรียนรู้เป็นไปอย่างมีคุณภาพ และไม่ใช่ว่าสิ่งที่เกิดขึ้นได้เองโดยอัตโนมัติ หากแต่เกิดจากการเรียนรู้และฝึกปฏิบัติ รู้วิธีการสืบค้นและเข้าถึง

สารสนเทศได้ ซึ่งต้องเป็นการสืบค้นที่อยู่บนพื้นฐานของความต้องการเป็นเบื้องต้น มีความสามารถในการคิดวิเคราะห์ความต้องการ รู้จักกำหนดกลยุทธ์การสืบค้นที่เหมาะสม รู้จักจำแนก คัดเลือก และประเมินสารสนเทศว่าสำคัญและสามารถนำไปใช้ได้อย่างไร และสุดท้ายรู้จักที่จะประเมินขั้นตอนหรือขบวนการสืบค้นของตนเองเพื่อการพัฒนาการสืบค้นที่มีประสิทธิภาพมากขึ้น

สรุปได้ว่า การรู้สารสนเทศ หมายถึง ความรู้ทักษะความสามารถของบุคคลในการกำหนดความต้องการสารสนเทศ ความสามารถในการแสวงหาหรือค้นหาข้อมูลสารสนเทศ จากแหล่งสารสนเทศต่างๆ สามารถวิเคราะห์ ประเมินค่าและเลือกใช้สารสนเทศและนำสารสนเทศไปใช้ประโยชน์ตามความต้องการได้อย่างถูกต้องเหมาะสมและมีประสิทธิผล

2.2 ความสำคัญของการรู้สารสนเทศ

การรู้สารสนเทศ เป็นทักษะที่จำเป็นต่อการดำรงชีวิตในสังคมฐานความรู้ (Knowledge-based society) และทำให้บุคคลเกิดการเรียนรู้ตลอดชีวิต(Lifelong learning) ด้วยเป็นกระบวนการทางปัญญาของบุคคลในการที่จะใช้ความรู้ ทักษะความสามารถของตน เพื่อให้ได้สารสนเทศที่จะนำไปใช้ประโยชน์ต่อการพัฒนาคุณภาพชีวิตอย่างยั่งยืน ส่งผลให้สังคมมีคุณภาพมีความเจริญก้าวหน้า ด้วยการที่ประชากรในสังคมมีคุณลักษณะที่พึงประสงค์ มีความสามารถในการใช้เครื่องมือและเทคโนโลยีสารสนเทศในการค้นหาสารสนเทศที่มีคุณค่า เพื่อตอบสนองความต้องการของตนเองในการแสวงหาข้อมูลความรู้ได้ตลอดเวลา ซึ่งข้อมูลความรู้เหล่านั้นสามารถนำมาพัฒนาต่อยอด ปรับประยุกต์ใช้ในการดำเนินชีวิตและต่อภาระหน้าที่การงานที่รับผิดชอบและพัฒนางานให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

สมาน ลอยฟ้า (2544) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการรู้สารสนเทศไว้ดังนี้ “การรู้สารสนเทศนับว่ามีความสำคัญต่อความสำเร็จของบุคคลในหลายๆด้าน อาทิในด้านการศึกษา ด้านเศรษฐกิจ คุณภาพชีวิต และความเป็นพลเมืองที่ดีในสังคมประชาธิปไตย และการรู้สารสนเทศยังเป็นวิธีการแห่งการมีอำนาจของบุคคลในสังคมสารสนเทศอีกด้วย ดังนั้นประชาชนที่เป็นผู้รู้สารสนเทศ จึงถือว่าเป็นทรัพยากรที่มีค่ามากที่สุดของประเทศในยุคนี้ ผู้รู้สารสนเทศ จึงเป็นผู้ที่ขาดซึ่งต่อคุณค่าและพลังของสารสนเทศ และจะเชื่อในความต้องการสารสนเทศเพื่อการแก้ปัญหาชีวิตของตน ชุมชนและสังคม บุคคลเหล่านี้จะมีลักษณะเป็นผู้เรียนรู้ตลอดชีวิต”

นอกจากนี้ การรู้สารสนเทศยังมีความสำคัญ ในประเด็นดังต่อไปนี้

2.2.1 ความสำคัญในด้านการศึกษา การรู้สารสนเทศ เป็นการเพิ่มความสามารถในการคิดและค้นหาข้อเท็จจริงได้ด้วยตัวเอง ช่วยให้สามารถตัดสินใจและเพิ่มประสบการณ์การเรียนรู้

เด็กที่ได้รับการปลูกฝังให้รู้จักค้นหาความรู้ด้วยตนเอง โดยใช้หลักเหตุผล จะทำให้เป็นผู้ที่ใฝ่ศึกษาค้นคว้าอย่างต่อเนื่องตลอดชีวิต โดยในกระบวนการศึกษาค้นคว้าจะทำให้ได้มีโอกาสรับรู้ ความคิด ความเห็นของผู้อื่นจากสารสนเทศต่างๆ ยิ่งมากเท่าใดจะยิ่งทำให้เกิดความเข้าใจสังคม สามารถดำรงชีวิตอยู่ในสถานการณ์ต่างๆ ได้เป็นอย่างดี ด้วยมีข้อมูลที่ดีสำหรับการตัดสินใจในการดำเนินชีวิตให้มีความสุขในอนาคต การรู้สารสนเทศเป็นสิ่งที่จำเป็นต่อการศึกษาทุกระดับทุกสภาพของการเรียนรู้ เป็นเครื่องมือที่มีศักยภาพในการเรียนรู้ตลอดชีวิต เมื่อผู้เรียนรู้จักวิธีการเรียนรู้ด้วยตนเองมากยิ่งขึ้นเท่าใด ผู้เรียนจะกลายเป็นผู้ควบคุมการเรียนรู้ด้วยตนเอง ผู้สอนจะเปลี่ยนบทบาทจากผู้ถ่ายทอดเป็นผู้อำนวยความสะดวกในการเรียนรู้ ผ่านรูปแบบการเรียนการสอน โดยอาศัยทรัพยากรการเรียนรู้เป็นสำคัญ ผู้เรียนที่เป็นผู้รู้สารสนเทศ จะรู้แหล่งสารสนเทศ ที่จัดเก็บทรัพยากรสารสนเทศในหลากหลายรูปแบบ สามารถเข้าถึงและเลือกใช้ได้ตรงกับความต้องการมากที่สุด

2.2.2 ความสำคัญด้านเศรษฐกิจ ในการดำเนินธุรกิจในปัจจุบันหน่วยงานองค์กรมีความต้องการพนักงานรุ่นใหม่ที่มีทักษะความรู้ทางสารสนเทศ โดยแสดงออกซึ่งพฤติกรรมความสามารถในการรวบรวม คัดเลือก วิเคราะห์และสังเคราะห์ ดีความและประเมินสารสนเทศ เพื่อนำไปใช้ต่อการปฏิบัติพัฒนางานในองค์กรได้ ซึ่งทักษะเหล่านี้จะขาดไม่ได้ในสังคมเศรษฐกิจด้วยหากขาดซึ่งทักษะการรู้สารสนเทศของบุคคลในองค์กรแล้วจะก่อให้เกิดความสูญเสียเงินจำนวนมหาศาลในทางธุรกิจ ผลผลิตมีคุณภาพต่ำ ยอดการผลิตตกต่ำ ทั้งธุรกิจภายในประเทศและระหว่างประเทศ ดังนั้นการสร้างพนักงานในองค์กรให้เป็นผู้รู้สารสนเทศ มีความรู้ความสามารถในการแก้ปัญหา มีการคิดวิเคราะห์ รู้เท่าทันต่อเทคโนโลยีและความก้าวหน้าของยุคสมัย ก่อให้เกิดความได้เปรียบในการแข่งขัน ในยุคของเศรษฐกิจการค้าในปัจจุบัน

2.2.3 ความสำคัญด้านคุณภาพชีวิต การรู้สารสนเทศมีความสำคัญต่อคุณภาพชีวิตของประชาชนในทุกที่ทุกถิ่น ด้วยเป็นทักษะที่นำไปใช้ในการพัฒนาต่อยอดคุณภาพชีวิตให้ดีขึ้น โดยเฉพาะวิธีการทำให้ได้รับสารสนเทศเพื่อใช้เป็นแนวทางในการเพิ่มรายได้ของตนเองและครอบครัว ลดปัญหาการถูกเอารัดเอาเปรียบจากสังคมในทุกด้าน ตัวอย่างเช่นสตรีที่มีการศึกษาย่อมเข้าใจในสิทธิและเสรีภาพความเท่าเทียมกันระหว่างเพศในสังคม อันจะช่วยลดปัญหาช่องว่างระหว่างเพศในสังคมได้เป็นอย่างดี หรือมารดาที่มีอายุน้อย ตั้งครรภ์ก่อนเวลาอันควร สามารถปฏิบัติตนเองได้อย่างถูกต้องในระหว่างการตั้งครรภ์ลดความเสี่ยงต่อการเสียชีวิตของเด็กในครรภ์ และหลังคลอดมารดาที่มีอายุน้อยสามารถนำทักษะการเข้าถึงสารสนเทศ นำข้อมูลวิธีการเลี้ยงดู

ทารก มาใช้ปฏิบัติหน้าที่ของตนเองได้อย่างไม่บกพร่อง และหรือด้วยทักษะการรู้สารสนเทศทำให้สามารถเข้าถึงหน่วยงานหรือองค์กรที่ทำหน้าที่ดูแลช่วยเหลือสตรีที่ตั้งครรภ์ตั้งแต่อายุน้อยได้นอกจากนี้ผู้ที่มีความสนใจในสุขภาพและคุณภาพชีวิตสามารถเข้าถึงข้อมูลสารสนเทศ เพื่อนำมาใช้ในการดูแลรักษาสุขภาพของตนเองและครอบครัวในการเลือกใช้อาหารที่ให้ประโยชน์และวิธีปฏิบัติตนในการดำเนินชีวิตอย่างเป็นสุข เป็นต้น

อย่างไรก็ตามบุคคลไม่ควรมีความรู้เดิมของตนเองที่ได้มาจากการศึกษาเล่าเรียนเท่านั้น หากแต่ควรมีความสามารถพื้นฐานในการรู้สารสนเทศ สามารถสำรวจค้นหาความรู้ใหม่จากแหล่งสารสนเทศที่หลากหลาย เชื่อมโยงความรู้และใช้ประโยชน์จากความรู้ ขยายขอบเขตของความรู้ให้กว้างขวางมากขึ้น รวมทั้งสามารถสร้างความรู้ใหม่ให้เกิดขึ้นตลอดเวลา เพราะความรู้เป็นทรัพยากรสำคัญในการพัฒนาบุคคล สังคมและประเทศชาติ

2.3 องค์ประกอบของการรู้สารสนเทศ

การรู้สารสนเทศเป็นทั้งความรู้ ความสามารถ ทักษะ และกระบวนการอันเป็นประโยชน์ในการพัฒนาการเรียนรู้ทุกรูปแบบ สมาคมห้องสมุดอเมริกัน (American Library Association, 2005: Online) ได้กำหนดองค์ประกอบของการรู้สารสนเทศไว้ 4 ประการ คือ

2.3.1 ตระหนักว่าเมื่อใดจำเป็นต้องใช้สารสนเทศ โดยสามารถที่จะกำหนดเรื่องที่จะศึกษาค้นคว้า กำหนดความต้องการสารสนเทศ ระบุชนิดและรูปแบบที่หลากหลายของแหล่งสารสนเทศที่จะศึกษา เช่น ห้องสมุด ศูนย์สารสนเทศ พิพิธภัณฑน์ หอ-จดหมายเหตุ บุคคล สถานที่ อินเทอร์เน็ต เป็นต้น รวมทั้งตระหนักถึงค่าใช้จ่ายและประโยชน์ที่ได้รับ และทราบขอบเขตของสารสนเทศที่จำเป็นต้องใช้

2.3.2 การเข้าถึงสารสนเทศ แสดงออกโดยสามารถเลือกวิธีการค้นคืนสารสนเทศที่เหมาะสม กำหนดกลยุทธ์การค้นคืนอย่างมีประสิทธิภาพและปรับกลยุทธ์ที่เหมาะสมตามความจำเป็น สามารถค้นคืนสารสนเทศออนไลน์หรือสารสนเทศจากบุคคล โดยใช้วิธีการที่หลากหลาย รวมถึงการติดต่อ บันทึกลง และกลั่นกรองจัดการสารสนเทศเพื่อนำไปใช้ประโยชน์

2.3.3 การประเมินสารสนเทศ สามารถสรุปแนวคิดสำคัญจากสารสนเทศที่รวบรวม โดยใช้เกณฑ์การประเมินสารสนเทศและแหล่งสารสนเทศ ได้แก่ ความน่าเชื่อถือ ความเที่ยงตรง ความถูกต้อง และความทันสมัย สามารถสังเคราะห์แนวคิดหลักเพื่อสร้างแนวคิดใหม่ เปรียบเทียบความรู้ใหม่กับความรู้เดิมเพื่อพิจารณาว่าอะไรคือสิ่งที่เพิ่มขึ้น อะไรคือสิ่งที่ขัดแย้งกัน และอะไรคือสิ่งที่คล้ายคลึงกัน เพื่อนำสารสนเทศไปใช้อย่างมีประสิทธิภาพ

2.3.4 ความสามารถในการใช้สารสนเทศที่ต้องการอย่างมีประสิทธิภาพ หมายถึง สามารถใช้สารสนเทศใหม่ผนวกกับสารสนเทศที่มีอยู่ในการวางแผนและสร้างผลงาน หรือการกระทำตามหัวข้อที่กำหนด ทบทวนกระบวนการพัฒนาการผลิตผลงานของตนเอง และสามารถสื่อสารหรือเผยแพร่ผลงานของตนเองต่อบุคคลอื่นได้อย่างมีประสิทธิภาพ

นอกจากความสามารถตามองค์ประกอบข้างต้นแล้ว ผู้ใช้สารสนเทศควรมีคุณสมบัติทักษะปฏิบัติในด้านอื่นๆ ที่รองรับการใช้สารสนเทศ สร้างให้บุคคลเป็นผู้ใช้สารสนเทศได้เป็นอย่างดี ประกอบด้วย

2.3.5 การรู้ห้องสมุด (Library literacy) ผู้ใช้สารสนเทศต้องรู้ว่า ห้องสมุดเป็นแหล่งรวบรวมสารสนเทศในสาขาวิชาต่างๆ ไว้ในรูปแบบที่หลากหลายทั้งในรูปแบบสิ่งพิมพ์ สื่อโสตทัศน์ และสื่ออิเล็กทรอนิกส์ รู้วิธีการจัดเก็บสื่อทรัพยากร รู้จักใช้เครื่องมือช่วยค้นต่างๆ รู้จักกลยุทธ์ในการค้นคืนสารสนเทศแต่ละประเภท รวมทั้งบริการต่างๆ ของห้องสมุด โดยเฉพาะห้องสมุดของสถาบันการศึกษาที่ผู้เรียนกำลังศึกษาอยู่ จะต้องรู้จักอย่างลึกซึ้งในประเด็นต่างๆ ดังกล่าวแล้ว การรู้ห้องสมุดครอบคลุมการรู้แหล่งสารสนเทศอื่นๆ ด้วย

2.3.6 การรู้คอมพิวเตอร์ (Computer Literacy) ผู้ใช้สารสนเทศต้องรู้เกี่ยวกับเทคโนโลยีคอมพิวเตอร์เบื้องต้นในเรื่องของฮาร์ดแวร์ ซอฟต์แวร์ การเชื่อมประสาน และการใช้ประโยชน์จากคอมพิวเตอร์ เช่น การพิมพ์เอกสาร การส่งไปรษณีย์อิเล็กทรอนิกส์ การใช้อินเทอร์เน็ตในการติดต่อสื่อสาร รวมถึงการรู้ที่ตั้งของแหล่งสารสนเทศ เป็นต้น

2.3.7 การรู้เครือข่าย (Network Literacy) ผู้ใช้สารสนเทศจะต้องรู้ขอบเขตและมีความสามารถในการใช้สารสนเทศทางเครือข่ายที่เชื่อมโยงถึงกันทั่วโลก สามารถใช้กลยุทธ์การสืบค้นสารสนเทศจากเครือข่าย และการบูรณาการสารสนเทศจากเครือข่ายกับสารสนเทศที่ได้จากแหล่งอื่นๆ

2.3.8 การรู้เกี่ยวกับสิ่งที่เห็น (Visual Literacy) ผู้ใช้สารสนเทศ สามารถเข้าใจและแปลความหมายสิ่งที่เห็นได้ รวมถึงความสามารถในการคิดวิเคราะห์ การเรียนรู้ การแสดงความคิดเห็น และสามารถนำสิ่งที่เห็นนั้นในการทำงานและการดำรงชีวิตประจำวันของตนเองได้ เช่น เครื่องหมาย สัญลักษณ์ ป้ายประกาศ ข้อความ เป็นต้น

2.3.9 การรู้สื่อ (Media Literacy) ผู้ใช้สารสนเทศจะต้องสามารถเข้าถึงและวิเคราะห์กระบวนการเกิดขึ้นของสารสนเทศจากสื่อต่างๆ เช่น โทรทัศน์ ภาพยนตร์ วิทยุ ดนตรี หนังสือพิมพ์ นิตยสาร เป็นต้น รู้จักเลือกรับสารสนเทศจากสื่อที่แตกต่างกัน รู้ขอบเขตและการ

เผยแพร่สารสนเทศของสื่อ เข้าใจถึงอิทธิพลของสื่อ และสามารถพิจารณาตัดสินได้ว่าสื่อต่างๆ มีความน่าเชื่อถือมากน้อยเพียงไร

2.3.10 การรู้สารสนเทศดิจิทัล (Digital Literacy) ผู้รู้สารสนเทศ สามารถเข้าใจ และใช้สารสนเทศซึ่งนำเสนอในรูปแบบดิจิทัลผ่านเครื่องคอมพิวเตอร์ เช่น สามารถดาวน์โหลด ไฟล์ข้อมูลจากแหล่งทรัพยากรสารสนเทศที่เข้าถึงในระยะไกลมาใช้ได้ รู้ว่าคุณภาพสารสนเทศที่มา จากเว็บไซต์ต่างๆ แตกต่างกัน รู้จักจำแนกเว็บไซต์ที่น่าเชื่อถือและเว็บไซต์ไม่น่าเชื่อถือ รู้จัก โปรแกรมการค้นหา สามารถสืบค้นโดยใช้การสืบค้นขั้นสูง รู้เกี่ยวกับกฎหมายลิขสิทธิ์ที่คุ้มครอง ทรัพยากรสารสนเทศบนเว็บไซต์ การอ้างอิงสารสนเทศจากเว็บไซต์ เป็นต้น

2.3.11 การมีความรู้ด้านภาษา (Language Literacy) ผู้เรียนมีความสามารถ กำหนดคำสำคัญสำหรับการค้น ในขั้นตอนการค้นคืนสารสนเทศที่สำคัญอย่างยิ่งก็คือ การค้น สารสนเทศจากอินเทอร์เน็ต และการนำเสนอสารสนเทศที่ค้นมาได้ ทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษ โดยเฉพาะภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่จำเป็นมากที่สุด เนื่องจากเป็นภาษาสากล และสารสนเทศส่วนใหญ่เผยแพร่เป็นภาษาอังกฤษ

2.3.12 การคิดอย่างมีวิจารณญาณ (Critical Thinking) ผู้รู้สารสนเทศ สามารถ คิดวิเคราะห์ สังเคราะห์ ตัดสินใจเลือกรับสารสนเทศที่นำเสนออย่างหลากหลาย โดยการพิจารณา ทบทวนหาเหตุผล จากสิ่งที่เคยจดจำ คาดการณ์ ต่อสารสนเทศที่นำเสนอเรื่องนั้นๆ พิจารณา ใคร่ครวญไตร่ตรองด้วยความรอบคอบ ตัดสินคุณค่าของสารสนเทศอย่างเป็นเหตุเป็นผลว่าสิ่งใด สำคัญมีสาระก่อนตัดสินใจเชื่อ จากนั้นจึงดำเนินการแก้ปัญหา

2.3.13 การมีจริยธรรมทางสารสนเทศ (Information Ethic) การสร้างผู้เรียนให้ เป็นคนดี มีคุณธรรม จริยธรรม และจรรยาบรรณ มีความสำคัญและเป็นเป้าหมายหลักของการจัด การศึกษา เพื่อปลูกฝังผู้เรียนให้รู้จักใช้สารสนเทศโดยชอบธรรมบนพื้นฐานของจริยธรรมทาง สารสนเทศ เช่น การนำข้อความหรือแนวคิดของผู้อื่นมาใช้ในงานของตนจำเป็นต้องอ้างอิงเจ้าของ ผลงานเดิม การไม่นำข้อมูลที่ขัดต่อศีลธรรมและจรรยาบรรณของสังคมไปเผยแพร่ เป็นต้น

2.4 ทักษะและลักษณะของผู้รู้สารสนเทศ

2.4.1 ทักษะการรู้สารสนเทศ (Information Literacy Skill) ทักษะการรู้ สารสนเทศ เป็นแนวคิดที่พัฒนามาจากการสอนการใช้ห้องสมุดแต่เดิม คำว่า “literacy” ในอดีตมี ความหมายครอบคลุม เรื่องของการรู้หนังสือ การอ่านออกเขียนได้ คิดเลขเป็น ในปัจจุบัน ความหมายเปลี่ยนแปลงไปตามยุคสมัย ได้มีการเพิ่มสมรรถนะและทักษะต่างๆ เข้ามามาก เพื่อให้

สามารถตอบสนองต่อการเปลี่ยนแปลงของเทคโนโลยีได้ เช่นเมื่อเป็นยุคของคอมพิวเตอร์และเครื่องมือสื่อสารต่างๆ ก็จะมีคำว่า “Computer Literacy” เข้ามา กล่าวคือ ความสามารถใช้เครื่องคอมพิวเตอร์และเครื่องมือสื่อสารต่างๆ ได้นอกเหนือจากการรู้หนังสือ เป็นต้น

สุดาวดี ศรีสุตตา (2549) กล่าวโดยสรุปไว้ว่า ทักษะการรู้สารสนเทศ หมายถึง ความสามารถของบุคคลในกลุ่มของทักษะสำคัญ 3 ประการ คือ 1)ความสามารถในการกำหนดความต้องการสารสนเทศ ประกอบด้วยทักษะย่อย 2 ประการ ได้แก่ ทักษะในการหาหัวข้อที่ตรงกับความต้องการได้ และ ทักษะในการสร้างกรอบแนวคิด (Concept Mapping) 2)ความสามารถในการเข้าถึงสารสนเทศ ประกอบด้วย ทักษะย่อย 4 ประการ คือ ทักษะในการเลือกแหล่งสารสนเทศ ประเภททรัพยากรที่ต้องการได้ ทักษะในการใช้เครื่องมือช่วยค้น เช่น การใช้ OPAC การใช้ อินเทอร์เน็ต ทักษะในการใช้กลยุทธ์ในการสืบค้น ซึ่งสามารถใช้ทั้งระดับเบื้องต้นและขั้นสูง และ ทักษะในการค้นหาเพื่อให้พบสารสนเทศที่ต้องการ เช่น การใช้เลขเรียกหนังสือ 3)ความสามารถในการนำสารสนเทศไปใช้ ประกอบด้วยทักษะย่อย 4 ประการ คือ ทักษะในการประเมินความน่าเชื่อถือของสารสนเทศ ทักษะในการวิเคราะห์เพื่อตีความสารสนเทศที่ได้มาว่า สารสนเทศใดควรนำมาใช้ ทักษะในการสังเคราะห์สารสนเทศ ซึ่งเป็นความสามารถในการเขียนสรุปจากสารสนเทศที่ได้มาทั้งหมด และทักษะในการสื่อสาร คือการนำเสนอสารสนเทศที่สังเคราะห์เรียบร้อยแล้ว ซึ่งอาจนำเสนอในรูปแบบของรายงาน หรือการนำเสนอหน้าชั้น เป็นต้น

ไอเซนเบิร์ก และ เบอร์คowitz (Eisenberg & Berkowitz, 2002 : Online) ได้เสนอแนวคิดทักษะหลัก 6 ประการ (Big six skills) ซึ่งเป็นทักษะการรู้สารสนเทศเพื่อการแก้ปัญหา ซึ่งเป็นทักษะของการรู้สารสนเทศที่ผู้เรียนควรรู้ แบ่งออกเป็น 6 ทักษะดังนี้คือ

ทักษะที่ 1 การกำหนดความต้องการสารสนเทศ (Task definition) เป็นขั้นตอนสำคัญที่มักเป็นปัญหาหลักสำหรับผู้เรียนที่ไม่เข้าใจในสิ่งที่ตนเองต้องทำ โดยเริ่มจากการกำหนดปัญหาและระบุสารสนเทศที่ต้องการ ดังนั้นจำเป็นจะต้องให้ผู้เรียนพิจารณาให้ได้ว่าเขาต้องการจะทำอะไร ควรทำออกมาในรูปแบบใด และข้อมูลอะไรที่จะนำมาใช้ เช่น รูปภาพ ข้อมูลทางสถิติหรือความคิดเห็น รวมทั้งต้องรู้ว่าต้องการข้อมูลมากเพียงใดจึงจะเพียงพอต่อความต้องการ

ทักษะที่ 2 การใช้กลยุทธ์ในการสืบค้นสารสนเทศ (Information seeking strategies) เป็นขั้นตอนการระดมความคิดเกี่ยวกับแหล่งข้อมูลที่เป็นไปได้ทั้งหมดและทำการคัดเลือกแหล่งข้อมูลที่ดีที่สุด โดยการระดมความคิดเพื่อค้นหาและคัดเลือกแหล่งข้อมูล ให้มีความเป็นไปได้และสอดคล้องกับความต้องการ

ทักษะที่ 3 การกำหนดแหล่งสารสนเทศและการเข้าถึงแหล่งสารสนเทศ (Location and access) จุดมุ่งหมายของขั้นตอนนี้คือ การเข้าถึงและสามารถค้นคืนแหล่งข้อมูลซึ่งผู้เรียนได้ทำการคัดเลือกไว้ พร้อมทั้งนำข้อมูลสารสนเทศออกมาจากแหล่งสารสนเทศนั้นได้ สำหรับการค้นคืนสารสนเทศสามารถทำได้หลายวิธี เช่น สืบค้นจากหนังสือ สิ่งพิมพ์ วารสาร วิกิพีเดีย อินเทอร์เน็ต เป็นต้น

ทักษะที่ 4 การใช้สารสนเทศอย่างมีประสิทธิภาพ (Use of information) เป็นขั้นตอนการพิจารณาสารสนเทศและแหล่งสารสนเทศ กด้นกรองคัดเลือกสารสนเทศให้มีความสัมพันธ์กัน โดยการที่ผู้เรียนจะนำข้อมูลสารสนเทศที่ได้จากการค้นคว้ามาอ่าน พิจารณาใคร่ครวญทำความเข้าใจ และตัดสินใจว่าข้อมูลสารสนเทศใดมีความสำคัญและสอดคล้องเพียงพอที่จะนำมาใช้ประโยชน์ตามที่ต้องการได้ ซึ่งถือว่าเป็นขั้นตอนที่ยากและใช้เวลาค่อนข้างมาก

ทักษะที่ 5 การสังเคราะห์สารสนเทศ (Synthesis) เป็นการรวบรวมนำสารสนเทศที่ได้ทั้งหมดจากแหล่งสารสนเทศที่หลากหลายมาเรียบเรียงใหม่ในรูปแบบและภาษาของตนเองและนำเสนอออกมาโดยใช้รูปแบบการนำเสนอที่หลากหลาย พร้อมทั้งสื่อสารความคิดที่มีออกมาอย่างมีประสิทธิภาพ

ทักษะที่ 6 การประเมินสารสนเทศ (Evaluation) เป็นการประเมินประสิทธิภาพของสารสนเทศที่ค้นคืนได้ โดยผู้ที่ค้นคืนสารสนเทศต้องเป็นผู้ประเมินเองว่าสารสนเทศนั้นตรงกับความต้องการหรือไม่

แนวคิดทักษะหลัก 6 ประการ (Big six skills) นี้เป็นข้อมูลเพื่อนำไปแก้ปัญหาตัดสินใจหรือคัดเลือกสารสนเทศที่ต้องการให้สำเร็จ จากทักษะการรู้สารสนเทศข้างต้นสรุปได้ว่าเป็นกระบวนการสร้างความเข้าใจในการเลือกสารสนเทศ การค้นหาสารสนเทศ การประเมินและการใช้สารสนเทศอย่างมีประสิทธิภาพ

2.4.2 ลักษณะของผู้รู้สารสนเทศ โดยรวมแล้วเป้าหมายของการรู้สารสนเทศคือการสร้างบุคคลให้เป็นผู้เรียนรู้ตลอดชีวิต (Life-long learner) ซึ่งหมายถึง การเป็นผู้ที่สามารถค้นหา ประเมิน และใช้สารสนเทศได้อย่างมีประสิทธิภาพเพื่อการแก้ปัญหาหรือการตัดสินใจ การจะทำได้เช่นนั้น บุคคลนั้นจะต้องเป็นผู้ที่มีลักษณะที่เสริมสร้างการเข้าถึงและการใช้สารสนเทศดังที่มีผู้กล่าวไว้ต่อไปนี้

ดอยล์ (Doyle, 1992) ได้กล่าวถึงลักษณะของผู้รู้สารสนเทศ ไว้ในสรุปรายงานการประชุมแห่งชาติว่าด้วยเรื่องการรู้สารสนเทศว่า คือผู้ที่

1) ตระหนักรู้ว่าสารสนเทศที่ถูกต้องและสมบูรณ์เป็นพื้นฐานสำหรับการตัดสินใจที่ชาญฉลาด

2) ตระหนักว่าเมื่อใดที่จะต้องใช้สารสนเทศ

3) กำหนดปัญหาและคำถามจากความต้องการสารสนเทศของตนเองได้

4) สามารถกำหนดแหล่งสารสนเทศได้

5) พัฒนากลยุทธ์การสืบค้นสารสนเทศ

6) มีความรู้เกี่ยวกับแหล่งสารสนเทศเกี่ยวกับศักยภาพของแต่ละแหล่งใน-

การตอบปัญหา

7) สามารถเข้าถึงแหล่งสารสนเทศได้ เช่น แหล่งสารสนเทศทางคอมพิวเตอร์

และเทคโนโลยีอื่นๆ

8) ประเมินคุณค่าสารสนเทศได้

9) บูรณาการสารสนเทศที่ได้จากการค้นคว้าเพื่อให้เกิดองค์ความรู้ใหม่ได้

10) ใช้สารสนเทศเพื่อการตัดสินใจและการแก้ปัญหาได้

นอกจากนี้สมาคมห้องสมุดวิทยาลัยและวิจัย (2000) ได้กำหนดลักษณะของผู้รู้สารสนเทศ (Information literate individual) ไว้ในมาตรฐานองค์ประกอบการรู้สารสนเทศสำหรับการศึกษาในระดับอุดมศึกษาปี ค.ศ.2000 ไว้ดังนี้

1) สามารถกำหนดขอบเขตสารสนเทศที่ตนเองต้องการ

2) สามารถเข้าถึงสารสนเทศที่ต้องการได้อย่างมีประสิทธิภาพและ

ประสิทธิผล

3) สามารถประเมินสารสนเทศและแหล่งสารสนเทศได้อย่างมี

วิจารณ์ญาณ

4) สามารถใช้สารสนเทศในการแก้ปัญหาเฉพาะด้านได้อย่างมี

ประสิทธิภาพ

5) สามารถเข้าใจในเรื่องของธุรกิจ กฎหมายและสังคมแวดล้อมในการใช้

สารสนเทศ รวมถึงการเข้าถึงและใช้สารสนเทศอย่างถูกหลักจริยธรรมและตามหลักกฎหมาย

จากลักษณะดังกล่าวสอดคล้องกับสภาบรรณารักษ์ห้องสมุดมหาวิทยาลัยแห่งออสเตรเลีย (2001) ได้กำหนดลักษณะของผู้รู้สารสนเทศ ไว้ดังนี้

1) ผู้ที่ตระหนักรู้ความต้องการสารสนเทศ

- 2) ผู้ที่กำหนดขอบเขตสารสนเทศที่ตนเองต้องการได้
  - 3) ผู้ที่เข้าถึงสารสนเทศที่ต้องการได้อย่างมีประสิทธิภาพ
  - 4) ผู้ที่ประเมินสารสนเทศและแหล่งข้อมูลได้
  - 5) ผู้ที่รวบรวมสารสนเทศที่ได้รับการคัดเลือกแล้วให้เกิดความรู้ใหม่
  - 6) ผู้ที่ใช้สารสนเทศเพื่อการแก้ปัญหาได้อย่างมีประสิทธิภาพ
  - 7) ผู้ที่เข้าใจเกี่ยวกับกฎหมาย สังคมและวัฒนธรรมในการใช้สารสนเทศ
  - 8) ผู้ที่เข้าถึงและใช้สารสนเทศอย่างถูกหลักจริยธรรมและถูกหลักกฎหมาย
  - 9) ผู้ที่จัดหมวดหมู่สารสนเทศ จัดเก็บสารสนเทศปรับปรุงสารสนเทศที่มีอยู่ และรวมถึงสารสนเทศที่เกิดขึ้นมาใหม่
  - 10) ผู้ที่ตระหนักว่าการรู้สารสนเทศ คือ พื้นฐานของการเรียนรู้ตลอดชีวิต
- ดังนั้น คุณลักษณะของผู้ที่จะถือว่าเป็นผู้รู้สารสนเทศนั้น สามารถประมวลเป็นภาพรวมและสรุปได้ดังนี้ (สมาน ลอยฟ้า 2544: 27)
- 1) ตระหนักว่าสารสนเทศที่ถูกต้องและสมบูรณ์เป็นพื้นฐานของการตัดสินใจที่ใช้สติปัญญา
  - 2) ตระหนักถึงความต้องการสารสนเทศ
  - 3) เข้าใจว่าความรู้มีการจัดระบบอย่างไร
  - 4) เป็นผู้ที่มีความต้องการสารสนเทศของตน
  - 5) สามารถกำหนดขอบเขตสารสนเทศที่ตนต้องการได้
  - 6) สร้างคำถามต่างๆขึ้นบนความต้องการสารสนเทศ
  - 7) ระบุแหล่งสารสนเทศได้
  - 8) มีทักษะด้านคอมพิวเตอร์และทักษะห้องสมุด
  - 9) สามารถจัดการกับเครื่องมือทางเทคโนโลยีเพื่อเข้าถึงสารสนเทศและเพื่อการสื่อสาร
  - 10) มีความเชื่อมั่นในความสามารถของตนในการแก้ปัญหา เป็นนักแก้ปัญหาที่ดี
  - 11) สามารถปฏิบัติการได้อย่างเหมาะสมทั้งสถานการณ์ที่มีคำตอบและสถานการณ์ที่ไม่มีคำตอบ
  - 12) เป็นผู้ที่สามารถหาคำตอบได้ด้วยตนเอง

- 13) สามารถพัฒนากลยุทธ์การสืบค้นข้อมูลที่ประสบความสำเร็จ
- 14) เข้าถึงแหล่งสารสนเทศต่างๆ ที่อยู่บนพื้นฐานคอมพิวเตอร์และเทคโนโลยี
อื่นๆ
- 15) เข้าถึงสารสนเทศที่ต้องการได้อย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล
- 16) ประเมินสารสนเทศและแหล่งสารสนเทศอย่างพินิจพิเคราะห์
- 17) จัดการและประมวลผลสารสนเทศเพื่อนำไปประยุกต์ใช้
- 18) บูรณาการสารสนเทศใหม่ที่เลือกสรรแล้วเข้ากับองค์ความรู้เดิมของตน
- 19) ใช้สารสนเทศอย่างมีประสิทธิภาพเพื่อให้บรรลุตามวัตถุประสงค์เฉพาะ
และใช้สารสนเทศอย่างมีจริยธรรมและถูกกฎหมาย
- 20) ใช้สารสนเทศได้อย่างถูกต้องและสร้างสรรค์
- 21) เข้าใจปัญหาต่างๆ ที่รบกวนสารสนเทศทั้งในด้านเศรษฐกิจ กฎหมาย และ
สังคม
- 22) มีมาตรฐานการทำงานสูงและสร้างสรรค์ผลงานที่มีคุณภาพ
- 23) เป็นผู้ที่รู้ว่าจะเรียนรู้ได้อย่างไร
- 24) สามารถปรับตัวเข้ากับการเปลี่ยนแปลงและสามารถทำงานได้โดยอิสระ
หรือทำงานเป็นกลุ่มได้

จากลักษณะของผู้รู้สารสนเทศข้างต้น สรุปโดยรวมได้ว่า ผู้รู้สารสนเทศจะต้องมี
ลักษณะแสดงออกถึง การรู้ว่าจะค้นหาสารสนเทศได้อย่างไร รู้ว่าจะได้สารสนเทศจากที่ไหน เป็นผู้
ที่สามารถประเมินสารสนเทศและแหล่งสารสนเทศอย่างมีวิจารณญาณ สามารถวิเคราะห์เนื้อหา
สารสนเทศได้ สามารถใช้สื่อสารสนเทศได้อย่างเหมาะสม และเข้าใจถึงการสารสนเทศที่ได้มา
อย่างถูกกฎหมาย เพื่อให้ได้ข้อมูลที่ต้องการอย่างมีประสิทธิภาพมากที่สุด

3. มาตรฐานการรู้สารสนเทศระดับอุดมศึกษา

สหรัฐอเมริกา นับว่าเป็นประเทศที่มีบทบาทสำคัญอย่างมากในการริเริ่มจัดทำมาตรฐาน
การรู้สารสนเทศขึ้นเป็นประเทศแรก ซึ่งเริ่มขึ้นครั้งแรกเมื่อปี ค.ศ.1989 โดย สมาคมห้องสมุด
อเมริกัน ได้เผยแพร่เอกสาร Presidential Committee on Information Literacy ที่ได้กำหนด
องค์ประกอบที่สำคัญ 4 ประการของการรู้สารสนเทศ คือ ความสามารถในการตระหนักว่าเมื่อไร
ต้องการที่จะใช้สารสนเทศ ความสามารถในการกำหนดความต้องการสารสนเทศ ความสามารถในการ

การประเมินสารสนเทศ และความสามารถในการใช้สารสนเทศได้อย่างมีประสิทธิภาพ มีการแก้ไขปรับปรุงเรื่อยมาจนถึงฉบับปัจจุบันปี ค.ศ.2000 โดยแบ่งมาตรฐานการรู้สารสนเทศออกเป็น 2 ระดับ คือ ระดับแรก ระดับโรงเรียนประถมศึกษาและมัธยมศึกษาคือ มาตรฐานการรู้สารสนเทศ 9 ประการ สำหรับนักเรียน (The Nine Information Literacy Standard for Student Learning) และระดับที่สอง มาตรฐานการรู้สารสนเทศสำหรับการศึกษาระดับอุดมศึกษา (Information Literacy Competency Standard for Higher Education) ซึ่งมาตรฐานทั้งสองฉบับนี้มีเนื้อหาประกอบด้วย มาตรฐานที่สำคัญในการรู้สารสนเทศของผู้เรียนเพื่อให้ห้องสมุดประเภทต่างๆ ในประเทศยึดเป็นแม่แบบ รวมถึงสามารถนำไปประยุกต์ใช้ในการจัดการสอนการรู้สารสนเทศแก่ผู้เรียนได้อย่างประสบผลสำเร็จตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ ซึ่งในทีนี้ก็จะกล่าวถึงมาตรฐานการรู้สารสนเทศที่สอดคล้องกับการศึกษาในระดับอาชีวศึกษา

สมาคมห้องสมุดวิทยาลัยและวิจัยแห่งสหรัฐอเมริกา (ACRL, 2000) ได้กำหนดมาตรฐานความสามารถในการรู้สารสนเทศเพื่อเป็นแนวทางสำหรับอาจารย์ผู้สอนและบรรณารักษ์ห้องสมุด เพื่อประเมินความสามารถทางการรู้สารสนเทศของนักศึกษา เมื่อปี ค.ศ.2000 ประกอบด้วยมาตรฐาน 5 ข้อ ดัชนีชี้วัด 22 ข้อ และภายใต้ดัชนีชี้วัดได้ระบุผลลัพธ์ 84 ข้อ ต่อมาในปี ค.ศ.2001 ได้เสนอวัตถุประสงค์ของการสอนการรู้สารสนเทศไว้เป็นต้นแบบ สำหรับอาจารย์ผู้สอนและบรรณารักษ์ห้องสมุดสถาบันอุดมศึกษาเพื่อเป็นการประกันคุณภาพของนักศึกษาอันเป็นผลผลิตจากสถาบันอุดมศึกษาว่าเป็นผู้รู้สารสนเทศดังนี้ (AASL, 1998 อ้างถึงใน ศิวราช ราชพัฒน์, 2547; ชุติมา สัจจนันท์, 2544; สุจิน บุตรดีสุวรรณ, 2546)

มาตรฐานที่ 1 นักศึกษาเป็นผู้รู้สารสนเทศสามารถกำหนดชนิดและขอบเขตของสารสนเทศที่ตนเองต้องการได้

ตัวบ่งชี้ความสำเร็จ

1.1 นักศึกษาที่เป็นผู้รู้สารสนเทศสามารถกำหนดและอธิบายสารสนเทศที่ตนเองต้องการได้อย่างชัดเจน

ผลลัพธ์ที่ได้

1.1.1 แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับหัวข้อเรื่องในการทำวิจัยหรือสารสนเทศที่ตนเองต้องการค้นหาในห้องเรียนกับครูผู้สอน กับกลุ่มกิจกรรม แสดงความคิดเห็นผ่านสื่ออิเล็กทรอนิกส์ได้

1.1.2 พัฒนาหัวข้อรายงานที่ตนเองศึกษาและกำหนดคำถามที่จะนำไปสู่สารสนเทศที่ต้องการใช้ได้

1.1.3 ค้นหาแหล่งสารสนเทศที่จะนำมาสนับสนุนหัวข้องานวิจัยของตนเองได้

1.1.4 กำหนดหรือปรับปรุงสารสนเทศให้สอดคล้องกับสารสนเทศที่ตนเองต้องการได้

1.1.5 อธิบายและระบุแนวคิดหลักและกำหนดคำศัพท์ที่จะใช้ในการอธิบายถึงสารสนเทศที่ตนเองต้องการได้

1.1.6 เชื่อมโยงและบูรณาการสารสนเทศใหม่กับความรู้ที่มีอยู่เดิมเพื่อสร้างความรู้ใหม่ได้

ตัวบ่งชี้ความสำเร็จ

1.2 นักศึกษาที่เป็นผู้รู้สารสนเทศสามารถจำแนกประเภทและรูปแบบของแหล่งสารสนเทศและสารสนเทศที่น่าเชื่อถือต่างๆได้

ผลลัพธ์ที่ได้

1.2.1 ทราบว่าสารสนเทศที่เป็นทางการ (Formally) และไม่เป็นทางการ (Informally) ผลิดขึ้นอย่างไร มีการจัดการอย่างไร มีการเผยแพร่อย่างไร

1.2.2 ตระหนักว่าความรู้สามารถจัดแบ่งได้ตามสาขาวิชาซึ่งช่วยให้สามารถเข้าถึงสารสนเทศได้ง่ายขึ้น

1.2.3 จำแนกคุณค่าและความแตกต่างของแหล่งสารสนเทศในรูปแบบต่างๆ เช่น สื่อประสม ฐานข้อมูล เว็บไซต์ ชุดข้อมูล เสียง ภาพ และหนังสือ เป็นต้น

1.2.4 จำแนกคุณค่าและความแตกต่างของแหล่งสารสนเทศที่มีศักยภาพเหล่านั้นได้ เช่น ความแตกต่างระหว่างแหล่งสารสนเทศที่ได้รับความนิยมและแหล่งสารสนเทศทางวิชาการ แยกความแตกต่างระหว่างแหล่งสารสนเทศที่เป็นปัจจุบันและแหล่งข้อมูลที่เป็นประวัติศาสตร์ เป็นต้น

1.2.5 แยกความแตกต่างของแหล่งสารสนเทศปฐมภูมิและแหล่งสารสนเทศทุติยภูมิ โดยตระหนักว่าแหล่งแต่ละชนิดใช้งานอย่างไร มีความสำคัญต่างกันอย่างไร

1.2.6 เข้าใจได้ว่าสารสนเทศที่เป็นข้อมูลคิบนั้นมาจากแหล่งข้อมูลปฐมภูมิ

ตัวบ่งชี้ความสำเร็จ

1.3 นักศึกษาที่เป็นผู้รู้สารสนเทศสามารถพิจารณาถึงราคา ค่าใช้จ่ายในการหาสารสนเทศกับประโยชน์ที่จะได้รับโดยแสดงออกถึงลักษณะเหล่านี้

ผลลัพธ์ที่ได้

1.3.1 กำหนดแหล่งที่มีสารสนเทศที่ต้องการใช้และตัดสินใจขยายกระบวนการค้นหาสารสนเทศจากแหล่งทรัพยากรสารสนเทศที่มีอยู่ เช่น การยืมระหว่างห้องสมุด การใช้แหล่งทรัพยากรจากที่อื่นนอกเหนือจากแหล่งที่เคยใช้ การใช้ภาพ วิดีโอ ข้อความหรือเสียงได้ สามารถกำหนดแหล่งที่มีสารสนเทศโดยตรงและใช้บริการอื่นที่เหมาะสมเพื่อให้ได้สารสนเทศที่ต้องการ

1.3.2 พิจารณาความเป็นไปได้ในการได้มาซึ่งสารสนเทศภาษาอื่นเพื่อรวบรวมสารสนเทศที่ต้องการเพิ่มเติมและสามารถเข้าใจบริบทของสารสนเทศได้

1.3.3 วางแผนและกำหนดระยะเวลาในการแสวงหาสารสนเทศที่ต้องการ

ตัวบ่งชี้ความสำเร็จ

1.4 นักศึกษาที่เป็นผู้รู้สารสนเทศสามารถประเมินขอบเขตของสารสนเทศที่ต้องการใช้ได้

ผลลัพธ์ที่ได้

1.4.1 ทบทวนว่าสารสนเทศที่มีอยู่ในเบื้องต้นสามารถตอบคำถามการวิจัยได้อย่างชัดเจน หรือต้องการปรับปรุงใหม่

1.4.2 กำหนดเกณฑ์มาตรฐานในการตัดสินใจใช้สารสนเทศหรือเลือกสารสนเทศ

มาตรฐานที่ 2 นักศึกษาเป็นผู้รู้สารสนเทศสามารถเข้าถึงสารสนเทศที่ต้องการอย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล

ตัวบ่งชี้ความสำเร็จ

2.1 นักศึกษาที่เป็นผู้รู้สารสนเทศสามารถเลือกวิธีการค้นหาอย่างมีหลักการ (Investigative methods) หรือเลือกระบบการค้นหาสารสนเทศเพื่อใช้ในการเข้าถึงสารสนเทศได้อย่างเหมาะสม

ผลลัพธ์ที่ได้

2.1.1 จำแนกวิธีการค้นหาสารสนเทศอย่างมีหลักการได้อย่างเหมาะสม เช่น ใช้วิธีการทดลอง สazit การเลียนแบบ หรือลงภาคสนาม

2.1.2 ส้ารวจถึงผลดีและความเหมาะสมของวิธีการค้นหาสารสนเทศอย่างมีหลักการต่างๆได้

2.1.3 ศึกษาขอบเขต เนื้อหาและโครงสร้างของระบบการค้นคืนสารสนเทศได้โดยไม่คำนึงถึงรูปแบบ เช่น วรรณคดี และสามารถใช้คำแนะนำการใช้ หรือเมนูช่วยเหลือบนอินเทอร์เน็ตในการค้นหาสารสนเทศที่มีอยู่ในระบบ เข้าใจความแตกต่างระหว่างวรรณคดีกับฐานข้อมูลออนไลน์ ความแตกต่างระหว่างฐานข้อมูลเอกสารเต็มรูป (Full text) กับฐานข้อมูลบรรณานุกรม สามารถคัดเลือกเครื่องมือเพื่อค้นหาสารสนเทศที่ต้องการใช้ได้เหมาะสม

2.1.4 คัดเลือกแนวทางในการเข้าถึงสารสนเทศที่ต้องการจากวิธีการค้นหาสารสนเทศอย่างมีหลักการ หรือใช้ระบบการค้นคืนสารสนเทศที่มีประสิทธิภาพและมีประสิทธิผล

ตัวบ่งชี้ความสำเร็จ

2.2 นักศึกษาที่เป็นผู้รู้สารสนเทศสามารถสร้างและออกแบบกลยุทธ์ในการสืบค้นสารสนเทศและดำเนินตามกลยุทธ์ที่ออกแบบไว้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ผลลัพธ์ที่ได้

2.2.1 พัฒนาวางแผนการวิจัยให้สอดคล้องกับวิธีการในการสำรวจสารสนเทศที่ต้องการอย่างเหมาะสม

2.2.2 กำหนดคำสำคัญ คำพ้องความหมายและคำที่สัมพันธ์กับสารสนเทศที่ต้องการ โดยสามารถกำหนดคำสำคัญหรือวลีที่เป็นตัวแทนของหัวข้อที่ศึกษาทั้งในแหล่งทั่วไป เช่น บัตรรายการ วรรณคดีวารสาร แหล่งออนไลน์ และแหล่งเฉพาะสาขาวิชา เป็นต้น การกำหนดคำศัพท์ที่ใช้เป็นทางเลือก เช่น คำต่างกันมีความหมายเหมือนกัน คำที่มีความหมายกว้างกว่าหรือแคบกว่า และวลีที่แทนหัวข้อที่ศึกษาได้

2.2.3 เลือกศัพท์เฉพาะที่ใช้ในสาขาวิชาหรือใช้ในแหล่งค้นคืนสารสนเทศ

2.2.4 กำหนดกลยุทธ์การค้นหาสารสนเทศ โดยใช้คำสั่งที่เหมาะสมกับระบบการค้นคืนสารสนเทศที่เลือกไว้ เช่น การค้นคืนโดยใช้เทคนิคตรรกบูลีน เทคนิคการตัดคำ การใช้คำใกล้เคียง ในกรณีที่ใช้เครื่องมือช่วยค้น หรือใช้เครื่องมือที่อยู่ภายในแหล่งนั้นๆ เช่น ใช้วรรณคดีสำหรับการค้นหาในหนังสือ และสามารถบอกได้ว่าเมื่อใดควรค้นหาจากแหล่งข้อมูลใด เช่น ผู้แต่ง ชื่อเรื่อง หัวเรื่อง คำสำคัญได้อย่างเหมาะสมและมีประสิทธิภาพ

2.2.5 นำกลยุทธ์การค้นหาไปใช้ในระบบการค้นคืนสารสนเทศต่างๆ โดยการใช้เครื่องมือช่วยค้นที่แตกต่างกัน ใช้คำสั่งต่างกัน และตัวปฏิบัติการค้นหาที่ต่างกัน ได้ โดยสามารถใช้คำแนะนำการใช้นหน้าจอ (Help screen) เพื่อให้เข้าใจโครงสร้างการค้นหาและคำสั่งของระบบการค้นคืนสารสนเทศนั้นๆ มีความรู้ในการค้นหาขั้นพื้นฐานและขั้นสูง สามารถจำกัดและขยายผลการค้นได้ รวมทั้งใช้กลยุทธ์การค้นหาให้สอดคล้องกับสารสนเทศที่ต้องการใช้และแหล่งสารสนเทศที่ใช้

2.2.6 สืบค้นโดยเลือกใช้วิธีการที่ถูกต้องและเหมาะสมกับสาขาวิชา

ตัวบ่งชี้ความสำเร็จ

2.3 นักศึกษาที่เป็นผู้รู้สารสนเทศสามารถค้นคืนสารสนเทศทางออนไลน์หรือสารสนเทศที่เป็นผลงานของบุคคลนั้นๆ ทางออนไลน์โดยใช้วิธีการต่างๆ เหล่านี้

ผลลัพธ์ที่ได้

2.3.1 ใช้ระบบการสืบค้นที่หลากหลายเพื่อการค้นคืนสารสนเทศที่มีอยู่ในรูปแบบต่างกันได้

2.3.2 ใช้แผนการจัดหมวดหมู่หนังสือระบบต่างๆ เช่น เลขเรียกหนังสือหรือครรชนี เพื่อค้นหาสารสนเทศในห้องสมุดหรือแหล่งวิทยาการต่างๆ ได้ โดยสามารถใช้เลขเรียกหนังสือหรือครรชนีในการระบุที่อยู่ของสารสนเทศในห้องสมุด

2.3.3 ใช้บริการออนไลน์แบบพิเศษ (Specialized online) หรือบริการผู้ใช้ส่วนบุคคล (In personal services) ที่มีในสถาบันเพื่อให้ได้มาซึ่งสารสนเทศที่ต้องการได้ เช่น บริการยืมระหว่างห้องสมุด บริการจัดส่งเอกสาร แหล่งข้อมูลชุมชน เป็นต้น

2.3.4 ใช้การสำรวจ การส่งจดหมาย การสัมภาษณ์ หรือรูปแบบอื่นของเครื่องมือสืบค้นเพื่อให้ได้มาซึ่งสารสนเทศเบื้องต้นที่ต้องการได้

ตัวบ่งชี้ความสำเร็จ

2.4 นักศึกษาที่เป็นผู้รู้สารสนเทศสามารถปรับปรุงกลยุทธ์การสืบค้นได้

ผลลัพธ์ที่ได้

2.4.1 ประเมินปริมาณ คุณภาพและผลลัพธ์ที่เกี่ยวข้องกับการสืบค้นเพื่อเลือกระบบการค้นคืนสารสนเทศที่เหมาะสมหรือเลือกทางเลือกที่เหมาะสมในการสืบค้น

2.4.2 กำหนดปัญหาในการค้นคืนสารสนเทศและตัดสินใจปรับปรุงกลยุทธ์การสืบค้นใหม่ได้ ถ้าจำเป็น

2.4.3 เริ่มต้นสืบค้นใหม่อีกครั้งโดยใช้กลยุทธ์การสืบค้นที่ปรับปรุงใหม่ได้

ตัวบ่งชี้ความสำเร็จ

2.5 นักศึกษาที่เป็นผู้รู้สารสนเทศสามารถคัดลอก บันทึก และจัดการสารสนเทศและแหล่งสารสนเทศได้

ผลลัพธ์ที่ได้

2.5.1 เลือกเทคโนโลยีที่เหมาะสมในการคัดลอกสารสนเทศที่ต้องการได้ เช่น ฟังก์ชันของโปรแกรมในการคัดลอก (Copy) และวาง (Paste) การถ่ายเอกสาร การใช้สแกนเนอร์ การใช้อุปกรณ์สื่อสตัทสน์ได้

2.5.2 จัดระบบสารสนเทศที่รวบรวมมาได้

2.5.3 แยกแยะความแตกต่างระหว่างแหล่งสารสนเทศแต่ละประเภท และเข้าใจถึงองค์ประกอบและโครงสร้างของประโยคที่ถูกต้องในการอ้างอิงแหล่งสารสนเทศได้

2.5.4 จัดเก็บข้อมูลสารสนเทศที่มีเนื้อหาเกี่ยวข้องกันไว้ใช้อ้างอิงในครั้งต่อไป

2.5.5 ใช้เทคโนโลยีที่หลากหลายในการจัดการสารสนเทศที่ได้รับการคัดเลือกและถูกจัดระบบไว้แล้วได้

มาตรฐานที่ 3 นักศึกษาที่เป็นผู้รู้สารสนเทศสามารถประเมินสารสนเทศและแหล่งที่มาอย่างมีวิจารณญาณ รวมทั้งสามารถเชื่อมโยงสารสนเทศที่ได้รับการคัดเลือกไว้แล้วกับพื้นฐานความรู้เดิมที่ตนเองมีอยู่ได้

ตัวบ่งชี้ความสำเร็จ

3.1 นักศึกษาที่เป็นผู้รู้สารสนเทศสามารถสรุปแนวคิดสำคัญที่ได้จากสารสนเทศที่รวบรวม

ผลลัพธ์ที่ได้

3.1.1 อ่านเอกสารและคัดเลือกประเด็นสำคัญได้

3.1.2 สรุปประเด็นสำคัญของเอกสารด้วยสำนวนของตนเองและเลือกใช้ข้อมูลได้อย่างถูกต้อง

3.1.3 เลือกเนื้อหาคำกล่าวที่เหมาะสมเพื่อการคัดลอกมาอ้างอิงได้

ตัวบ่งชี้ความสำเร็จ

3.2 นักศึกษาที่เป็นผู้รู้สารสนเทศสามารถกำหนดและประยุกต์ใช้เกณฑ์มาตรฐานในการประเมินสารสนเทศและแหล่งที่มาได้

ผลลัพธ์ที่ได้

3.2.1 ตรวจสอบและเปรียบเทียบสารสนเทศจากแหล่งต่างๆได้เพื่อประเมินความน่าเชื่อถือ ความถูกต้อง ความเที่ยงตรง ช่วงเวลาของสารสนเทศรวมถึงทัศนคติของสารสนเทศ

3.2.2 วิเคราะห์โครงสร้างและเหตุผลที่ใช้สนับสนุนข้อโต้แย้งหรือวิธีการของสารสนเทศที่ตนเองมีได้

3.2.3 จำแนกความแตกต่างของสารสนเทศที่มีอคติ สารสนเทศที่ไม่น่าเชื่อถือ

3.2.4 ตระหนักถึงวัฒนธรรม รูปลักษณะทางกายภาพซึ่งเป็นบริบทของสารสนเทศที่สร้างขึ้นและเข้าใจถึงผลกระทบที่มีต่อการแปลความสารสนเทศได้ เช่น อธิบายได้ว่าอายุหรือเวลาของแหล่งสารสนเทศมีผลต่อคุณค่าของแหล่งสารสนเทศนั้น และอธิบายได้ว่าจุดมุ่งหมายในการผลิตสารสนเทศมีผลต่อการใช้ประโยชน์ของสารสนเทศนั้นอย่างไร บริบททางวัฒนธรรม ภูมิศาสตร์ ซึ่งอาจจะมีผลต่อความลำเอียงของสารสนเทศได้

ตัวบ่งชี้ความสำเร็จ

3.3 นักศึกษาที่เป็นผู้รู้สารสนเทศสามารถสังเคราะห์ใจความสำคัญของสารสนเทศเพื่อสร้างแนวคิดสารสนเทศใหม่ได้

ผลลัพธ์ที่ได้

3.3.1 เข้าใจใจความสำคัญของแนวคิดต่างๆในสารสนเทศและสามารถเชื่อมโยงแนวคิดต่างๆเหล่านั้นกับความรู้ที่มีอยู่เดิมในการสร้างสารสนเทศใหม่ที่น่าเชื่อถือโดยมีข้อมูลอ้างอิงสนับสนุนที่เป็นประโยชน์

3.3.2 สังเคราะห์สารสนเทศในขั้นแรกได้และตั้งสมมติฐานได้ว่าควรจะศึกษาหรือหาสารสนเทศเพิ่มเติมหรือไม่

3.3.3 ใช้ประโยชน์จากคอมพิวเตอร์และเทคโนโลยีอื่นๆ เช่น ตารางแผ่นข้อมูล ฐานข้อมูล สื่อประสม อุปกรณ์โสตและทัศนวัสดุอื่นๆ ในการจับประเด็นแนวคิดและข้อเท็จจริงต่างๆ

ตัวบ่งชี้ความสำเร็จ

3.4 นักศึกษาที่เป็นผู้รู้สารสนเทศสามารถเปรียบเทียบความรู้ใหม่กับความรู้ที่มีอยู่เดิมเพื่อให้ทราบถึงคุณค่าที่เพิ่มขึ้น สิ่งที่ขัดแย้งกันและลักษณะเฉพาะอื่นๆ ของสารสนเทศที่ได้ คือ สารสนเทศที่ได้นั้น ได้เพิ่มเติมความรู้ที่มีอยู่หรือไม่ หรือสารสนเทศที่ได้นั้นขัดแย้งกับความรู้ที่มีอยู่เดิมหรือไม่

ผลลัพธ์ที่ได้

3.4.1 พิจารณาได้ว่าสารสนเทศที่ได้เพียงพอในการวิจัยหรือตอบสนองความต้องการสารสนเทศอื่นเพิ่มเติมหรือไม่

3.4.2 ใช้เหตุผลในการคัดเลือกเกณฑ์ เพื่อนำมาใช้ในการวิเคราะห์ว่าสารสนเทศที่รวบรวมมาได้นั้นขัดแย้งกับสารสนเทศที่ได้มาจากแหล่งอื่นๆ หรือไม่

3.4.3 เขียนสรุปใจความสำคัญจากสารสนเทศที่รวบรวมมาได้

3.4.4 ทดสอบทฤษฎีด้วยเทคนิคที่เหมาะสมของสาขาวิชานั้นๆ เช่น การสร้างสถานการณ์จำลอง การทดลอง เป็นต้น

3.4.5 ตัดสินความถูกต้องของสารสนเทศได้โดยการตั้งคำถามถึงแหล่งที่มาของข้อมูล การจำกัดเครื่องมือหรือกลยุทธ์ที่ใช้ในการรวบรวมสารสนเทศเพื่อข้อสรุปที่เป็นเหตุเป็นผล

3.4.6 เชื่อมโยงสารสนเทศใหม่กับสารสนเทศเก่าหรือความรู้เก่าที่มีอยู่ได้

3.4.7 เลือกสารสนเทศที่มีเนื้อหาสนับสนุนหัวข้อหรือประเด็นที่กำลังค้นคว้า

ตัวบ่งชี้ความสำเร็จ

3.5 นักศึกษาที่เป็นผู้รู้สารสนเทศสามารถตัดสินใจที่จะเพิ่มหรือลดสารสนเทศได้

ผลลัพธ์ที่ได้

3.5.1 จับประเด็นสำคัญต่างๆที่พบจากสารสนเทศได้

3.5.2 ตัดสินใจที่จะเพิ่มหรือลดประเด็นของสารสนเทศที่ต้องการได้

ตัวบ่งชี้ความสำเร็จ

3.6 นักศึกษาที่เป็นผู้รู้สารสนเทศสามารถทำความเข้าใจและตีความสารสนเทศเพื่อการอภิปรายกับบุคคลอื่น ผู้เชี่ยวชาญหรือผู้ปฏิบัติงานได้

ผลลัพธ์ที่ได้

3.6.1 มีส่วนร่วมในการอภิปรายในชั้นเรียนและการอภิปรายอื่นๆ

3.6.2 มีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็นผ่านสื่ออิเล็กทรอนิกส์เพื่อการอภิปรายในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง เช่น อีเมลล์ บอร์ดรายงานข่าว (Bulletin board) และห้องสนทนา (Chat room) ได้

3.6.3 สอบถามทัศนคติของผู้เชี่ยวชาญโดยใช้เครื่องมือต่างๆได้ เช่น การสัมภาษณ์ ไปรษณีย์อิเล็กทรอนิกส์ และบริการจดหมายข่าว

ตัวบ่งชี้ความสำเร็จ

3.7 นักศึกษาที่เป็นผู้รู้สารสนเทศสามารถตัดสินใจได้ว่าคำถามการค้นคว้านั้นต้องปรับเปลี่ยนใหม่หรือไม่

ผลลัพธ์ที่ได้

3.7.1 ตัดสินใจได้ว่าสารสนเทศที่ได้มานั้นเพียงพอกับความต้องการหรือไม่หรือว่ายังต้องการสารสนเทศเพิ่มเติมจากที่อื่น

3.7.2 ปรับปรุงกลยุทธ์การสืบค้นและเพิ่มเติมแนวคิดการสืบค้นที่จำเป็นเข้าไปใหม่ได้โดยการปรับปรุงคำศัพท์ที่ใช้ค้น

3.7.3 พิจารณาแหล่งค้นคว้าข้อมูลที่ใช้ในปัจจุบันและหาแหล่งค้นคว้าใหม่ได้โดยการตรวจสอบจากเชิงอรรถและบรรณานุกรมหรือเชื่อมโยงไปยังส่วนอื่นๆเพื่อค้นหาสารสนเทศอื่นเพิ่มเติมได้

มาตรฐานที่ 4 นักศึกษาที่เป็นผู้รู้สารสนเทศในฐานะบุคคลหรือสมาชิกของกลุ่มสามารถใช้สารสนเทศในการแก้ปัญหาได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ตัวบ่งชี้ความสำเร็จ

4.1 นักศึกษาที่เป็นผู้รู้สารสนเทศสามารถใช้สารสนเทศที่มีอยู่เดิมและสารสนเทศที่ได้มาใหม่ในการวางแผนและสร้างสารสนเทศชิ้นใหม่ได้

ผลลัพธ์ที่ได้

4.1.1 จัดการกับเนื้อหาในลักษณะที่สนับสนุนจุดประสงค์และรูปแบบของงานที่ต้องการ เช่น การทำโครงเรื่อง ทำฉบับร่าง แผ่นภาพ เป็นต้น

4.1.2 เชื่อมโยงความรู้และทักษะจากประสบการณ์เดิมในการวางแผนและสร้างสารสนเทศชิ้นใหม่

4.1.3 เชื่อมโยงสารสนเทศเดิมและสารสนเทศใหม่รวมถึงการคัดลอกข้อความหรือการถ่ายข้อความในลักษณะที่สนับสนุนตามวัตถุประสงค์ของผลงานใหม่

4.1.4 ปรับเปลี่ยนข้อความ รูปภาพ และข้อมูลที่อยู่ในรูปดิจิทัลจากแหล่งข้อมูลเดิมให้อยู่ในรูปแบบใหม่ได้

ตัวบ่งชี้ความสำเร็จ

4.2 นักศึกษาที่เป็นผู้รู้สารสนเทศสามารถทบทวนกระบวนการในการพัฒนาผลงานชิ้นใหม่

ผลลัพธ์ที่ได้

4.2.1 ปฏิบัติตามขั้นตอนหรือลำดับกิจกรรมของการผลิตสารสนเทศ ได้แก่ การค้นหาสารสนเทศ การประเมินสารสนเทศ และการสื่อสารสารสนเทศ

4.2.2 ทบทวนถึงสาเหตุที่ทำให้ผลงานประสบผลสำเร็จ สาเหตุที่ทำให้ล้มเหลวและกลยุทธ์ที่เคยเลือกใช้ได้

ตัวบ่งชี้ความสำเร็จ

4.3 นักศึกษาที่เป็นผู้รู้สารสนเทศสามารถนำสารสนเทศที่ผลิตชิ้นใหม่ไปสื่อสารกับผู้อื่นได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ผลลัพธ์ที่ได้

4.3.1 เลือกวิธีการหรือรูปแบบที่เหมาะสมที่สุดในการเผยแพร่ผลงานแก่ผู้ใช้

4.3.2 ใช้ประเภทของอุปกรณ์เทคโนโลยีสารสนเทศที่เหมาะสมในการผลิตผลงานที่ต้องการได้

4.3.3 เชื่อมโยงสิ่งที่เราต้องการสื่อสารข้อมูลเข้าด้วยกันได้

4.3.4 สามารถสื่อสารข้อมูลได้อย่างชัดเจนด้วยวิธีที่เหมาะสมกับกลุ่มผู้รับ

ที่เป็นเป้าหมาย

มาตรฐานที่ 5 นักศึกษาที่เป็นผู้สื่อสารสนเทศมีความเข้าใจในเรื่อง เศรษฐกิจ กฎหมาย และประเด็นของสังคมเกี่ยวกับการใช้และการเข้าถึงสารสนเทศ รวมถึงการใช้สารสนเทศอย่างถูกต้อง ตามหลักจริยธรรมและกฎหมาย

ตัวบ่งชี้ความสำเร็จ

5.1 นักศึกษาที่เป็นผู้สื่อสารสนเทศสามารถมีความเข้าใจเกี่ยวกับจริยธรรม กฎหมายเกี่ยวกับสารสนเทศและเทคโนโลยีสารสนเทศ

ผลลัพธ์ที่ได้

5.1.1 จำแนกและอภิปรายเกี่ยวกับความเป็นส่วนตัว (Privacy) และการป้องกันสิทธิความปลอดภัย (Security) ในการใช้สารสนเทศที่เป็นสิ่งตีพิมพ์และสารสนเทศที่เป็นอิเล็กทรอนิกส์

5.1.2 จำแนกและอภิปรายเกี่ยวกับสารสนเทศที่สามารถเข้าถึงได้โดยต้องเสียค่าใช้จ่ายและไม่ต้องเสียค่าใช้จ่าย

5.1.3 จำแนกและอภิปรายเกี่ยวกับสิทธิในการจำกัดการพูด (Censorship of speech) และสิทธิในการพูด (Freedom of speech) ได้

5.1.4 แสดงให้เห็นถึงความเข้าใจในเรื่องทรัพย์สินทางปัญญา (Intellectual property) และกฎหมายคุ้มครองลิขสิทธิ์ (Copyright) และการใช้สารสนเทศอย่างถูกต้องตามลิขสิทธิ์ (Fair use of copyright materials) ได้

ตัวบ่งชี้ความสำเร็จ

5.2 นักศึกษาที่เป็นผู้สื่อสารสนเทศสามารถปฏิบัติตามกฎระเบียบ นโยบายขององค์กร จรรยาบรรณ ในการเข้าถึงและใช้แหล่งสารสนเทศ

ผลลัพธ์ที่ได้

5.2.1 มีส่วนร่วมในการอภิปรายผ่านทางอิเล็กทรอนิกส์ (Electronic discussions) โดยปฏิบัติตามกฎระเบียบ เช่น การมีมารยาทในการใช้อินเทอร์เน็ต (Netiquette)

5.2.2 เข้าใจวัตถุประสงค์ของการใช้รหัสผ่าน (Password) ที่ได้รับการอนุญาตและรหัสประจำตัว (ID) เพื่อเข้าถึงทรัพยากรสารสนเทศที่ต้องการ

- 5.2.3 ยอมรับนโยบายของหน่วยงานที่เราใช้เป็นแหล่งเข้าถึงสารสนเทศ
- 5.2.4 ใช้แหล่งสารสนเทศ อุปกรณ์ ระบบและเครื่องอำนวยความสะดวก
อื่นๆ อย่างถูกต้อง
- 5.2.5 จัดหา จัดเก็บ และเผยแพร่ อักษร ข้อมูล รูปภาพ และเสียง อย่างถูก
กฎหมาย
- 5.2.6 แสดงให้เห็นถึงความเข้าใจในการที่จะไม่คัดลอกผลงานของบุคคล
อื่นโดยไม่ได้อ้างอิงหรือแอบอ้างคัดลอกผลงานของผู้อื่นเป็นของตนเอง
- 5.2.7 แสดงให้เห็นถึงความเข้าใจในเรื่องนโยบายและการวิจัยในมนุษย์
(Human research)

ตัวบ่งชี้ความสำเร็จ

- 5.3 นักศึกษาที่เป็นผู้รู้สารสนเทศสามารถใช้แหล่งสารสนเทศต่างๆในการ
นำเสนอผลงาน

ผลลัพธ์ที่ได้

5.3.1 เลือกรูปแบบของการเขียนบรรณานุกรมได้ และบรรณานุกรมนั้นมี
มาตรฐานสามารถนำมาใช้ได้อย่างสม่ำเสมอ

5.3.2 การเผยแพร่สารสนเทศนั้นจะต้องได้รับอนุญาตจากเจ้าของผลงาน
ทั้งมีการอ้างอิงให้กับเจ้าของผลงานด้วย

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้เลือกมาตรฐานการรู้สารสนเทศของสมาคมห้องสมุด
วิทยาลัยและวิจัยแห่งสหรัฐอเมริกา (ACRL, 2000) ซึ่งประกอบด้วยมาตรฐานหลัก 5 มาตรฐาน
และมีตัวชี้วัดความสำเร็จ 22 ตัว ในการใช้สำหรับประเมินระดับการรู้สารสนเทศขั้นพื้นฐานกับ
นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) ชั้นปีที่ 1 และชั้นปีที่ 2 ที่เรียนในสถานศึกษา
สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษาภาคใต้ จังหวัดนครศรีธรรมราช เนื่องจากมีความ
ละเอียดครอบคลุมในหลักการการรู้สารสนเทศและสอดคล้องกับเนื้อหาการสอนการรู้สารสนเทศ
ของนักศึกษาตามหลักสูตรของกรมอาชีวศึกษา กระทรวงศึกษาธิการที่ให้ผู้เรียนมีคุณลักษณะ
การรู้สารสนเทศตามมาตรฐานดังกล่าวด้วย

4. สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ

ประวัติความเป็นมา

การศึกษาในระบบอาชีวศึกษา มีประวัติและวิวัฒนาการมาตั้งแต่พ.ศ.2441 ในระยะนั้นเป็นการศึกษาพิเศษซึ่งหมายถึง การเรียนวิชาเฉพาะ เพื่อให้เกิด ความชำนาญ ต่อมามีการพัฒนามาตามลำดับของการจัดระบบการศึกษา หากแต่ได้ปรากฏชัดเจนขึ้นตามแผนการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2475 โดยกำหนดให้มีการจัดการศึกษาด้านอาชีพอย่างจริงจังและเป็นที่รู้จักกันในชื่อเรียก “วิสามัญศึกษา” ได้แก่ การศึกษาวิชาชีพ เป็นการจัดการศึกษาให้เหมาะสมกับภูมิประเทศ เช่น กสิกรรม หัตถกรรม และพาณิชยกรรม เพื่อเป็นพื้นฐานความรู้สำหรับประกอบอาชีพการเกษตรกรรม และอุตสาหกรรมต่าง ๆ และต่อมาในแผนการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2479 ได้ ปรากฏคำว่า “อาชีวศึกษา” เป็นครั้งแรกในระบบการศึกษาของประเทศไทย โดยแบ่งออกเป็น 3 ชั้น คือ อาชีวศึกษาชั้นต้น กลาง และสูง รับนักเรียนจากโรงเรียนสามัญศึกษาของทุกระดับประโยค

พ.ศ. 2481 ได้มีการกำหนดพระราชกฤษฎีกา จัดวางระเบียบราชการในสังกัดกระทรวงธรรมการ (กระทรวงศึกษาธิการในปัจจุบัน) โดยให้จัดตั้งกรมใหม่ขึ้น 2 กรม คือ กรมสามัญศึกษามีหน้าที่จัดการศึกษาสายสามัญ และกรมวิชาการ มีหน้าที่จัดการศึกษาสายอาชีพ ต่อมาในปี พ.ศ. 2484 ได้มีพระราชบัญญัติปรับปรุงกระทรวง ทบวง กรม พ.ศ. 2484 เกิดขึ้นและในครั้งนั้น กระทรวงธรรมการได้เปลี่ยนชื่อเป็น กระทรวงศึกษาธิการ และตั้งกรมอาชีวศึกษาขึ้นแทนกรมวิชาการ ดังนั้น กรมอาชีวศึกษา จึงได้ตั้งขึ้นตามพระราชบัญญัติ เมื่อวันที่ 19 สิงหาคม พ.ศ. 2484

ในช่วงพ.ศ.2532-2533 นั้น กรมอาชีวศึกษาได้รับความร่วมมือจากหน่วยงานภายนอกประเทศ เช่น สำนักงานโครงการพัฒนาแห่งสหประชาชาติ หรือ UNDP (United Nations Development Program) รัฐบาลเดนมาร์กได้ให้ความช่วยเหลือเงินกู้ยืมเพื่อพัฒนาอาชีวศึกษา เกษตร ตลอดจนประเทศอื่นในแถบทวีปยุโรป เช่น สหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมนี ออสเตรีย อังกฤษ อิตาลี ออสเตรเลีย ญี่ปุ่นและแคนาดา รวมไปถึง UNESCO ในการช่วยเหลือสถานศึกษาประเภทช่างอุตสาหกรรม ทั้งนี้เพื่อพัฒนาและแลกเปลี่ยนความรู้และประสบการณ์ด้านทักษะฝีมือช่างอุตสาหกรรมอาชีวศึกษา และในปี 2533 ได้ประกาศใช้หลักสูตรประกาศนียบัตรครูเทคนิคชั้นสูง (ปทส.) ทำให้มีผู้ให้ความสนใจในการเรียนอาชีวศึกษามากขึ้น โดยรับนักเรียนจากระดับสามัญศึกษาที่มีความสนใจในการศึกษาด้านอาชีพ

พ.ศ.2540 การอาชีวศึกษา ได้รับความสนใจอย่างมากโดยรัฐบาลให้การสนับสนุนจัดตั้งวิทยาลัยการอาชีพ 70 แห่ง วิทยาลัยเทคนิค 19 แห่ง และวิทยาลัยบริหารธุรกิจและการท่องเที่ยว 2 แห่ง ในปัจจุบันได้มีพระราชกฤษฎีกาแบ่งส่วนราชการกรมอาชีวศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ (ฉบับที่ 2) กำหนดให้ สถาบันเทคโนโลยีปทุมวันเป็นส่วนราชการของกรม

อาชีวศึกษา และกำหนดอำนาจหน้าที่ให้กรมอาชีวศึกษาจัดและส่งเสริมการศึกษาวิชาชีพในระดับปริญญาตรี อนุปริญญา ประกาศนียบัตรหลักสูตรระยะสั้นและหลักสูตรพิเศษ รวมถึงพระราชบัญญัติการจัดการศึกษาในสถาบันเทคโนโลยีปทุมวัน

พ.ศ.2541 ได้กำหนดให้สถาบันเทคโนโลยีปทุมวันมีอำนาจจัดการศึกษาระดับปริญญาตรี ด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี และสถานศึกษาที่จัดหลักสูตรระดับปริญญาหรือเทียบเท่า ได้แก่หลักสูตร ประกาศนียบัตรครูวิชาชีพชั้นสูง (ปทส.) และ ปริญญาตรี ในการเปิดสอนเป็นไปตามเกณฑ์ ที่มหาวิทยาลัยกำหนด

พ.ศ.2542 ได้รับโครงการเงินยืมจากรัฐบาลเดนมาร์กเพื่อพัฒนาอาชีวเกษตรตามโครงการปรับปรุงรูปแบบโครงสร้างสถานศึกษาเกษตร โดยมีวัตถุประสงค์ของโครงการเพื่อเพิ่มความรู้ ทักษะปฏิบัติ และจัดหาเครื่องมืออุปกรณ์ เครื่องจักรกล และเทคโนโลยีที่ทันสมัยให้นักเรียนนักศึกษาในการผลิตสินค้าเกษตรและอุตสาหกรรมเกษตร รวมถึงการขยายผลให้แก่เกษตรกรท้องถิ่น ตลอดจนพัฒนาบุคลากร หลักสูตรการจัดการอาชีวศึกษาเกษตร การพัฒนาอาชีวศึกษาได้พัฒนา เป็นลำดับ โดยพิจารณาถึงระบบการประกันคุณภาพอาชีวศึกษา การพัฒนาหลักสูตรการเรียนการสอน การเทียบโอนหน่วยกิตสะสม การขยายโอกาสทางการศึกษาให้แก่ประชาชนและการพัฒนาบุคลากร ครู อาจารย์อาชีวศึกษา ตลอดจนการส่งเสริมความร่วมมือระหว่างภาครัฐและเอกชนรวมถึงต่างประเทศ

ตามพระราชบัญญัติการศึกษา พ.ศ.2542 ทำให้กรมอาชีวศึกษา เกิดการพัฒนาด้านโครงสร้างการบริหารจัดการศึกษา เพื่อให้สอดคล้องตามวัตถุประสงค์ของแผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2555-2559 ดังนั้นในปีพ.ศ.2546 “กรมอาชีวศึกษา” จึงเปลี่ยนสถานะเป็น “สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา” ซึ่งเป็นหน่วยงานบริหารจัดการศึกษาตามโครงสร้างการกระจายอำนาจในการบริหารจัดการศึกษาในสังกัดกระทรวงศึกษาธิการ

การบริหารจัดการการศึกษา

การจัดการศึกษาของสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา กำหนดให้มีการศึกษาอาชีวศึกษาและการฝึกอบรมวิชาชีพใน 3 รูปแบบ ดังต่อไปนี้

1) การศึกษาในระบบ เป็นการจัดการศึกษาวิชาชีพที่เน้นการศึกษาในสถานศึกษาอาชีวศึกษาหรือสถาบันเป็นหลัก โดยมีการกำหนดจุดมุ่งหมาย วิธีการศึกษา หลักสูตร ระยะเวลาการวัด และการประเมินผลที่เป็นเงื่อนไขของการสำเร็จการศึกษาที่แน่นอน ซึ่งปัจจุบัน ได้แก่ การศึกษาในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) และประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.)

2) การศึกษานอกระบบ เป็นการจัดการศึกษาวิชาชีพที่มีความยืดหยุ่นในการกำหนดจุดมุ่งหมาย รูปแบบ วิธีการศึกษา ระยะเวลา การวัดและการประเมินผลที่เป็นเงื่อนไขของการสำเร็จการศึกษา โดยเนื้อหาและหลักสูตรจะต้องมีความเหมาะสมและสอดคล้องกับสภาพปัญหาและความต้องการของบุคคลแต่ละกลุ่ม โดยจัดเป็นการศึกษาระบบเทียบโอนประสบการณ์ อาชีพสู่วุฒิการศึกษาในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) และประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) ดำเนินการใน 2 ลักษณะ คือ การเทียบโอนความรู้และประสบการณ์และการเทียบโอนผลการเรียนจากการศึกษาในระบบและนอกระบบ

3) การศึกษาระบบทวิภาคี เป็นการจัดการศึกษาวิชาชีพที่เกิดจากข้อตกลงระหว่างสถานศึกษาอาชีวศึกษาหรือสถาบันกับสถานประกอบการ รัฐวิสาหกิจ หรือหน่วยงานของรัฐในเรื่องการจัดหลักสูตรการเรียนการสอน การวัดและการประเมินผลโดยผู้เรียนใช้เวลาส่วนหนึ่งในสถานศึกษาอาชีวศึกษาหรือสถาบัน และเรียนภาคปฏิบัติในสถานประกอบการ รัฐวิสาหกิจหรือหน่วยงานของรัฐเพื่อประโยชน์ในการผลิตและพัฒนากำลังคน สถานศึกษาอาชีวศึกษาหรือสถาบันสามารถจัดการศึกษาในหลายรูปแบบรวมกันก็ได้

ภารกิจของสถานศึกษาอาชีวศึกษา

การอาชีวศึกษามีภารกิจในการผลิตกำลังคนระดับช่างฝีมือ ระดับช่างเทคนิคและระดับเทคโนโลยี โดยเน้นให้มีทักษะที่หลากหลาย (Multi Skill) เปลี่ยนแปลงไปสู่สังคมฐานความรู้ (Social Knowledge Based) เพื่อการพัฒนาประเทศ ตระหนักในความสำคัญของการสร้างคุณภาพ โอกาส ความร่วมมือและขับเคลื่อนให้การอาชีวศึกษามีความพร้อมรองรับการเปิดเสรีทางการศึกษา พ.ศ.2558 มุ่งเน้นการผลิตผู้สำเร็จการศึกษาทั้งปริมาณและคุณภาพ มีสมรรถนะและทักษะฝีมือ เป็นที่ยอมรับของสถานประกอบการ สอดคล้องกับความต้องการกำลังคนด้านอาชีวศึกษาทั้งในระดับพื้นที่ ระดับประเทศและระดับนานาชาติ เน้นการศึกษาในระบบ นอกระบบ การศึกษาระบบทวิภาคี ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) พัฒนาหลักสูตรฐานสมรรถนะร่วมกับสถานประกอบการ ตอบสนองความต้องการกำลังคนในประเภทวิชาอุตสาหกรรม ประเภทวิชาพาณิชยกรรม หรือบริหารธุรกิจ ประเภทวิชาคหกรรม ประเภทวิชาศิลปกรรม ประเภทวิชาเกษตรกรรม ประเภทวิชาประมง ประเภทวิชาอุตสาหกรรมท่องเที่ยว ประเภทวิชาอุตสาหกรรมสิ่งทอและประเภทวิชาเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร โดยมีรูปแบบเชิงระบบในการจัดการอาชีวศึกษาเพื่อพัฒนาผู้เรียน

ปัจจุบันสถานศึกษาในสังกัด สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา มีจำนวนทั้งหมด 421 แห่ง ใน 77 จังหวัด ประกอบด้วย วิทยาลัยเทคนิค 120 แห่ง วิทยาลัยอาชีวศึกษา 37 แห่ง วิทยาลัยเกษตรและเทคโนโลยี 43 แห่ง วิทยาลัยสารพัดช่าง 52 แห่ง วิทยาลัยการอาชีพ 137 แห่ง วิทยาลัยพณิชยการ 5 แห่ง วิทยาลัยเทคโนโลยีอุตสาหกรรมการต่อเรือ 3 แห่ง วิทยาลัยศิลปหัตถกรรม 2 แห่ง วิทยาลัยบริหารธุรกิจและการท่องเที่ยว 3 แห่ง วิทยาลัยประมง 4 แห่ง กาญจนภิเษกวิทยาลัยช่างทองหลวง 1 แห่ง วิทยาลัยเทคโนโลยีและการจัดการ 12 แห่ง วิทยาลัยอาชีวศึกษาเทคโนโลยีฐานวิทยาศาสตร์ 1 แห่งและวิทยาลัยการอาชีวศึกษา 1 แห่ง

สำหรับสถานศึกษาในสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษาในพื้นที่จังหวัดนครศรีธรรมราช ประกอบด้วย 11 สถานศึกษา ดังนี้

1) วิทยาลัยเทคนิคนครศรีธรรมราช ระดับการศึกษาและสาขาวิชาที่เปิดสอน ได้แก่ ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ(ปวช.) เปิดสอนสาขาวิชา การก่อสร้าง เครื่องกล เครื่องมือกล และซ่อมบำรุง ไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์ โลหะการ ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง(ปวส.) เปิดสอนสาขาวิชา การก่อสร้าง เครื่องกล เทคนิคการผลิต เทคนิคโลหะ เทคโนโลยีสารสนเทศ ไฟฟ้ากำลัง โยธาและอิเล็กทรอนิกส์

2) วิทยาลัยเทคนิคสีชล ระดับการศึกษาและสาขาวิชาที่เปิดสอน ได้แก่ ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ(ปวช.) เปิดสอนสาขาวิชา การก่อสร้าง เครื่องกล เครื่องมือกลและซ่อมบำรุง พณิชยการ ไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์ โลหะการ ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง(ปวส.) เปิดทำสาขาวิชา เครื่องกลและไฟฟ้ากำลัง

3) วิทยาลัยเทคนิคทุ่งสง ระดับการศึกษาและสาขาวิชาที่เปิดสอน ได้แก่ ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) เปิดสอนสาขาวิชา การก่อสร้าง เครื่องกล พณิชยการ ไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์ ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) เปิดสอนสาขาวิชา บริหารธุรกิจ การก่อสร้างและเครื่องกล

4) วิทยาลัยเทคโนโลยีและอุตสาหกรรมการต่อเรือนครศรีธรรมราช ระดับการศึกษาและสาขาวิชาที่เปิดสอน ได้แก่ ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) เปิดสอนสาขาวิชา การก่อสร้าง การต่อเรือ เครื่องกล เครื่องมือกลและซ่อมบำรุง โลหะการ ไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์ ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) เปิดสอนสาขาวิชา การจัดการ โลจิสติกส์ เครื่องกล เทคนิคการผลิต เทคนิคโลหะ เทคนิคอุตสาหกรรม เทคโนโลยีคอมพิวเตอร์ เทคโนโลยีสารสนเทศ ไฟฟ้ากำลัง เมคคาทรอนิกส์ อิเล็กทรอนิกส์และอุตสาหกรรมการต่อเรือ

5) วิทยาลัยอาชีวศึกษานครศรีธรรมราช ระดับการศึกษาและสาขาวิชาที่เปิดสอน ได้แก่ ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) เปิดสอนสาขาวิชา คหกรรมศาสตร์ ผ้าและเครื่องแต่งกาย พณิชยการ อาหารและโภชนาการ ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) เปิดสอนสาขาวิชา การจัดการทั่วไป การจัดการธุรกิจค้าปลีก การตลาด การบริหารงาน คหกรรมศาสตร์ การบัญชี การโรงแรมและบริการ การเลขานุการ คอมพิวเตอร์ธุรกิจ เทคโนโลยีผ้าและเครื่องแต่งกาย อาหารและโภชนาการ

6) วิทยาลัยศิลปหัตถกรรมนครศรีธรรมราช ระดับการศึกษาและสาขาวิชาที่เปิดสอน ได้แก่ ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) เปิดสอนสาขาวิชา พณิชยการและศิลปกรรม ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) เปิดสอนสาขาวิชา การตลาด การบัญชี การออกแบบ คอมพิวเตอร์ธุรกิจและจิตรศิลป์

7) วิทยาลัยเกษตรและเทคโนโลยีนครศรีธรรมราช ระดับการศึกษาและสาขาวิชาที่เปิดสอน ได้แก่ ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) เปิดสอนสาขาวิชาเกษตรศาสตร์ และพณิชยการ ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) เปิดสอนสาขาวิชาการตลาด การบัญชี คอมพิวเตอร์ธุรกิจ เทคโนโลยีภูมิทัศน์ พืชศาสตร์ เพาะเลี้ยงสัตว์น้ำ สัตวศาสตร์ และอุตสาหกรรมเกษตร

8) วิทยาลัยสารพัดช่างนครศรีธรรมราช ระดับการศึกษาและสาขาวิชาที่เปิดสอน ได้แก่ ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) เปิดสอนสาขาวิชา เครื่องกล พณิชยการ ไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์ ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) เปิดสอนสาขาวิชา การบัญชี การโรงแรมและบริการ

9) วิทยาลัยการอาชีพนครศรีธรรมราช ระดับการศึกษาและสาขาวิชาที่เปิดสอน ได้แก่ ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) เปิดสอนสาขาวิชา การก่อสร้าง เกษตรศาสตร์ เครื่องกล เครื่องมือกลและซ่อมบำรุง ผ้าและเครื่องแต่งกาย พณิชยการ เพาะเลี้ยงสัตว์น้ำ ไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์ และโลหะการ ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) เปิดสอนสาขาวิชา การก่อสร้าง การจัดการทั่วไป การตลาด การบัญชี คอมพิวเตอร์ธุรกิจ เครื่องกล เทคนิคการผลิต เทคนิคโลหะและไฟฟ้ากำลัง

10) วิทยาลัยการอาชีพหัวไทร ระดับการศึกษาและสาขาวิชาที่เปิดสอน ได้แก่ ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) เปิดสอนสาขาวิชา การก่อสร้าง เครื่องกล พณิชยการ

เพาะเลี้ยงสัตว์น้ำ ไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์และโลหะการ ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) เปิดสอนสาขาวิชา เครื่องกล

11) วิทยาลัยการอาชีพพรหมคีรี ระดับการศึกษาและสาขาวิชาที่เปิดสอน ได้แก่ ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.)เปิดสอนสาขาวิชา เครื่องกล พณิชยการ ไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์ ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) เปิดสอนสาขาวิชา การบัญชีและคอมพิวเตอร์

การพัฒนาหลักสูตรฐานสมรรถนะและการจัดการเรียนรู้ หลักสูตรการอาชีวศึกษาในปัจจุบัน ประกอบด้วย หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2545 (ปรับปรุง พ.ศ. 2546) หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง พุทธศักราช 2546 และหลักสูตรระยะสั้น พุทธศักราช 2551 อย่างไรก็ตาม แนวโน้มสภาพตลาดแรงงานในปัจจุบัน จำนวนแรงงานอาชีวศึกษามีความขาดแคลน และไม่ตรงสาขาในแต่ละอุตสาหกรรม ดังนั้น สถานศึกษาอาชีวศึกษาสามารถดำเนินการจัดทำหลักสูตรระดับสถานศึกษาให้สอดคล้องกับความต้องการของท้องถิ่น สังคมและสถานประกอบการ โดยจัดทำความร่วมมือกับสถานประกอบการเพื่อพัฒนาหลักสูตรฐานสมรรถนะของแต่ละอาชีพ โดยเชิญตัวแทนผู้เชี่ยวชาญในอาชีพแต่ละกลุ่มอาชีพและครูผู้สอนที่มีความเชี่ยวชาญสาขาอาชีพมาร่วมดำเนินการให้ตรงกับความต้องการของสถานประกอบการ สอดคล้องกับงานอาชีพที่มีอยู่จริงในปัจจุบัน สามารถพัฒนาหลักสูตรสถานศึกษาได้ง่าย สอดคล้องกับการประกันคุณภาพภายในและการประเมินคุณภาพภายนอก

4.1 หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงพุทธศักราช 2546 สำนักงาน

คณะกรรมการการอาชีวศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ

หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง พุทธศักราช 2546 พัฒนาขึ้นให้สอดคล้องกับพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 แก้ไขเพิ่มเติม(ฉบับที่ 2) พ.ศ.2545 และความเจริญก้าวหน้าทางเทคโนโลยี เศรษฐกิจ สังคม สิ่งแวดล้อม และวัฒนธรรม เพื่อผลิตและพัฒนาแรงงานระดับผู้ชำนาญการที่มีความรู้ความชำนาญ ความสามารถในการจัดการ การตัดสินใจ การแก้ปัญหา การพัฒนางานและพัฒนาตนเองให้ตรงตามความต้องการของตลาดแรงงาน สอดคล้องกับภาวะเศรษฐกิจและสังคม ทั้งในระดับชุมชน ระดับท้องถิ่น และระดับชาติ โดยเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้เรียนตามความถนัด ความสนใจ ศักยภาพและโอกาสของตน สามารถถ่ายโอนผลการเรียน เทียบความรู้และประสบการณ์จากแหล่งวิทยาการ สถานประกอบการและสถานประกอบอาชีพ

อิสระ เปิดโอกาสให้สถานศึกษาชุมชน ท้องถิ่น ทั้งภาครัฐและเอกชนมีส่วนร่วมพัฒนาหลักสูตร และจัดการศึกษา

4.1.1 หลักการ

- 1) เป็นหลักสูตรที่มุ่งผลิตและพัฒนาแรงงานระดับผู้ชำนาญการเฉพาะสาขา อาชีพ สอดคล้องกับตลาดแรงงาน สภาพเศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม เทคโนโลยีและสิ่งแวดล้อม สามารถเป็นหัวหน้างานหรือเป็นผู้ประกอบการได้
- 2) เป็นหลักสูตรที่มุ่งเน้นให้ผู้เรียนมีสมรรถนะในการประกอบอาชีพ มีความรู้เต็มภูมิ ปฏิบัติได้จริงและเข้าใจชีวิต
- 3) เป็นหลักสูตรที่เปิดโอกาสให้ผู้ประกอบการวิชาชีพมีส่วนร่วมในการเรียน การสอนวิชาชีพ สามารถถ่ายทอดประสบการณ์การเรียนรู้จากสถานประกอบการ และสามารถ สละสมการเรียนรู้และประสบการณ์ได้

4.1.2 จุดหมาย

- 1) เพื่อให้มีความรู้และทักษะพื้นฐานในการดำรงชีวิต สามารถศึกษาค้นคว้า เพิ่มเติมหรือศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น
- 2) เพื่อให้มีทักษะและสมรรถนะในงานอาชีพตามมาตรฐานวิชาชีพ
- 3) เพื่อให้สามารถบูรณาการความรู้ ทักษะจากศาสตร์ต่าง ๆ ประยุกต์ใช้ใน งานอาชีพ สอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงทางเทคโนโลยี
- 4) เพื่อให้มีเจตคติที่ดีต่ออาชีพ มีความมั่นใจและภาคภูมิใจในงานอาชีพ รัก งาน รักองค์กร สามารถทำงานเป็นหมู่คณะได้ดี และมีความภาคภูมิใจในตนเองต่อการเรียนวิชาชีพ
- 5) เพื่อให้มีปัญญา ใฝ่รู้ ใฝ่เรียน มีความคิดสร้างสรรค์ มีความสามารถในการ จัดการ การตัดสินใจและการแก้ปัญหา รู้จักแสวงหาแนวทางใหม่ ๆ มาพัฒนาตนเอง ประยุกต์ใช้ ความรู้ในการสร้างงานให้สอดคล้องกับวิชาชีพ และการพัฒนางานอาชีพอย่างต่อเนื่อง
- 6) เพื่อให้มีบุคลิกภาพที่ดี มีคุณธรรม จริยธรรม ซื่อสัตย์ มีวินัย มีสุขภาพ สมบูรณ์แข็งแรงทั้งร่างกายและจิตใจ เหมาะสมกับการปฏิบัติในอาชีพนั้น ๆ
- 7) เพื่อให้เป็นผู้มีพฤติกรรมทางสังคมที่ดีงาม ทั้งในการทำงาน การอยู่ร่วมกัน มีความรับผิดชอบต่อครอบครัว องค์กร ท้องถิ่นและประเทศชาติ อุทิศตนเพื่อสังคม เข้าใจและเห็น คุณค่าของศิลปวัฒนธรรมไทย ภูมิปัญญาท้องถิ่น ตระหนักในปัญหาและความสำคัญของ สิ่งแวดล้อม

8) เพื่อให้ตระหนักและมีส่วนร่วมในการพัฒนาและแก้ไขปัญหาเศรษฐกิจของประเทศ โดยเป็นกำลังสำคัญในด้านการผลิตและให้บริการ

9) เพื่อให้เห็นคุณค่าและดำรงไว้ซึ่งสถาบันชาติ ศาสนา และพระมหากษัตริย์ ปฏิบัติตนในฐานะพลเมืองดีตามระบอบประชาธิปไตย อันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข

4.2 หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ประเภทวิชาบริหารธุรกิจ พุทธศักราช

2546 สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ

“ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง” เรียกชื่อย่อว่า “ปวส.” หมายความว่า การศึกษาตามหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง หลังจากหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ หรือมัธยมศึกษาตอนปลาย

“นักศึกษา” หมายความว่า ผู้ที่ได้ขึ้นทะเบียนเป็นนักศึกษาตามหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สำหรับผู้ที่เรียนอาชีวศึกษาระบบทวิภาคี ต้องขึ้นทะเบียนเป็นนักศึกษาและทำสัญญาการฝึกอาชีพกับสถานประกอบการด้วย

“ภาคเรียน” หมายความว่า ภาคเรียนปกติ มี 2 ภาคเรียนต่อปีการศึกษา

4.2.1 การจัดแบ่งสาขาวิชา ตามหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ประเภทวิชาบริหารธุรกิจ พุทธศักราช 2546 แบ่งออกเป็น 13 สาขาวิชา ประกอบด้วย สาขาวิชาการบัญชี สาขาวิชาการตลาด สาขาวิชาการเลขานุการ สาขาวิชาคอมพิวเตอร์ธุรกิจ สาขาวิชาการเงินและการธนาคาร สาขาวิชาธุรกิจการค้าระหว่างประเทศ สาขาวิชาการจัดการทรัพยากรมนุษย์ สาขาวิชาธุรกิจประกันภัย สาขาวิชาธุรกิจสถานพยาบาล สาขาวิชาการโฆษณาและประชาสัมพันธ์ สาขาวิชาการจัดการธุรกิจค้าปลีก สาขาวิชาภาษาต่างประเทศธุรกิจและสาขาวิชาการจัดการผลิตภัณฑ์

4.2.2 การเรียนการสอน

1) การเรียนการสอนตามหลักสูตรนี้ ผู้เรียนสามารถลงทะเบียนเรียนได้ทุกวิธีเรียนที่กำหนดและนำผลการเรียนแต่ละวิธีมาประเมินผลร่วมกันได้ สามารถถ่ายโอนผลการเรียนและขอเทียบความรู้และประสบการณ์ได้

2) การจัดการเรียนการสอนเน้นการปฏิบัติจริง โดยสามารถนำรายวิชาไปจัดฝึกในสถานประกอบการ ไม่น้อยกว่า 1 ภาคเรียน

4.2.3 เวลาเรียน

1) ในปีการศึกษาหนึ่ง ๆ ให้แบ่งภาคเรียนออกเป็น 2 ภาคเรียนปกติ ภาคเรียนละ 20 สัปดาห์โดยมีเวลาเรียนและจำนวนหน่วยกิต ตามที่กำหนด และสถานศึกษาอาจเปิดสอนภาคเรียนฤดูร้อนได้อีกตามที่เห็นสมควร ประมาณ 5 สัปดาห์

2) การเรียนในระบบชั้นเรียน ให้สถานศึกษาเปิดทำการสอนไม่น้อยกว่า สัปดาห์ละ 5 วัน คาบละ 60 นาที (1 ชั่วโมง)

3) เวลาเรียนตามปกติ สำหรับผู้สำเร็จการศึกษาหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) หรือเทียบเท่าในประเภทวิชาและสาขาวิชาที่กำหนด 2 ปี สำหรับผู้สำเร็จการศึกษาในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายหรือเทียบเท่า ผู้สำเร็จการศึกษาหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพต่างๆประเภทวิชา/สาขาวิชาที่กำหนด ประมาณ 3 ปี

4.2.4 หน่วยกิต ให้มีจำนวนหน่วยกิต ตลอดหลักสูตรไม่น้อยกว่า 85 หน่วยกิต และไม่เกิน 100 หน่วยกิต การคิดหน่วยกิต ถือเป็นดังนี้

1) รายวิชาภาคทฤษฎี 1 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ ตลอดภาคเรียนไม่น้อยกว่า 20 ชั่วโมง มีค่า 1 หน่วยกิต

2) รายวิชาที่ประกอบด้วยภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติให้บูรณาการการเรียนการสอนกำหนด 2 - 3 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ ตลอดภาคเรียนไม่น้อยกว่า 40 - 60 ชั่วโมง มีค่า 1 หน่วยกิต

3) รายวิชาที่นำไปฝึกงานในสถานประกอบการ กำหนดเวลาในการฝึกปฏิบัติงานไม่น้อยกว่า 40 ชั่วโมง มีค่า 1 หน่วยกิต

4) การฝึกอาชีพในระบบทวิภาคี ใช้เวลาฝึกไม่น้อยกว่า 40 ชั่วโมง มีค่า 1 หน่วยกิต

5) การทำโครงการ ให้เป็นไปตามที่กำหนดไว้ในหลักสูตร

4.2.5 โครงสร้าง โครงสร้างของหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง พุทธศักราช 2546 แบ่งเป็น 3 หมวดวิชา และ 2 กิจกรรมเสริมหลักสูตร ซึ่งผู้เข้าเรียนจะต้องศึกษารายวิชาจากหมวดวิชาต่างๆและเข้าร่วมกิจกรรมเสริมหลักสูตร ไม่น้อยกว่า 85 หน่วยกิต ดังโครงสร้างต่อไปนี้

1) หมวดวิชาสามัญ

(1) วิชาสามัญทั่วไป เป็นวิชาที่เป็นพื้นฐานในการดำรงชีวิต ซึ่งจะต้องเรียน 13 หน่วยกิต ประกอบด้วย 3 กลุ่ม คือ กลุ่มวิชาภาษา ได้แก่ วิชาภาษาไทยและภาษาอังกฤษ เลือกเรียน 7 หน่วยกิต กลุ่มวิชาสังคมศาสตร์ เลือกเรียน 3 หน่วยกิต โดยบังคับเลือก วิชาชีวิตและ

วัฒนธรรมไทย 1 หน่วยกิต กลุ่มวิชามนุษยศาสตร์ 3 หน่วยกิต โดยบังคับเลือก วิชาห้องสมุดกับการรู้สารสนเทศ 1 หน่วยกิต

(2) วิชาสามัญพื้นฐานวิชาชีพ เป็นวิชาที่เป็นพื้นฐานสัมพันธ์กับวิชาชีพ จะต้องเรียนไม่น้อยกว่า 8 หน่วยกิต ประกอบด้วย 2 กลุ่มวิชา คือ กลุ่มวิชาภาษา เลือกเรียนไม่น้อยกว่า 2 หน่วยกิต กลุ่มวิชาวิทยาศาสตร์และคณิตศาสตร์ เลือกเรียนไม่น้อยกว่า 6 หน่วยกิต

2) หมวดวิชาชีพ ซึ่งจะต้องเรียนไม่น้อยกว่า 58 หน่วยกิต แบ่งเป็น

(1) วิชาชีพพื้นฐาน เป็นกลุ่มวิชาชีพสัมพันธ์ที่เป็นพื้นฐานที่จำเป็นในสาขาวิชานั้นๆ จำนวน 15 หน่วยกิต ประกอบด้วย 3 กลุ่มวิชา คือ กลุ่มบริหารงานคุณภาพ กลุ่มเทคโนโลยีคอมพิวเตอร์ และกลุ่มวิชาพื้นฐานงานอาชีพ

(2) วิชาชีพสาขาวิชา เป็นกลุ่มวิชาชีพหลักในสาขาวิชานั้น ๆ จะต้องเรียนไม่น้อยกว่า 24 หน่วยกิต หากสถานศึกษาจัดการศึกษาระบบทวิภาคีในสาขางานใด ในการเรียนการสอนให้สถานศึกษาร่วมกับสถานประกอบการ วิเคราะห์จุดประสงค์รายวิชาและมาตรฐานรายวิชา กำหนดแผนการฝึกปฏิบัติและการประเมินผล โดยใช้เวลาไม่น้อยกว่า 40 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ มีค่าเท่ากับ 1 หน่วยกิต

(3) วิชาชีพสาขางาน เป็นกลุ่มวิชาชีพที่มุ่งให้ผู้เรียนมีความรู้และทักษะเฉพาะด้านในงานอาชีพตามความถนัดและความสนใจ กำหนดให้เลือกเรียนจากรายวิชาวิชาชีพสาขาวิชา หรือรายวิชาตามสาขางานที่กำหนด หรือรายวิชาจากสาขางานอื่นในประเภทวิชาบริหารธุรกิจ ในกรณีต้องการจัดวิชาชีพสาขางานให้เป็นวิชาโท ให้เลือกรายวิชาในสาขางานนั้นๆ ไม่น้อยกว่า 15 หน่วยกิต

(4) โครงการ จำนวน 4 หน่วยกิต โดยกำหนดให้ผู้เรียนจัดทำโครงการในภาคเรียนที่ 4 ไม่น้อยกว่า 160 ชั่วโมง กำหนดให้มีค่า 4 หน่วยกิต การตัดสินผลการเรียนและให้ระดับผลการเรียน ให้ปฏิบัติเช่นเดียวกับรายวิชาอื่น

3) หมวดวิชาเลือกเสรี ให้เลือกเรียนตามความถนัดและความสนใจจากรายวิชาในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง พุทธศักราช 2546 ทุกประเภทวิชาและสาขาวิชา

4) ฝึกงาน เรียนไม่น้อยกว่า 1 ภาคเรียน โดยการนำรายวิชาจากหมวดวิชาชีพไปจัดฝึกในสถานประกอบการอย่างน้อย 1 ภาคเรียน ใช้เวลาไม่น้อยกว่า 40 ชั่วโมง เท่ากับ 1 หน่วยกิต การตัดสินผลการเรียนและให้ระดับผลการเรียน ให้ปฏิบัติเช่นเดียวกับรายวิชาอื่น

5) กิจกรรมเสริมหลักสูตร เรียนไม่น้อยกว่า 120 ชั่วโมง จัดเป็นกิจกรรมเสริมหลักสูตรทุกภาคเรียน โดยมีเวลาเรียนตลอดหลักสูตรไม่น้อยกว่า 120 ชั่วโมง

สำหรับจำนวนหน่วยกิตและรายวิชาของแต่ละหมวดวิชาตลอดหลักสูตร ให้เป็นไปตามกำหนดไว้ใน โครงสร้างของแต่ละประเภทวิชาและสาขาวิชา ส่วนรายวิชาแต่ละหมวดวิชา สถานศึกษาสามารถจัดตามที่กำหนดไว้ในหลักสูตร หรือจัดตามความเหมาะสมของสภาพท้องถิ่น ทั้งนี้ สถานศึกษาต้องกำหนดรหัสวิชา จำนวนคาบเรียนและจำนวนหน่วยกิต ตามระเบียบที่กำหนดไว้ในหลักสูตร

4.3. การสอนวิชาห้องสมุดกับการรู้สารสนเทศ หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง

พ.ศ.2546

วิชาห้องสมุดกับการรู้สารสนเทศ หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง พุทธศักราช 2546 ตามโครงสร้างของหลักสูตรจัดอยู่ในหมวดวิชาสามัญ ประเภทวิชาสามัญทั่วไป ซึ่งเป็นวิชาพื้นฐานในการดำรงชีวิตอยู่ในกลุ่มวิชามนุษยศาสตร์ ซึ่งผู้เรียนทุกสาขาวิชาจะต้องเรียนเป็นรายวิชาบังคับ ด้วยจุดมุ่งหมายของหลักสูตร เห็นความจำเป็นและประโยชน์ของรายวิชา ต่อการเรียนและการดำรงชีวิตในอนาคตของผู้เรียน โดยมีรายละเอียดดังนี้

4.3.1 ชื่อวิชา ห้องสมุดกับการรู้สารสนเทศ (Library and Information Literacy) รหัสวิชา 3000-1601 จำนวน 1 หน่วยกิต เวลาเรียน 1 ชั่วโมงต่อสัปดาห์

4.3.2 จุดประสงค์รายวิชา

1) เพื่อให้เข้าใจความสำคัญของห้องสมุด แหล่งเรียนรู้ ข้อมูลสารสนเทศ และหลักในการค้นหา/สืบค้นข้อมูลสารสนเทศ

2) เพื่อให้สามารถสืบค้นข้อมูลสารสนเทศโดยใช้เครื่องมือช่วยค้นในรูปแบบต่าง ๆ

3) เพื่อให้สามารถเลือก รวบรวม และนำเสนอข้อมูลสารสนเทศในรูปแบบต่าง ๆ

4) เพื่อให้มีเจตคติและกิจนิสัยที่ดีในการศึกษาค้นคว้าเพื่อพัฒนาตนเอง มีความรับผิดชอบ ความคิดสร้างสรรค์ สนใจใฝ่รู้ ซื่อสัตย์ และมีวินัย

4.3.3 มาตรฐานรายวิชา

1) เข้าใจหลักการค้นหา/สืบค้นข้อมูลสารสนเทศจากห้องสมุดและแหล่งเรียนรู้ต่าง ๆ

2) เลือก/ใช้เครื่องมือในการสืบค้นข้อมูลสารสนเทศ เพื่อเชื่อมโยงความรู้กับกลุ่มสาระความรู้อื่นๆและเรียนรู้อย่างไรพร้อมแดน

3) เลือก/บันทึกข้อมูลสารสนเทศได้ตรงตามความต้องการ

4) นำเสนอผลการศึกษาค้นคว้าในรูปแบบต่าง ๆ อย่างเป็นระบบ

4.3.4 คำอธิบายรายวิชา

ศึกษาเกี่ยวกับความสำคัญของห้องสมุดและแหล่งเรียนรู้อื่น ๆ ประเภทของข้อมูลสารสนเทศรูปแบบต่าง ๆ เครื่องมือและวิธีการใช้เครื่องมือในการสืบค้นข้อมูลสารสนเทศ การเลือกใช้และรวบรวมข้อมูลสารสนเทศ และการนำเสนอผลการศึกษาค้นคว้า

4.3.5 รูปแบบการเรียนการสอน ตามคำอธิบายรายวิชา เนื้อหาสาระในการเรียนมีลักษณะที่เป็นทั้งพุทธิพิสัยและทักษะพิสัย จึงทำให้การวิเคราะห์เนื้อหาและรูปแบบการสอน จึงผสมผสานทั้งการสอนแบบบรรยาย การสอนผ่านเครือข่าย การสอนแบบกลุ่มกิจกรรมและการสอนแบบฝึกปฏิบัติ ความลึกและเข้มข้นของเนื้อหาและกิจกรรมการเรียนการสอน ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับความพร้อมของสถานศึกษา ความสามารถของครูผู้สอนและนักศึกษาหรือผู้เรียน แต่อย่างไรก็ตามการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ยังคงยึดกรอบของพระราชบัญญัติการศึกษาฯ หลักสูตรและมาตรฐานรายวิชา เป็นหลักในการวางรูปแบบการเรียนการสอน

5. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยในต่างประเทศ

เฮ็บเวิร์ธ (Hepworth, 1999:Online) ศึกษาทักษะและการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีนันทยาง (NTU) ประเทศสิงคโปร์ เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพที่ศึกษากับนักศึกษาที่ต้องทำโครงการค้นคว้าวิจัย โดยใช้วิธีวิเคราะห์งาน สัมภาษณ์ สอบถามจากงานที่ทำและการสังเกต วัตถุประสงค์ของการวิจัยเพื่อศึกษาวิถีคิด กระบวนการคิด พฤติกรรมการค้นและรวบรวมสารสนเทศ และปัญหาอุปสรรคที่นักศึกษาประสบขณะทำรายงานวิจัย พบว่านักศึกษามีความสามารถด้านทักษะการรู้สารสนเทศที่จำกัด ประสบกับความยากลำบาก ในขณะที่ทำโครงการวิจัยเนื่องจากขาดความเข้าใจวิธีการค้นคืนสารสนเทศ ไม่คุ้นเคยกับระบบการเข้าถึงทรัพยากรของห้องสมุด ขาดความเชื่อมั่นในการค้นคว้าหรือความคิดในการกำหนดกรอบของปัญหา โดยแยกประเด็นปัญหาออกเป็น 5 ประเด็นดังนี้

1. การกำหนดหัวข้อที่จะศึกษา หรือประเด็นปัญหา พบว่าเป็นเรื่องยากในการตั้งคำถามต่อหัวข้อที่ให้มา การตั้งคำถามเพื่อให้เกี่ยวข้องสัมพันธ์กัน ไม่เข้าใจวิธีการระดมความคิด การทำผังมโนภาพ และการกำหนดแนวคิดหลัก

2. การกำหนดแหล่งสารสนเทศ พบว่า นักศึกษาไม่ทราบแหล่งที่จะค้นหาสารสนเทศที่เกี่ยวข้องกับความต้องการของตนเอง และมีความเข้าใจในเรื่องแหล่งสารสนเทศน้อย ไม่ทราบหน้าที่ของโอแพก ไม่ทราบว่าหาบทความได้จากที่ใด ไม่ทราบวิธีการใช้บรรณานุกรมและซีดีรอม

3. กลยุทธ์การค้นหา นักศึกษาประสบปัญหาในการค้นหาข้อมูล โดยการใช้ตรรกะบูลีน ไม่ใช้เทคนิคการตัดปลายคำ มีความสับสนในการค้นหาสารสนเทศ ความสำเร็จในการค้นหาสารสนเทศอยู่ในอัตราต่ำ

4. การระบุแหล่งทรัพยากรในห้องสมุด พบว่าเป็นเรื่องยากลำบากในการค้นหาเพราะไม่คุ้นเคยกับการจัดระบบภายในห้องสมุด

5. ความเข้าใจและการประเมินสารสนเทศ พบว่านักศึกษขาดความมั่นใจในการค้นคว้า เกิดความกังวลว่าสารสนเทศที่ได้รับนั้นผิด และขาดประสบการณ์ในการใช้สารสนเทศอย่างสร้างสรรค์

อย่างไรก็ตามพบว่า นักศึกษามีความสามารถในการคัดเลือกสารสนเทศ การสังเคราะห์ การจดบันทึกและการพัฒนารูปแบบการนำเสนอสารสนเทศ อยู่ในระดับที่น่าพอใจ

ซีแมน (Seaman, 2000:Online) ศึกษาการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรีปีที่ 1 มหาวิทยาลัยแห่งรัฐ และสถาบัน โพลีเทคนิคแห่งเวอร์จิเนีย (Virginia Polytechnic Institute and State University) มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาถึงการรวบรวมและการใช้สารสนเทศของนักศึกษาในขณะที่เรียนอยู่ในวิทยาลัย เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ โดยศึกษาแก่นักศึกษาปริญญาตรีปีที่ 1 จำนวน 9 คนในภาคเรียนที่ 2 ปีค.ศ.2000 โดยยึดมาตรฐานการรู้สารสนเทศในระดับอุดมศึกษา ของสมาคมห้องสมุดวิทยาลัยและวิจัยแห่งสหรัฐอเมริกา เป็นแนวทางในการศึกษา เครื่องมือที่ใช้เป็นแบบสัมภาษณ์ ถามเกี่ยวกับการรวบรวมสารสนเทศ รูปแบบของสารสนเทศที่นักศึกษาใช้ กลยุทธ์ในการค้น การใช้เทคโนโลยี การใช้เครื่องมือช่วยค้น การกำหนดสารสนเทศที่ต้องการ การจัดการสารสนเทศ ประเด็นทางกฎหมายและจริยธรรม การเปลี่ยนแปลงรูปแบบ การแสวงหาสารสนเทศ การพัฒนาความคิด การประเมินสารสนเทศและแหล่งสารสนเทศ ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษขาดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับสารสนเทศและการใช้

สารสนเทศ ซึ่งผลที่ได้จากการศึกษานำไปใช้ในการออกแบบและพัฒนาการสอนการใช้ห้องสมุดแก่นักศึกษาชั้นปีที่ 1 ต่อไป

คาราเวลโลและคณะ (Caravello, et al. 2001:Online) ทำการประเมินการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยแคลิฟอร์เนีย (The University of California) จำนวน 453 คน จำแนกตามตัวแปร เพศ ชั้นปีและสาขาวิชา โดยใช้แบบสอบถามและแบบทดสอบที่มีชื่อว่า Instructional Services Advisory Committee (ISAC) เพื่อวัดทักษะความรู้ของนักศึกษาเกี่ยวกับการใช้ทรัพยากรสารสนเทศและการสืบค้นสารสนเทศออนไลน์ พบว่ามีความแตกต่างระหว่างความเข้าใจของนักศึกษาเกี่ยวกับแหล่งทรัพยากรสารสนเทศและวิธีการใช้ทรัพยากรสารสนเทศ ระดับการรู้สารสนเทศโดยทั่วไปที่ได้จากการประเมิน พบว่า ร้อยละ 45.5 มีการรู้สารสนเทศอยู่ในระดับต่ำ ร้อยละ 52 ไม่สามารถบอกแหล่งเพื่อค้นหาสารสนเทศ และร้อยละ 62 ไม่สามารถบอกวิธีการเขียนบรรณานุกรมอ้างอิงบทความวารสาร และเมื่อเปรียบเทียบตามตัวแปรที่ศึกษา พบว่า นักศึกษาที่ตอบว่าใช้ห้องสมุดบ่อย ได้คะแนนจากการตอบแบบทดสอบสูง, นักศึกษาชั้นปีที่ 4 ได้คะแนนสูงกว่าชั้นปีอื่นๆ แต่ไม่พบความแตกต่างระหว่างชั้นปีที่ 1 ชั้นปีที่ 2 และชั้นปีที่ 3 นักศึกษาสาขามนุษยศาสตร์ได้คะแนนสูงกว่านักศึกษาสถาปัตยกรรมศาสตร์และวิทยาศาสตร์ นักศึกษาสถาปัตยกรรมศาสตร์ได้คะแนนไม่แตกต่างกัน และนักศึกษาที่มีอัตราการรู้ฐานข้อมูลหนังสือสูง จะได้คะแนนจากการตอบแบบประเมินการรู้สารสนเทศสูงกว่านักศึกษาที่มีอัตราการรู้ฐานข้อมูลต่ำ ส่วนคำถามอื่นๆที่นักศึกษาตอบไม่ทราบ ได้แก่ การประเมินเว็บไซต์ การระบุแหล่งที่อยู่ของสารสนเทศ การเขียนบรรณานุกรมอ้างอิงหนังสือและบทความวารสาร การใช้ตรรกะบูลีน การค้นหาข้อมูลจากโอแพก และการพิจารณาเนื้อเรื่องโดยดูจากเลขเรียกหนังสือ

งานวิจัยในประเทศ

ธารทิพย์ ศิริวัฒนรักษ์(2534) ศึกษาการใช้ห้องสมุดของนักศึกษามหาวิทยาลัยอาชีวศึกษา เขตการศึกษากรมอาชีวศึกษา โดยศึกษาลักษณะการใช้ห้องสมุด การใช้ทรัพยากร การใช้บริการ และปัญหาในการใช้ห้องสมุดของนักศึกษา พบว่า นักศึกษามีวัตถุประสงค์ในการใช้ห้องสมุด เพื่อค้นคว้าประกอบรายงาน และเข้าใช้ห้องสมุดไม่แน่นอน ใช้เมื่อมีชั่วโมงว่าง และแรงจูงใจในการเข้าใช้ห้องสมุด คือ ห้องสมุดมีหนังสือและสิ่งพิมพ์ที่น่าสนใจ นักศึกษาค้นหาสิ่งพิมพ์ โดยไม่ใช้บัตรรายการ ทรัพยากรที่ใช้มากที่สุด ได้แก่ หนังสือพิมพ์ภาษาไทย วารสาร นิตยสารฉบับปัจจุบัน และหนังสือนอกเวลา ด้านการให้บริการ นักเรียนระดับปวช.ใช้บริการยืม-คืน

ในระดับปานกลาง ส่วนนักศึกษาระดับปวส. ใช้บริการวารสาร หนังสือพิมพ์และบริการยืม-คืนในระดับมาก นักศึกษาประสบปัญหาด้านสถานที่ บริการของห้องสมุด บุคลากรและทรัพยากรในระดับปานกลาง

ศรีเพ็ญ มะโน (2536) ศึกษาสภาพโดยทั่วไปเกี่ยวกับการรับรู้สารสนเทศของนิสิตระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ โดยเน้นความรู้และทักษะที่นิสิตจำเป็นต้องใช้ในการศึกษาและการปฏิบัติงานตามเงื่อนไขของหลักสูตรในระดับปริญญาตรี กำหนดนิยามการรู้สารสนเทศและสร้างแบบจำลองหลักสูตรวิชาการรู้สารสนเทศ พบว่า นิสิตระดับปริญญาตรีส่วนใหญ่ไม่สามารถวิเคราะห์ปัญหาด้วยตนเอง ไม่มีการวางแผนการค้นคว้าก่อนที่จะทำการศึกษาค้นคว้า ไม่มีความรู้เรื่องการใช้คอมพิวเตอร์ และประสบปัญหาในการวิเคราะห์และประเมินสารสนเทศที่ต้องการ อาจารย์ผู้สอนส่วนใหญ่จะดำเนินการสอนเพื่อส่งเสริมให้นิสิตได้ศึกษาค้นคว้าด้วยตนเองมากขึ้น หน่วยงานที่ให้บริการและส่งเสริมการเรียนการสอนต่างมีความพร้อมในการให้บริการและสนับสนุนให้นิสิตใช้คอมพิวเตอร์และเทคโนโลยีสมัยใหม่มากขึ้น นิยามการรู้สารสนเทศ หมายถึง ความรู้และทักษะต่างๆของนิสิตในการแสวงหาและเข้าถึงสารสนเทศ โดยใช้คอมพิวเตอร์และเทคโนโลยีสมัยใหม่ มีความสามารถในการตั้งคำถามและระบุสารสนเทศที่ต้องการด้วยตนเอง มีความสามารถในการวิเคราะห์และเชื่อมโยงสิ่งต่างๆ ได้อย่างมีเหตุผล รวมไปถึงประเมินสารสนเทศที่ต้องการได้ นอกจากนี้ยังสามารถสังเคราะห์และวางแผนการศึกษาค้นคว้าสามารถอธิบายและนำเสนอสารสนเทศที่ได้จากการศึกษาค้นคว้าได้อย่างเหมาะสม

วิภาภรณ์ บำรุงจิตต์ (2542) ศึกษาทักษะทางสารนิเทศและการใช้ทรัพยากรสารนิเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรี สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล พบว่า นักศึกษามีทักษะการรู้สารสนเทศด้านการกำหนดขอบเขตความต้องการ การเลือกแหล่งสารนิเทศ การค้นหาการใช้เครื่องมือช่วยค้น และการประเมินค่าสารนิเทศในระดับปานกลาง ด้านปัญหาและอุปสรรคในการใช้ทรัพยากรสารนิเทศ พบว่ามีปัญหาในระดับปานกลาง ในรายด้านพบว่า นักศึกษาไม่มีความรู้ความเข้าใจในการสืบค้นสารนิเทศจากฐานข้อมูลออนไลน์ ฐานข้อมูลซีดีรอม ขาดทักษะในการใช้เครื่องมือช่วยค้นทรัพยากรสารสนเทศและทักษะทางคอมพิวเตอร์

ธัญญาปกรณ์ นิมิตประจักษ์ (2547) ศึกษาความคิดเห็นต่อระดับความรู้ความสามารถ และระดับความจำเป็นด้านการรู้สารสนเทศและคอมพิวเตอร์ขั้นพื้นฐานของนักศึกษาระดับปริญญาตรีมหาวิทยาลัยขอนแก่น โดยใช้แบบสอบถาม พบว่านักศึกษามีความสามารถด้านการเข้าถึงสารสนเทศที่ต้องการอย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผลอยู่ในระดับดี ส่วนด้านการ

ประเมินสารสนเทศและแหล่งที่มาอย่างมีวิจารณญาณ การเชื่อมโยงสารสนเทศที่ได้รับการคัดเลือกไว้แล้วกับพื้นฐานความรู้เดิม และการใช้สารสนเทศเพื่อการแก้ปัญหาอยู่ในระดับพอใช้ ด้านการกำหนดชนิดและขอบเขตของสารสนเทศที่ต้องการมีความแตกต่างกันตามกลุ่มสาขาวิชา โดยรวมพบว่านักศึกษามีความเห็นว่าการรู้สารสนเทศมีความจำเป็นต่อการศึกษาในระดับปริญญาตรีอยู่ในระดับมาก

ปลาตา เจียวก๊ก (2547) ศึกษาการรู้สารสนเทศของนิสิตระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ โดยรวมมีการรู้สารสนเทศอยู่ในระดับปานกลาง และมีความสามารถในการใช้สารสนเทศอยู่ในระดับสูง รองลงมาคือ ความสามารถในการเข้าถึงสารสนเทศ ส่วนความสามารถในการประเมินสารสนเทศอยู่ในระดับปานกลาง ความแตกต่างด้านเพศ ไม่มีผลต่อการรู้สารสนเทศ นิสิตที่ศึกษาในชั้นปีต่างกัน มีการรู้สารสนเทศโดยรวมไม่แตกต่างกัน เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า นิสิตในชั้นปีที่ต่างกัน มีการรู้สารสนเทศด้านการประเมินและด้านการใช้สารสนเทศแตกต่างกัน โดยนิสิตชั้นปีที่ 4 มีความสามารถในการใช้สารสนเทศสูงกว่าชั้นปีที่ 2 ด้านการประเมินสารสนเทศ ไม่พบความแตกต่าง และนิสิตที่ศึกษาในกลุ่มสาขาต่างกัน มีการรู้สารสนเทศโดยรวมแตกต่างกัน โดยนิสิตสาขาวิทยาศาสตร์การแพทย์มีการรู้สารสนเทศโดยรวมทุกด้านสูงกว่าทุกกลุ่มสาขาวิชา นิสิตที่มีผลการเรียนดีมากและดีมีระดับการรู้สารสนเทศโดยรวมสูงกว่านิสิตที่มีผลการเรียนพอใช้

อังคณา แวซอเหาะ (2547) ศึกษาเรื่องปัจจัยที่ส่งผลต่อการใช้อีเมลของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตเทเวศร์ โดยแบ่งปัจจัยเป็นสามด้าน ได้แก่ ปัจจัยส่วนตัวของนักศึกษา ปัจจัยด้านห้องสมุด และปัจจัยด้านการเรียนการสอน พบว่า ปัจจัยส่วนตัวลักษณะส่วนตัวของนักศึกษาส่งผลต่อการใช้อีเมลในระดับปานกลาง ข้อที่มีส่วนส่งเสริมต่อการเข้าใช้ห้องสมุดสูงสุด คือการติดตามข่าวสารความรู้ต่างๆ ทางหนังสือพิมพ์เป็นประจำ ปัจจัยด้านห้องสมุด พบว่า ลักษณะของห้องสมุดส่งผลต่อการใช้อีเมลในระดับมาก ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ ด้านทรัพยากรสารสนเทศ ปัจจัยด้านการเรียนการสอน พบว่า นักศึกษาที่มีระดับความถี่ในการใช้อีเมลแตกต่างกัน มีความเห็นต่อลักษณะการเรียนการสอนไม่แตกต่างกัน แสดงว่าปัจจัยด้านการเรียนการสอนไม่มีความสัมพันธ์ต่อระดับความถี่ในการใช้อีเมลของนักศึกษา

สมพร หมานมา (2549) ศึกษาการพัฒนาบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ต วิชาห้องสมุดกับการรู้สารสนเทศ หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ซึ่งเป็นการวิจัยเชิงทดลอง พบว่าบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วย

สอนบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ต วิชาห้องสมุดกับการรู้สารสนเทศ มีค่าประสิทธิภาพตามเกณฑ์ที่กำหนด มีความเหมาะสมของบทเรียนอยู่ในระดับดี สามารถนำไปใช้ในการสอนได้

สุดาวดี ศรีสุตตา (2549) ศึกษาการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น และศึกษาปัญหาด้านแหล่งและสภาพแวดล้อมในการส่งเสริมการรู้สารสนเทศ โดยใช้เครื่องมือคือแบบทดสอบที่พัฒนามาจากแบบทดสอบการรู้สารสนเทศของ UCLA ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาคณะพยาบาลศาสตร์ส่วนใหญ่มีระดับการรู้สารสนเทศอยู่ในระดับดี ด้านทักษะการรู้สารสนเทศอยู่ในระดับดีมาก สามารถกำหนดวิเคราะห์แนวคิดหลัก และประเด็นย่อยของเรื่องที่ศึกษาได้ ด้านการรู้แหล่งสารสนเทศและทรัพยากรสารสนเทศอยู่ในระดับดี สามารถใช้และเข้าถึงสารสนเทศและใช้ฐานข้อมูลได้อย่างมีประสิทธิภาพ ส่วนค่าคะแนนที่อยู่ในระดับต่ำ ได้แก่ ทักษะการรู้สารสนเทศที่เกี่ยวกับการคิดวิเคราะห์ สังเคราะห์ รวมไปถึงทักษะเกี่ยวกับการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศ ในการถ่ายโอนหรือส่งสารสนเทศทางไปรษณีย์อิเล็กทรอนิกส์

ทรายทอง อุন্নันนาศ (2550) ศึกษาการพัฒนาชุดการเรียนรู้การสอนด้วยคอมพิวเตอร์ผ่านเครือข่าย วิชาห้องสมุดกับการรู้สารสนเทศ เรื่อง สารสนเทศของห้องสมุด สำหรับนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงปีที่ 1 โรงเรียนเอกชน ประเภทอาชีวศึกษา ในภาคเหนือตอนบน พบว่า ชุดการเรียนรู้มีค่าประสิทธิภาพสูงผ่านตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้

มุขลินทร์ ผลกล้า (2550) ศึกษาการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 1 ของมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี โดยใช้แบบทดสอบ พบว่านักศึกษามีการรู้สารสนเทศ โดยรวมทั้ง 5 มาตรฐานอยู่ในระดับปานกลาง การกำหนดชนิดและขอบเขตสารสนเทศ มาตรฐานที่ 1 และด้านกฎหมายสารสนเทศ มาตรฐานที่ 5 อยู่ในระดับสูง รองลงมาได้แก่ มาตรฐานที่ 2 ด้านการเข้าถึงสารสนเทศ มาตรฐานที่ 3 ด้านการประเมินสารสนเทศ มาตรฐานที่ 4 ด้านการใช้สารสนเทศ ตามลำดับ โดยมีผลการศึกษาอยู่ในระดับปานกลาง จำแนกตัวแปรพบว่าการสำเร็จการศึกษาจากประเภทโรงเรียนที่ต่างกัน มีการรู้สารสนเทศโดยรวมแตกต่างกัน สำเร็จการศึกษาจากจังหวัดต่างกัน มีการรู้สารสนเทศโดยรวมไม่แตกต่างกัน ระดับผลการเรียนต่างกันมีการรู้สารสนเทศโดยรวมไม่แตกต่างกัน และนักศึกษาที่มีประสบการณ์ในการเรียนวิชาการใช้ห้องสมุด มีการรู้สารสนเทศโดยรวมไม่แตกต่างกัน

รัสรินทร์ เกตุชาติ (2550) ศึกษาเปรียบเทียบการจัดการเรียนการสอน วิชาการรู้สารสนเทศและวิชาการใช้ห้องสมุด ของสถาบันอุดมศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการ

อุดมศึกษา โดยทำการเก็บข้อมูลกับมหาวิทยาลัยของรัฐ 77 แห่งโดยใช้แบบสอบถาม พบว่าวิชาการรัฐศาสนเทศส่วนใหญ่จัดเป็นวิชาศึกษาทั่วไป โดยเป็นวิชาบังคับสำหรับนักศึกษาบางคณะและเป็นวิชาเลือกของนักศึกษาบางคณะ ส่วนวิชาการใช้ห้องสมุดส่วนใหญ่จัดเป็นวิชาศึกษาทั่วไป เป็นวิชาบังคับ และทั้งสองวิชามีการปรับปรุงเนื้อหาวิชาในรอบ 5 ปีที่ผ่านมา เมื่อเปรียบเทียบกับมาตรฐานการรัฐศาสนเทศฯของ ACRL พบว่า วิชาการรัฐศาสนเทศมีเนื้อหาตรงตามมาตรฐานการรัฐศาสนเทศทุกมาตรฐาน ส่วนวิชาการใช้ห้องสมุด ไม่ปรากฏเนื้อหาในมาตรฐานที่ 5 ซึ่งประกอบด้วย ความเข้าใจเกี่ยวกับจริยธรรม กฎหมายเกี่ยวกับสารสนเทศและเทคโนโลยีสารสนเทศ การมีจรรยาบรรณในการเข้าถึงและใช้แหล่งสารสนเทศ และใช้แหล่งสารสนเทศเพื่อการสื่อสาร ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน พบว่า ส่วนใหญ่เป็นการสอนแบบบรรยายและใช้เอกสารประกอบการสอน ประเมินผลด้วยการสอบ มีสัดส่วนค่าคะแนนสอบมากกว่ากิจกรรมการฝึกปฏิบัติ ส่วนปัญหาการจัดการเรียนการสอน ส่วนใหญ่มีปัญหาเหมือนกัน คือปัญหาด้านอุปกรณ์และสิ่งอำนวยความสะดวก เช่นห้องปฏิบัติการและคอมพิวเตอร์มีไม่เพียงพอ

สุพิศ บายคายคม(2550) ศึกษาการรัฐศาสนเทศของนิสิตระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตศรีราชา พบว่านิสิตมีความสามารถด้านการรัฐศาสนเทศอยู่ในระดับปานกลางในทุกมาตรฐาน และมาตรฐานที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ มาตรฐานที่ 6 ด้านความสามารถในการใช้สารสนเทศ ด้วยความเข้าใจและยอมรับประเด็นทางวัฒนธรรม จริยธรรม เศรษฐกิจ กฎหมายและสังคมที่แวดล้อมไปด้วยการใช้สารสนเทศ รองลงมาคือ มาตรฐานที่ 1 มาตรฐานที่ 3 มาตรฐานที่ 5 มาตรฐานที่ 4 และมาตรฐานที่ 2 ตามลำดับ นิสิตที่ศึกษาในคณะต่างกัน มีความสามารถด้านการรัฐศาสนเทศแตกต่างกันเฉพาะมาตรฐานที่ 2 เท่านั้น ส่วนมาตรฐานอื่นๆไม่พบความแตกต่าง

อาภาภรณ์ จรรยาสุคนธ์ (2550) ศึกษาการพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้ เรื่อง การจัดการทรัพยากรสารสนเทศห้องสมุด วิชาห้องสมุดกับการรัฐศาสนเทศ โดยการสอนแบบศูนย์การเรียนของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง พบว่า การใช้แผนการจัดการเรียนรู้ มีประสิทธิภาพและประสิทธิผล สามารถนำไปใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนวิชาอื่นๆได้ นักศึกษามีความก้าวหน้าทางการเรียนร้อยละ 62.53

กชพร ศรีพรรณ (2552) ศึกษาเกี่ยวกับการพัฒนาแบบทดสอบมาตรฐานทักษะการรัฐศาสนเทศสำหรับนักศึกษา มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาแบบทดสอบมาตรฐานทักษะการรัฐศาสนเทศสำหรับนักศึกษามหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ผลที่ได้พบว่า ได้

แบบทดสอบที่ได้มาตรฐานเพื่อวัดระดับการรู้สารสนเทศของนักศึกษาไทย และเมื่อทดลองใช้กับกลุ่มตัวอย่างที่ทำแบบทดสอบ พบว่า มีค่าเฉลี่ยต่ำกว่าครึ่งหนึ่งของคะแนนเต็ม แสดงว่านักศึกษามีทักษะการรู้สารสนเทศต่ำกว่ามาตรฐาน

คะเนิงนิจ ก้องกานน (2552) ศึกษาพฤติกรรมการอ่านและลักษณะการใช้สารสนเทศจากห้องสมุดของนักเรียนนักศึกษา วิทยาลัยเทคนิคสุราษฎร์ธานี โดยใช้แบบสอบถาม พบว่านักเรียนนักศึกษานักศึกษาใช้ห้องสมุดเพื่อศึกษาค้นคว้าประกอบการเรียนตามหลักสูตร พฤติกรรมการอ่านหนังสืออยู่ในระดับปานกลาง ศึกษาในรายด้านพบว่าด้านการใช้สารสนเทศจากห้องสมุด วิทยาลัยเทคนิคสุราษฎร์ธานีและด้านการอ่านเพื่อเพิ่มพูนความรู้และความสนุกสนานเพลิดเพลินภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง และต้องการให้ห้องสมุดปรับปรุงด้านสภาพแวดล้อมและสิ่งอำนวยความสะดวก

หุชีพ มามาก (2553) ศึกษาการรู้สารสนเทศทางธุรกิจของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเอกชนในเขตกรุงเทพมหานคร เครื่องมือคือแบบทดสอบวัดระดับการรู้สารสนเทศโดยใช้เกณฑ์มาตรฐานทักษะสามมิติยะสารสนเทศสำหรับนักศึกษาทางธุรกิจ พบว่านักศึกษามีระดับการรู้สารสนเทศในระดับปานกลาง ยกเว้นความสามารถเข้าถึงสารสนเทศที่ต้องการได้อย่างมีประสิทธิภาพอยู่ในระดับต่ำ การเปรียบเทียบตัวแปร ด้านเพศ ระดับชั้นปี ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความสามารถในการใช้คอมพิวเตอร์ พบว่ามีความแตกต่างกันทุกตัวแปร

มยุรี ยาวิลาศ (2553) ศึกษาการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 1 ของมหาวิทยาลัยพายัพ โดยใช้มาตรฐาน ACRL พบว่า โดยรวมนักศึกษามีการรู้สารสนเทศอยู่ในระดับน้อย ในรายด้านนักศึกษามีทักษะด้านการกำหนดลักษณะและขอบเขตของสารสนเทศมากที่สุดกว่าทุกด้าน นักศึกษาที่ศึกษาในสาขาวิชาที่ต่างกันมีการรู้สารสนเทศไม่แตกต่างกัน และมีเพียงนักศึกษาสาขาวิชาวิทยาศาสตร์สุขภาพเท่านั้นที่มีระดับการรู้สารสนเทศอยู่ในระดับปานกลาง ส่วนนักศึกษาด้านมนุษยศาสตร์ สังคมศาสตร์ บริหารธุรกิจ พาณิชยศาสตร์ การบัญชี การจัดการ การท่องเที่ยว เศรษฐศาสตร์ ศิลปกรรมศาสตร์ วิศวกรรมศิลป์และประยุกต์ศิลป์ มีการรู้สารสนเทศในระดับน้อยตามลำดับ

อังคณา แวซอเหาะ และสุธาทิพย์ เกียรติวานิช (2553) ศึกษาการรู้สารสนเทศของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏวชิรวิทยาดอนเมือง โดยใช้แบบทดสอบ พบว่านักศึกษามีการรู้สารสนเทศอยู่ในระดับปานกลาง และมีความสามารถสูงในการเข้าถึงสารสนเทศที่

ต้องการได้อย่างมีประสิทธิภาพ รองลงมาคือข้อกำหนดขอบเขตของสารสนเทศที่ต้องการ การประเมินสารสนเทศและแหล่งสารสนเทศ การบูรณาการสารสนเทศที่คัดเลือกกับพื้นฐานความรู้เดิมตามลำดับ โดยรวมความสามารถทุกด้านอยู่ในระดับปานกลาง นักศึกษาที่เรียนคณะต่างกันมีการรู้สารสนเทศแตกต่างกัน และนักศึกษาที่มีประสบการณ์ในการเรียนรายวิชาเกี่ยวกับการรู้สารสนเทศมีการรู้สารสนเทศสูงกว่ากลุ่มที่ไม่มีประสบการณ์

สุพิศ ศิริรัตน์(2555) ศึกษาระดับการรู้สารสนเทศของนักศึกษาปริญญาตรี คณะครูศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา พบว่านักศึกษามีการรู้สารสนเทศโดยรวมอยู่ในระดับต่ำ โดยด้านที่มีค่าคะแนนอยู่ในระดับปานกลางได้แก่ การกำหนดชนิดและขอบเขตสารสนเทศ ค่าคะแนนต่ำสุด ได้แก่ ด้านการใช้สารสนเทศตามหลักจริยธรรมและกฎหมาย นักศึกษาที่ศึกษาอยู่ในระดับชั้นปีที่ 3 และชั้นปีที่ 4 มีระดับการรู้สารสนเทศสูงกว่านักศึกษาชั้นปีที่ 1 และชั้นปีที่ 2 นักศึกษาสังคมศึกษามีระดับการรู้สารสนเทศสูงกว่า สาขาการศึกษาพิเศษ คณิตศาสตร์และภาษาไทย

สรุปประเด็นสำคัญจากการศึกษางานวิจัยเกี่ยวกับการรู้สารสนเทศ พบว่ามีการศึกษาเกี่ยวกับการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรีของมหาวิทยาลัยต่างๆ ในสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา เป็นจำนวนมาก เนื่องจากปัจจุบันประเด็นการรู้สารสนเทศของนักเรียนนักศึกษา ได้รับการพิจารณาให้มีความสำคัญ ด้วยเป็นเครื่องมือพื้นฐานที่ส่งเสริมประสิทธิภาพในการเรียนรู้ของนักเรียนนักศึกษาตามกฎหมายและนโยบายของรัฐบาล แม้ว่าประเทศไทยจะยังไม่มีการกำหนดมาตรฐานด้านการรู้สารสนเทศของนักศึกษาออกมาเป็นข้อกำหนดหรือระเบียบบังคับใช้แต่อย่างใด แต่อาศัยมาตรฐานการรู้สารสนเทศของต่างประเทศที่ได้รับการยอมรับในมาตรฐานมาเป็นแนวทางกำหนดกรอบการวัดระดับการรู้สารสนเทศของนักศึกษาไทย อย่างไรก็ตามสามารถสรุปได้ว่า จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้อง การวัดระดับการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรีส่วนใหญ่ผลที่ได้ระดับการรู้สารสนเทศโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ด้านการเข้าถึงและการค้นหาสารสนเทศอยู่ระดับปานกลาง และมักมีค่าคะแนนสูงกว่าด้านอื่นๆ และจากข้อสรุปเป็นเพราะนักศึกษามีประสบการณ์การเข้าถึงและค้นหาสารสนเทศจากชีวิตประจำวัน และมักไม่เข้าใจการใช้เทคนิคตรรกะบูลีนในการค้น ด้านการประเมินวิเคราะห์สังเคราะห์เพื่อนำไปใช้ส่วนใหญ่อยู่ในระดับน้อย และมีจำนวนหนึ่งของงานวิจัยที่พบว่า นักศึกษาไม่ตระหนักด้านการใช้สารสนเทศอย่างมีจริยธรรมและถูกกฎหมาย ส่วนการศึกษาเกี่ยวกับการรู้สารสนเทศของนักศึกษาในวิทยาลัยอาชีวศึกษา ยังไม่พบการศึกษาในเรื่องนี้ แต่มี

การศึกษาในประเด็นที่เกี่ยวข้องด้านการใช้ห้องสมุด พฤติกรรมการอ่าน การพัฒนาเทคนิคการเรียน การสอนในรายวิชาที่เกี่ยวข้องกับการใช้ห้องสมุดและการรู้สารสนเทศโดยการใช้ตัวแบบทางการศึกษา ซึ่งส่วนใหญ่เป็นศาสตร์ด้านการศึกษาและการสอน

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

ในการศึกษาวิจัยเรื่อง การรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง(ปวส.) ประเภทวิชาบริหารธุรกิจ สถาบันการอาชีวศึกษาภาคใต้ จังหวัดนครศรีธรรมราชในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดขั้นตอนในการศึกษาวิจัยตามลำดับดังนี้

1. การกำหนดประชากรที่ใช้ในการศึกษาวิจัย
2. การเลือกกลุ่มตัวอย่างในการศึกษาวิจัย
3. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาวิจัย
4. การเก็บรวบรวมข้อมูลการศึกษาวิจัย
5. การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ในการศึกษาวิจัย

1. การกำหนดประชากรที่ใช้ในการศึกษาวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาวิจัย ได้แก่ นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง(ปวส.) ประเภทวิชาบริหารธุรกิจ ชั้นปีที่ 1 และชั้นปีที่ 2 ที่ศึกษาในสถาบันการอาชีวศึกษาภาคใต้ จังหวัดนครศรีธรรมราช ในปีการศึกษา 2556 ประกอบด้วย วิทยาลัยอาชีวศึกษาจังหวัดนครศรีธรรมราช วิทยาลัยศิลปหัตถกรรมนครศรีธรรมราช วิทยาลัยสารพัดช่างนครศรีธรรมราช วิทยาลัยการอาชีพนครศรีธรรมราช วิทยาลัยการอาชีพพรหมคีรี และวิทยาลัยเทคนิคทุ่งสง จำนวน 6 สถานศึกษา โดยจำแนกตามกลุ่มสาขาวิชาในประเภทวิชาบริหารธุรกิจตามโครงสร้างหลักสูตรอาชีวศึกษา พ.ศ.2546 คือ กลุ่มสาขาวิชาการบัญชี กลุ่มสาขาวิชาการตลาดและการค้า กลุ่มสาขาวิชาการจัดการธุรกิจสำนักงาน และกลุ่มสาขาวิชาด้านคอมพิวเตอร์ธุรกิจ ซึ่งมีจำนวนประชากรทั้งสิ้น 1,004 คน ดังแสดงในตารางที่ 3.1

ตารางที่ 3.1 จำนวนประชากร จำแนกตามวิทยาลัย กลุ่มสาขาวิชาและระดับชั้นปี

วิทยาลัย	กลุ่มสาขาวิชา	ปวส.1		ปวส. 2		รวม
		ชาย	หญิง	ชาย	หญิง	
1. อาชีวศึกษา นครศรีธรรมราช	กลุ่มสาขาวิชาด้านการบัญชี	7	119	4	138	268
	กลุ่มสาขาวิชาด้านการตลาดและการค้า	2	45	1	47	95
	กลุ่มสาขาวิชาด้านการจัดการ- ธุรกิจสำนักงาน	0	74	0	88	162
	กลุ่มสาขาวิชาด้านคอมพิวเตอร์ธุรกิจ	9	86	2	67	164
2. ศิลปหัตถกรรม นครศรีธรรมราช	กลุ่มสาขาวิชาด้านการบัญชี	0	26	0	23	49
	กลุ่มสาขาวิชาด้านการตลาดและการค้า	4	28	1	23	56
	กลุ่มสาขาวิชาด้านคอมพิวเตอร์ธุรกิจ	3	13	0	0	16
3. เทคนิคทุ่งสง	กลุ่มสาขาวิชาด้านการบัญชี	1	49	3	53	106
	กลุ่มสาขาวิชาด้านคอมพิวเตอร์ธุรกิจ	6	16	5	16	43
4. การอาชีพ นครศรีธรรมราช	กลุ่มสาขาวิชาด้านการบัญชี	0	5	0	10	15
5. การอาชีพพรหมคีรี	กลุ่มสาขาวิชาด้านคอมพิวเตอร์ธุรกิจ	0	0	3	5	8
6. สารพัดช่าง นครศรีธรรมราช	กลุ่มสาขาวิชาด้านการบัญชี	0	11	0	11	22
		32	472	19	481	1,004

ที่มา : งานทะเบียนและวัดผล สถาบันการอาชีวศึกษา จังหวัดนครศรีธรรมราช (2556)

2. การเลือกกลุ่มตัวอย่างในการศึกษาวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาวิจัย ได้แก่ นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) ประเภทวิชาบริหารธุรกิจ จำแนกตามระดับชั้นปี กลุ่มสาขาวิชาที่เปิดทำการสอน ของสถานศึกษาในสังกัดสถาบันการอาชีวศึกษาภาคใต้ จังหวัดนครศรีธรรมราช ปีการศึกษา 2556 รวมทั้งสิ้น 6 สถานศึกษา จำนวน 1,004 คน โดยดำเนินการตามลำดับดังนี้

1. กำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่าง โดยใช้ตารางสำเร็จรูปของเครจซี่และมอร์แกน (Krejcie & Morgan, 1970 : 607-608) พบว่าต้องใช้กลุ่มตัวอย่างอย่างน้อยจำนวน 278 คน
2. การสุ่มตัวอย่าง ผู้วิจัยเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบอาศัยความน่าจะเป็น ใช้วิธีแบบชั้นภูมิ (Stratified random sampling) กำหนดตามสถานศึกษา กลุ่มสาขาวิชาและระดับชั้นปีของ

นักศึกษา ซึ่งเป็นการเลือกกลุ่มตัวอย่างตั้งแต่กลุ่มใหญ่ที่สุดลงมาตามลำดับชั้น จนกว่าจะถึงตัวอย่าง หรือหน่วยสมาชิกสุดท้ายของกลุ่มที่ศึกษา โดยมีรายละเอียดตามขั้นตอนดังนี้

2.1 กำหนดสัดส่วนของตัวอย่างในแต่ละวิทยาลัย ใช้วิธีการเทียบบัญญัติไตรยางศ์ คำนวณกลุ่มตัวอย่าง ได้กลุ่มตัวอย่างที่เหมาะสมในแต่ละวิทยาลัยรวม จำนวน 279 คน ดังแสดงตามตารางที่ 3.2

ตารางที่ 3.2 การสุ่มกลุ่มตัวอย่างแบบชั้นภูมิ ครั้งที่ 1 ในแต่ละสถาบัน

วิทยาลัย	จำนวนประชากร			กลุ่มตัวอย่าง
	ปวส.1	ปวส.2	รวม	
1. อาชีวศึกษานครศรีธรรมราช	342	347	689	191
2. ศิลปหัตถกรรมนครศรีธรรมราช	74	47	121	34
3.เทคนิคทุ่งสง	72	77	149	41
4.สารพัดช่างนครศรีธรรมราช	0	22	22	6
5. การอาชีพนครศรีธรรมราช	0	15	15	5
6.การอาชีพพรหมคีรี	3	5	8	2
รวม	491	513	1,004	279

2.2 หลังจากนั้นนำมาเปรียบเทียบกำหนดสัดส่วนของแต่ละสถานศึกษาตามระดับชั้นปี กลุ่มสาขาวิชา โดยการสุ่มแบบแบ่งชั้นภูมิ ครั้งที่ 2 และ 3 ได้จำนวนกลุ่มตัวอย่างดังแสดงตามตารางที่ 3.3

ตารางที่ 3.3 การสุ่มกลุ่มตัวอย่างแบบชั้นภูมิ ตามกลุ่มสาขาวิชาและระดับชั้นปีของแต่ละสถาบัน

สถานศึกษา	กลุ่มสาขาวิชา	กลุ่มตัวอย่างจำแนก ระดับชั้นปี		จำนวน รวม
		ปวส.1	ปวส.2	
1.วิทยาลัยอาชีวศึกษา- นครศรีธรรมราช	การบัญชี	35	39	74
	กลุ่มสาขาวิชาด้านการตลาดและการค้า	13	14	27
	กลุ่มสาขาวิชาด้านการจัดการธุรกิจสำนักงาน	21	24	45
	กลุ่มสาขาวิชาด้านคอมพิวเตอร์ธุรกิจ	26	19	45
2.วิทยาลัยศิลปหัตถกรรม- นครศรีธรรมราช	การบัญชี	7	7	14
	กลุ่มสาขาวิชาด้านการตลาดและการค้า	9	7	16
	กลุ่มสาขาวิชาด้านคอมพิวเตอร์ธุรกิจ	4	0	4
3.วิทยาลัยเทคนิคทุ่งสง	การบัญชี	14	15	29
	กลุ่มสาขาวิชาด้านคอมพิวเตอร์ธุรกิจ	6	6	12
4.วิทยาลัยสารพัดช่าง- นครศรีธรรมราช	การบัญชี	5	1	6
5.วิทยาลัยการอาชีพ- นครศรีธรรมราช	การบัญชี	4	1	5
6.วิทยาลัยการอาชีพ พรหมคีรี	กลุ่มสาขาวิชาด้านคอมพิวเตอร์ธุรกิจ	0	2	2
รวมทั้งสิ้น		144	135	279

3. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ แบบทดสอบการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ประเภทวิชาบริหารธุรกิจ สถาบันการอาชีวศึกษาภาคใต้ จังหวัดนครศรีธรรมราช ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น จำนวน 1 ชุด แบ่งออกเป็น 3 ตอน คือ

ตอนที่ 1 เป็นแบบสอบถามสถานภาพโดยทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ประกอบด้วย เพศ ระดับชั้นปี กลุ่มสาขาวิชา และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ตอนที่ 2 แบบทดสอบการรู้สารสนเทศ ลักษณะของแบบทดสอบเป็นแบบตรวจสอบรายการ(Check list) มี 4 ตัวเลือก จำนวน 50 ข้อ

ตอนที่ 3 ปัญหาและอุปสรรคต่อการรู้สารสนเทศของนักศึกษา

โดยมีขั้นตอนการสร้างเครื่องมือ ดังนี้

1. ศึกษาวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับการรู้สารสนเทศ ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการรู้สารสนเทศและองค์ประกอบของการรู้สารสนเทศ จากหนังสือ บทความในวารสาร เอกสารงานวิจัย ทั้งภาษาไทยและภาษาต่างประเทศ

2. ศึกษามาตรฐานการรู้สารสนเทศในระดับอุดมศึกษาของสมาคมห้องสมุดวิทยาลัยและวิจัยแห่งสหรัฐอเมริกา ACRL (ACRL 2001: Online) ประกอบด้วยมาตรฐานการรู้สารสนเทศ 5 ข้อ ดัชนีชี้วัด 22 ข้อ และภายใต้ดัชนีชี้วัดระบุผลลัพธ์ 84 ข้อ

3. ศึกษาหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ประเภทวิชาบริหารธุรกิจ พุทธศักราช 2546 รายวิชาที่เกี่ยวข้องกับการใช้ห้องสมุดและการรู้สารสนเทศ

4. ศึกษาวิธีการสร้างเครื่องมือ คือ แบบสอบถามและแบบทดสอบ วิธีการในการเขียนข้อคำถาม และการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ

5. ศึกษาตัวอย่างคำถามที่ใช้วัดมาตรฐานการรู้สารสนเทศ จากงานวิจัยของ กชพร ศรีพรรณ (2552: ภาคผนวก) ความสามารถด้านการรู้สารสนเทศของ ประชาดา เจียวก๊ก (2547: ภาคผนวก) ศิวราช ราชพัฒน์ (2547: ภาคผนวก) ความสามารถด้านการรู้คอมพิวเตอร์ขั้นพื้นฐานของ ัญญาปกรณ์ นิमितประจักษ์ (2547: ภาคผนวก) และการประเมินการรู้สารสนเทศของ มหาวิทยาลัยในต่างประเทศ

6. สร้างเครื่องมือ ได้แก่ แบบทดสอบวัดมาตรฐานการรู้สารสนเทศ ให้มีประเด็นสาระเนื้อหาสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ในการวิจัย ครอบคลุมกับมาตรฐานการรู้สารสนเทศในแต่ละตัวชี้วัด พิจารณาข้อคำถามให้เหมาะสมกับสภาพห้องสมุดหรือหน่วยงานให้บริการทางวิชาการของวิทยาลัย สภาพการเรียนการสอนและหลักสูตรเนื้อหาของสถาบันการศึกษาในสังกัด

สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา โดยพิจารณาร่วมกับประธานและคณะกรรมการควบคุม
ปริญญาบัตร ได้เครื่องมือแบ่งออกเป็น 3 ตอน มีรายละเอียดดังนี้

6.1 ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบทดสอบ ประกอบด้วย เพศ ระดับชั้น
ปีที่ศึกษา กลุ่มสาขาวิชาที่ศึกษา ระดับผลการเรียนเฉลี่ยสะสม มีลักษณะเป็นแบบสอบถามแบบ
ตรวจสอบรายการ

6.2 ตอนที่ 2 แบบทดสอบเกี่ยวกับการรู้สารสนเทศในด้านต่าง ตามมาตรฐาน
การรู้สารสนเทศของสมาคมห้องสมุดวิทยาลัยและวิจัย (ACRL) ทั้ง 5 มาตรฐาน คือ

มาตรฐานที่ 1 ผู้เรียนที่เป็นผู้รู้สารสนเทศ สามารถกำหนดชนิดและขอบเขต
ของสารสนเทศที่ตนเองต้องการได้

มาตรฐานที่ 2 ผู้เรียนที่เป็นผู้รู้สารสนเทศ สามารถเข้าถึงสารสนเทศที่ต้องการ
อย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล

มาตรฐานที่ 3 ผู้เรียนที่เป็นผู้รู้สารสนเทศสามารถประเมินสารสนเทศและ
แหล่งที่มาอย่างมีวิจารณญาณ รวมทั้งสามารถเชื่อมโยงสารสนเทศที่ได้รับการคัดเลือกไว้แล้วกับ
พื้นฐานความรู้เดิมที่ตนเองมีอยู่ได้

มาตรฐานที่ 4 ผู้เรียนที่เป็นผู้รู้สารสนเทศในฐานะบุคคลหรือสมาชิกของกลุ่ม
สามารถใช้สารสนเทศในการแก้ปัญหาได้อย่างมีประสิทธิภาพ

มาตรฐานที่ 5 ผู้เรียนที่เป็นผู้รู้สารสนเทศมีความเข้าใจในเรื่องเศรษฐกิจ
กฎหมายและประเด็นของสังคมเกี่ยวกับการใช้และการเข้าถึงสารสนเทศ รวมถึงการใช้สารสนเทศ
อย่างถูกต้องตามหลักจริยธรรมและกฎหมาย

ผู้วิจัยได้สร้างแบบทดสอบ โดยแบ่งการวัดการรู้สารสนเทศ 3 ด้าน ดังนี้

1) ด้านความสามารถในการเข้าถึงสารสนเทศ มาตรฐานที่ 1 จำนวน 29 ข้อ
และมาตรฐานที่ 2 จำนวน 38 ข้อ รวม 67 ข้อ

2) ด้านความสามารถในการประเมินสารสนเทศ มาตรฐานที่ 3 จำนวน 16 ข้อ

3) ด้านความสามารถในการใช้สารสนเทศ มาตรฐานที่ 4 และมาตรฐานที่ 5
จำนวน 12 ข้อ

รวมทั้งสิ้นจำนวน 95 ข้อ ลักษณะของแบบทดสอบเป็นแบบปรนัยชนิด
เลือกตอบที่มี 4 ตัวเลือก ในแต่ละข้อมีข้อคำตอบที่ถูกต้องเพียงคำตอบเดียว เกณฑ์การให้คะแนน
คือ ตอบถูกให้ 1 คะแนน ตอบผิดหรือไม่ตอบให้ 0 คะแนน

6.3 ตอนที่ 3 ปัญหาและอุปสรรคต่อการรู้สารสนเทศของนักศึกษา เป็นแบบสำรวจรายการ โดยเลือกตอบกำหนดเกณฑ์การตอบเป็น 3 ระดับ ได้แก่ มีปัญหามาก มีปัญหาน้อย และไม่มีปัญหา และแบ่งประเด็นปัญหาออกเป็น 4 ประเด็นหลัก ประกอบด้วย

6.3.1 ปัญหาด้านสภาพแวดล้อมในการส่งเสริมการรู้สารสนเทศ ประกอบด้วย 6 ประเด็นย่อย ได้แก่ ความสะดวกในการเข้าถึงและเข้าใช้แหล่งสารสนเทศ สภาพแวดล้อมในแหล่งสารสนเทศไม่ส่งเสริมบรรยากาศในการเรียนรู้ ความเพียงพอของจำนวนเครื่องคอมพิวเตอร์ที่ให้บริการในสถาบัน ความพร้อมใช้งานของเครื่องคอมพิวเตอร์ ความพร้อมของเครือข่ายคอมพิวเตอร์ และกิจกรรมส่งเสริมการพัฒนาทักษะการรู้สารสนเทศที่สถาบันจัดให้นักศึกษา

6.3.2 ปัญหาด้านทรัพยากรสารสนเทศและแหล่งสารสนเทศ ประกอบด้วย 5 ประเด็นย่อย ได้แก่ ห้องสมุด/ศูนย์วิทยบริการไม่มีการจัดปฐมนิเทศการใช้ห้องสมุด ความสอดคล้องของทรัพยากรสารสนเทศในสถาบันกับความต้องการในการใช้ ความทันสมัยของเนื้อหาของทรัพยากรสารสนเทศในสถาบัน ความเพียงพอของจำนวนทรัพยากรสารสนเทศที่ให้บริการในสถาบัน และวิธีการและระบบในการจัดเก็บทรัพยากรสารสนเทศเพื่อการสืบค้น

6.3.3 ปัญหาด้านทักษะการเข้าถึงสารสนเทศ ประกอบด้วย 5 ประเด็นย่อย ได้แก่ การคิดและกำหนดใช้คำค้น(Key word)ในการเข้าถึงสารสนเทศ การใช้คำเชื่อม AND OR NOT BUT (ตรรกะบูลีน)ในการกำหนดคำค้น ความสามารถในการใช้โปรแกรมการค้นหา(Search engine) บนเว็บไซต์ ความสามารถในการสืบค้นฐานข้อมูลออนไลน์ และความสามารถในการค้นคืนรายการทรัพยากรสารสนเทศจากระบบ OPAC

6.3.4 ปัญหาด้านทักษะการใช้สารสนเทศ ประกอบด้วย 6 ประเด็นย่อย ได้แก่ การประเมินผลสารสนเทศที่ค้นได้ ความสามารถในการวิเคราะห์/สังเคราะห์สารสนเทศ การสรุปสารสนเทศที่ได้จากการอ่าน การนำเสนอ/สื่อสารสารสนเทศที่ค้นได้ การเขียนเอกสารอ้างอิงในเนื้อหา และการเขียนบรรณานุกรมตามมาตรฐานรูปแบบที่สถาบันกำหนด

7. นำแบบสอบถามและแบบทดสอบที่สร้างเสร็จเรียบร้อยแล้วให้อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ พิจารณาตรวจสอบความสอดคล้องของข้อคำถามกับวัตถุประสงค์ในการศึกษาวิจัย และดัชนีตัวชี้วัดในแต่ละมาตรฐาน การใช้คำและสำนวนภาษาในการเขียนข้อคำถาม ความถูกต้องของเนื้อหาและข้อคำตอบ หลังจากนั้นนำมาปรับแก้ตามคำแนะนำ

8. ดำเนินการทดสอบคุณภาพของเครื่องมือ ดังนี้

8.1 นำเครื่องมือที่ผ่านการพิจารณาตรวจแก้จากอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ให้ผู้เชี่ยวชาญด้านการรู้สารสนเทศ จำนวน 2 ท่าน ได้แก่ ศศ.ดร.อรุณรัตน์ บัณฑิตย์ ผู้เชี่ยวชาญด้านการรู้สารสนเทศ มหาวิทยาลัยวลัยลักษณ์ และ ดร.ศุภรชชตรา แสนวา ผู้เชี่ยวชาญด้านการรู้สารสนเทศ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ และอาจารย์อรุณช สุวรรณรัตน์ ครุศ.ศ.3 ผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนรายวิชาภาษาไทย เนื้อหาหลักสูตรเกี่ยวกับการเขียนรายงานและการค้นคว้า ของสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา จำนวน 1 ท่าน รวม 3 ท่าน เป็นผู้พิจารณาตรวจสอบประเด็นความสอดคล้องของข้อคำถามกับดัชนีตัวชี้วัดตามมาตรฐานการรู้สารสนเทศ และวัตถุประสงค์ของการวิจัย ความชัดเจนของข้อคำถามและคำตอบ ความเหมาะสมเพียงพอกของข้อคำถามต่อประเด็นการวัดในแต่ละมาตรฐาน ซึ่งผู้เชี่ยวชาญให้ความเห็นว่า จำนวนของข้อคำถามไม่ควรมากเกินไปต่อการทำแบบทดสอบ ปรับแก้การตั้งประเด็นคำถามให้มีความกระชับชัดเจนตามตรงประเด็น ความเหมาะสมของข้อคำถามต่อบริบทของนักศึกษาอาชีวศึกษา และสภาพการใช้และการให้บริการของห้องสมุดสถานศึกษาในจังหวัดนครศรีธรรมราช เพิ่มเติมประเด็นการวัดด้านคุณธรรมจริยธรรมในการใช้ข้อมูลสารสนเทศ

8.2 นำแบบทดสอบมาปรับแก้อีกครั้ง ตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ หลังจากนั้นนำมาคำนวณค่าความสอดคล้องของวัตถุประสงค์กับข้อคำถาม (IOC : Index of Item Objective Congruency) เพื่อตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา ซึ่งผลการวิเคราะห์ความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาของจำนวนข้อคำถามทั้ง 95 ข้อ พบว่า แบบทดสอบมีค่าดัชนีความสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ (IOC) ตั้งแต่ 0.50 ถึง 1.00 ทั้งหมดจำนวน 88 ข้อ และมีข้อคำถามที่ต้องปรับปรุงจำนวน 7 ข้อ

8.3 หลังจากนั้นนำไปทดลองใช้ (try out) กับนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง(ปวส.) วิทยาลัยเทคนิคนครศรีธรรมราช ที่ผ่านการเรียนวิชาห้องสมุดกับการรู้สารสนเทศมาแล้ว จำนวน 50 คน เพื่อตรวจสอบความถูกต้องของภาษา ความสมบูรณ์ของแบบทดสอบ ความเหมาะสมของข้อคำถาม ปัญหาและอุปสรรคที่เกิดขึ้นในการตอบคำถาม

8.4 นำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์หาค่าความยากง่าย (p) ค่าอำนาจจำแนก (r) เพื่อคำนวณหาความเชื่อมั่นของแบบทดสอบแบบเลือกตอบ ด้วยการนำค่าที่ได้ไปใช้ในการพิจารณาว่าข้อสอบแต่ละข้อมีระดับความยากมากน้อยเพียงใด เหมาะแก่การนำไปใช้ต่อหรือไม่ โดยคิดจากสัดส่วนของจำนวนผู้ตอบข้อสอบข้อนั้น ได้ถูกต้อง กับจำนวนผู้เข้าสอบทั้งหมด ค่าความยากง่าย(p) ที่สามารถนำมาใช้ได้ มีค่าอยู่ระหว่าง 0.20 – 0.80 ซึ่งพบว่าแบบทดสอบมีค่าความยากง่ายเท่ากับ 0.04 ถึง 0.94 และผู้วิจัยได้ดำเนินการตัดทิ้งสำหรับข้อสอบที่มีค่าความยากง่ายค่าต่ำกว่า หรือเกินไปจากข้อกำหนดนั้น และหาค่าอำนาจจำแนก (r) เพื่อพิจารณาความเหมาะสมของรายข้อว่า

ข้อคำถามสามารถจำแนกกลุ่มเก่งและกลุ่มอ่อนได้จริง หรือจำแนกผู้ที่มีคุณลักษณะสูงจากผู้มีคุณลักษณะต่ำ ซึ่งเกณฑ์อำนาจจำแนกที่ยอมรับได้จะมีค่าอยู่ระหว่าง 0.20 – 1.00 ค่าอำนาจจำแนกที่ต่ำกว่า 0.20 จะต้องปรับปรุงแบบทดสอบข้อนั้น หรือตัดทิ้งไป ซึ่งพบว่าแบบทดสอบมีค่าอำนาจจำแนกอยู่ระหว่าง -0.04 ถึง 0.60 ซึ่งผู้วิจัยได้ดำเนินการตัดทิ้งสำหรับข้อสอบที่ไม่มีอำนาจจำแนก และปรับปรุงสำหรับข้อสอบที่มีอำนาจจำแนกในลักษณะที่ยากไปหรือง่ายไป หลังจากนั้นนำมาหาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบทั้งฉบับโดยใช้สูตรของ Kuder-Richardson ค่าความเชื่อมั่นที่ได้คือ 0.66 และยังคงมีจำนวนของข้อสอบคงเหลือสำหรับการวัดระดับการรู้สารสนเทศ จำนวน 54 ข้อซึ่งยังคงมีสัดส่วนครอบคลุมประเด็นการวัดระดับการรู้สารสนเทศครอบคลุมในรายด้านตามวัตถุประสงค์ จึงทำให้ได้รายละเอียดของแบบสอบถามและแบบทดสอบที่ผ่านกระบวนการตรวจสอบคุณภาพแล้วดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบทดสอบ ประกอบด้วย เพศ ระดับชั้นปีที่ศึกษา กลุ่มสาขาวิชาที่ศึกษา ระดับผลการเรียนเฉลี่ยสะสม มีลักษณะเป็นแบบสอบถามแบบตรวจสอบรายการ

ตอนที่ 2 แบบทดสอบเกี่ยวกับการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง(ปวส.) ประเภทวิชาบริหารธุรกิจ สถาบันการอาชีวศึกษาภาคใต้ จังหวัดนครศรีธรรมราช จำนวน 50 ข้อ เป็นแบบตรวจสอบรายการ 4 ตัวเลือก ข้อคำถามแบ่งเป็น 3 ด้าน คือ

ด้านการเข้าถึงสารสนเทศ จำนวน 34 ข้อ แบ่งเป็น

- การกำหนดขอบเขตสารสนเทศ จำนวน 6 ข้อ (ข้อ 1-6)
- การกำหนดวิธีการและกลยุทธ์การค้นหาสารสนเทศ จำนวน 15 ข้อ (ข้อ 7-19,21)
- การดำเนินการค้นหาสารสนเทศ จำนวน 13 ข้อ (ข้อ 22-29,33-34)

ด้านการประเมินสารสนเทศ จำนวน 9 ข้อ แบ่งเป็น

- การตรวจสอบและเปรียบเทียบสารสนเทศ จำนวน 5 ข้อ (ข้อ 35-39)
- การประยุกต์เกณฑ์ในการประเมินสารสนเทศ จำนวน 4 ข้อ (ข้อ 40-43)

ด้านการใช้สารสนเทศ จำนวน 7 ข้อ แบ่งเป็น

- การใช้สารสนเทศในการแก้ปัญหาได้อย่างมีประสิทธิภาพ จำนวน 5 ข้อ (ข้อ 44-48)
- ความเข้าใจเรื่องทรัพย์สินทางปัญญา ลิขสิทธิ์และการใช้งานโดยธรรม และการเขียนอ้างอิงประกอบการค้นคว้า จำนวน 6 ข้อ (ข้อ 20,30-32 และ 49-50)

ตอนที่ 3 ปัญหาและอุปสรรคต่อการรู้สารสนเทศของนักศึกษาเป็นแบบสำรวจรายการ และแบบเติมคำ แบบมาตรฐานค่า 3 ระดับ ได้แก่ มีปัญหามาก มีปัญหาน้อย และไม่มีปัญหา โดยแบ่งประเด็นปัญหาออกเป็น 4 ประเด็นหลัก ประกอบด้วย 1) ปัญหาด้านสภาพแวดล้อมในการส่งเสริมการรู้สารสนเทศ 2) ปัญหา ด้านทรัพยากรสารสนเทศและแหล่งสารสนเทศ 3) ปัญหาด้านทักษะการเข้าถึงสารสนเทศ 4) ปัญหาด้านทักษะการใช้สารสนเทศ

9. นำแบบทดสอบที่ผ่านการตรวจสอบคุณภาพแล้ว มาคัดเลือกปรับปรุงแก้ไขอีกครั้ง และเสนออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ เพื่อพิจารณาตรวจสอบก่อนนำไปใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

10. จัดพิมพ์แบบสอบถามและแบบทดสอบ เพื่อนำไปใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

4. การเก็บรวบรวมข้อมูลการศึกษาวิจัย

การเก็บรวบรวมข้อมูลผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง โดยมีวิธีการดำเนินการดังนี้

4.1 ผู้วิจัยได้ติดต่อสำนักบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช ผ่านอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ เพื่อทำหนังสือติดต่อไปยัง ประธานอาชีวศึกษาจังหวัดนครศรีธรรมราช ให้ประสานแจ้งวิทยาลัยในสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา จังหวัดนครศรีธรรมราช ทั้ง 6 สถานศึกษา ให้ความอนุเคราะห์ในการเก็บข้อมูล

4.2 เก็บข้อมูล โดยนำส่งแบบสอบถามและแบบทดสอบให้กลุ่มตัวอย่างทำแบบทดสอบ โดยมีหนังสือขอความอนุเคราะห์จากอาชีวศึกษาจังหวัดนครศรีธรรมราชนำส่งผ่านงานวิจัยและพัฒนาซึ่งเป็นหน่วยงานย่อยของแต่ละวิทยาลัย ติดต่อประสานอาจารย์ผู้สอนในรายวิชา ห้องสมุดกับการรู้สารสนเทศ ในระดับชั้นปวส.1 และปวส.2 ในปีการศึกษา 2556 เป็นผู้ให้ความอนุเคราะห์ในการเก็บข้อมูลในแต่ละวิทยาลัย โดยวิธีการให้นักศึกษาทำแบบสอบถามและแบบทดสอบในชั่วโมงสอน พร้อมกำหนดนัดวันรับมอบแบบสอบถามและแบบทดสอบคืน โดยใช้เวลาในการเก็บแบบสอบถามและแบบทดสอบ ระหว่าง 29 กรกฎาคม 2556 – 31 สิงหาคม 2556

4.3 ผู้วิจัยเก็บแบบสอบถามและแบบทดสอบคืนมา รวมทั้งสิ้น 297 ชุด ซึ่งเป็นจำนวนที่มากกว่าเกณฑ์ขั้นต่ำที่กำหนดไว้ เพื่อนำมารวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูลต่อไป

5. การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ในการศึกษาวิจัย

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้นำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามขั้นตอนดังนี้

1. นำข้อมูลจากแบบสอบถามตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบทดสอบ ได้แก่ เพศ ระดับชั้นปีที่ศึกษา กลุ่มสาขาวิชาที่ศึกษาและผลการเรียนเฉลี่ยสะสม วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ ค่าความถี่และ ค่าร้อยละ นำเสนอผลการวิเคราะห์ในรูปแบบตารางประกอบความเรียง

2. นำข้อมูลจากแบบทดสอบตอนที่ 2 การรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับ ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ประเภทวิชาบริหารธุรกิจ สถาบันการอาชีวศึกษาภาคใต้ จังหวัด นครศรีธรรมราช มาทำการตรวจให้คะแนน โดยข้อที่ตอบถูกให้ 1 คะแนน ตอบผิดหรือไม่ตอบให้ 0 คะแนน แล้วนำมาวิเคราะห์ข้อมูล โดยแบ่งการวิเคราะห์ข้อมูลเป็น 2 ประเด็น คือ

2.1 นำคะแนนของกลุ่มตัวอย่างแต่ละคน มาเปรียบเทียบกับเกณฑ์ที่ตั้งไว้เพื่อ หาจำนวนและร้อยละของการรู้สารสนเทศในแต่ละระดับ ตามตัวแปรที่ศึกษา เกณฑ์ที่ตั้งไว้มี 5 ระดับ ดังนี้

คะแนน 0 – 10 หมายถึง มีระดับการรู้สารสนเทศน้อยที่สุด

คะแนน 11-20 หมายถึง มีระดับการรู้สารสนเทศน้อย

คะแนน 21-30 หมายถึง มีระดับการรู้สารสนเทศปานกลาง

คะแนน 31-40 หมายถึง มีระดับการรู้สารสนเทศมาก

คะแนน 41-50 หมายถึง มีระดับการรู้สารสนเทศมากที่สุด

2.2 คำนวณหาคะแนนเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ตารางที่ 3.4 เกณฑ์การแปรผลคะแนนการรู้สารสนเทศ จำแนกเป็นรายด้าน

การรู้สารสนเทศ	คะแนนเต็ม	ระดับการรู้สารสนเทศ				
		น้อยที่สุด	น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่สุด
1.ด้านการเข้าถึงสารสนเทศ ข้อ 1-34	34	0 - 6.80	6.81 - 13.60	13.61-20.40	20.41 -27.20	27.21-34.00
1.1 การกำหนดขอบเขต สารสนเทศ ข้อ 1-6	6	0 – 1.20	1.21-2.40	2.41-3.60	3.61-4.80	4.81-6.00
1.2 การกำหนดวิธีการและกลยุทธ์ การค้นหาสารสนเทศ ข้อ 7-21	15	0-3.00	3.01-6.00	6.01-9.00	9.01-12.00	12.01-15.00
1.3 การดำเนินการค้นหา สารสนเทศ ข้อ 22-34	13	0.2.60	2.61-5.20	5.21-7.80	7.81-10.40	10.41-13.00
2.ด้านการประเมินสารสนเทศ ข้อ 35-43	9	0-1.80	1.81-3.60	3.61-5.40	5.41-7.20	7.21-9.00

ตารางที่ 3.4 (ต่อ)

การรู้สารสนเทศ	คะแนน เต็ม	ระดับการรู้สารสนเทศ				
		น้อย ที่สุด	น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่สุด
2.ด้านการประเมินสารสนเทศ ข้อ 35-43	9	0-1.80	1.81-3.60	3.61-5.40	5.41-7.20	7.21-9.00
2.1 การตรวจสอบและ เปรียบเทียบสารสนเทศ ข้อ 35-39	5	0-1.00	1.01-2.01	2.02-3.02	3.03-4.03	4.04-5.00
2.2 การประยุกต์เกณฑ์ในการ ประเมินสารสนเทศ ข้อ40-43	4	0-0.80	0.81-1.61	1.62-2.42	2.43-3.23	3.24-4.00
3. ด้านการใช้สารสนเทศ ข้อ44-50	7	0-1.40	1.41-2.80	2.81-4.20	4.21-5.60	5.61-7.00
3.1 ใช้สารสนเทศที่มีอยู่เดิมกับ ใหม่ในการแก้ปัญหา ข้อ44-48	5	0-1.00	1.01-2.01	2.02-3.02	3.03-4.03	4.04-5.00
3.2 เข้าใจเรื่องทรัพย์สินทาง ปัญญาฯ ข้อ49-50	2	0-0.40	0.41-0.80	0.81-1.20	1.21-1.60	1.61-2.00
	50	0 - 1.20	1.21 - 3.80	3.81- 6.20	6.21 - 8.80	8.81 - 10.00

3. นำข้อมูลจากแบบสอบถามตอนที่ 3 ปัญหาและอุปสรรคต่อการรู้สารสนเทศของนักศึกษา ซึ่งเป็นแบบสำรวจรายการ มีลักษณะของแบบสอบถามเป็นมาตราประมาณค่า (Rating Scale) มี 3 ระดับ โดยมีความหมายและเกณฑ์การคิดคะแนน ดังนี้

มีปัญหามาก ให้ 3 คะแนน

มีปัญหาน้อย ให้ 2 คะแนน

ไม่มีปัญหา ให้ 1 คะแนน

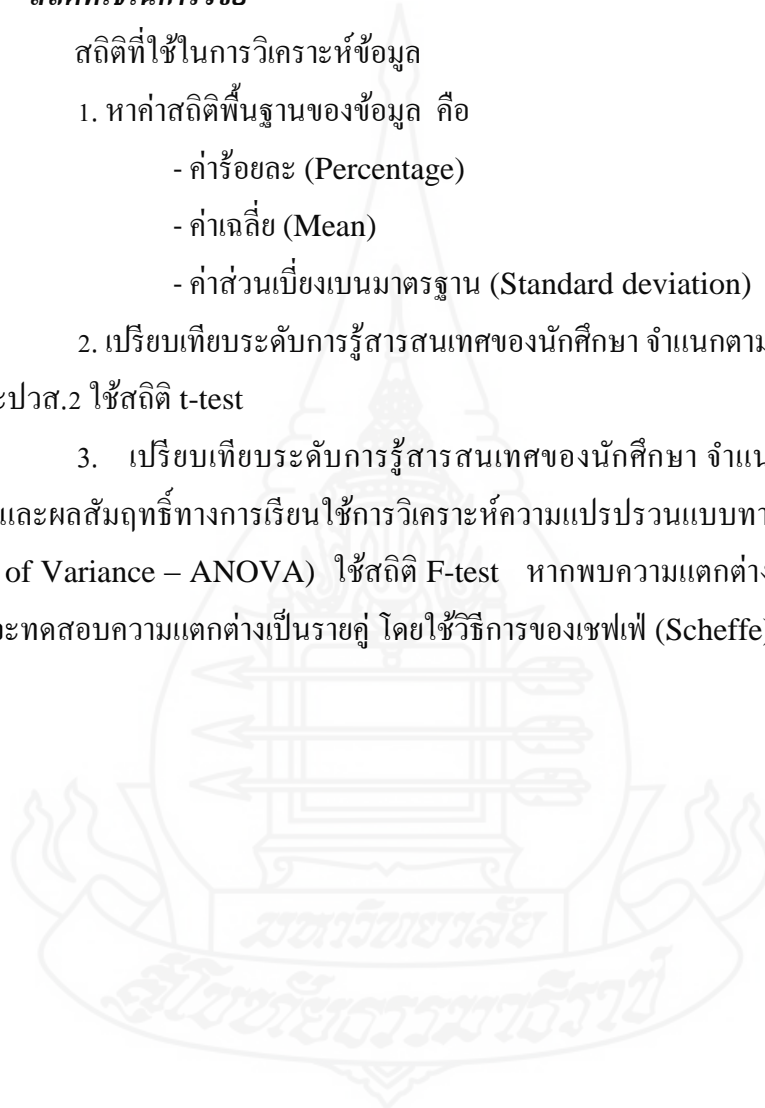
การแปลผลความหมายโดยรวมของค่าคะแนนปัญหาและอุปสรรคต่อการรู้สารสนเทศของนักศึกษา ใช้หลักการหาค่าสัมบูรณ์ของคะแนน (Absolutely Method) โดยแบ่งคะแนนเป็น 3 ระดับ คือ

คะแนนเฉลี่ย	การแปลผล
2.34 – 3.00	มีปัญหามาก
1.67-2.33	มีปัญหาน้อย
1.00-1.66	ไม่มีปัญหา

สถิติที่ใช้ในการวิจัย

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. หาค่าสถิติพื้นฐานของข้อมูล คือ
  - ค่าร้อยละ (Percentage)
  - ค่าเฉลี่ย (Mean)
  - ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard deviation)
2. เปรียบเทียบระดับการรู้สารสนเทศของนักศึกษา จำแนกตามตัวแปร ระดับชั้นปี ปวส.1และปวส.2 ใช้สถิติ t-test
3. เปรียบเทียบระดับการรู้สารสนเทศของนักศึกษา จำแนกตามตัวแปร กลุ่มสาขาวิชา และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (One –way Analysis of Variance – ANOVA) ใช้สถิติ F-test หากพบความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จะทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ โดยใช้วิธีการของเชฟเฟ (Scheffe)

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง(ปวส.) ประเภทวิชาบริหารธุรกิจ สถาบันการอาชีวศึกษาภาคใต้ จังหวัดนครศรีธรรมราช กลุ่มตัวอย่างที่นำมาวิเคราะห์ประกอบด้วย นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) ประเภทวิชาบริหารธุรกิจ จำนวนทั้งสิ้น 297 คน โดยผู้วิจัยได้กำหนดสัญลักษณ์ทางสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลและมีรายงานการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล เพื่อความเข้าใจที่ตรงกันในการแปลความหมายข้อมูล จึงกำหนดสัญลักษณ์ที่ใช้ในการเสนอผลการวิเคราะห์ดังนี้

n	แทน	ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง (Sample Size)
$\bar{x}$	แทน	ค่าเฉลี่ย (Mean)
S.D.	แทน	ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)
t – test	แทน	ค่าสถิติที่ใช้ในการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยสำหรับตัวแปร 2 กลุ่มที่เป็นอิสระต่อกัน (t – distribution)
F – test	แทน	ค่าสถิติที่ใช้ในการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยสำหรับตัวแปร 3 กลุ่มขึ้นไป ที่เป็นอิสระต่อกัน (F – Distribution)
Sig.	แทน	ค่าความน่าจะเป็นในการเปรียบเทียบความแตกต่าง ณ ระดับนัยสำคัญที่ ระดับ 0.05, 0.01 และ 0.001
*	แทน	ระดับการรู้สารสนเทศแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05
**	แทน	ระดับการรู้สารสนเทศแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.01
***	แทน	ระดับการรู้สารสนเทศแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.001
P	แทน	ความน่าจะเป็น (Probability)

การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล แบ่งเป็น 4 ขั้นตอนตามลำดับดังนี้

ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบทดสอบ

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ระดับการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง(ปวส.) ประเภทวิชาบริหารธุรกิจ สถาบันการอาชีวศึกษาภาคใต้ จังหวัดนครศรีธรรมราช

ตอนที่ 3 ผลการเปรียบเทียบระดับการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง(ปวส.) ประเภทวิชาบริหารธุรกิจ สถาบันการอาชีวศึกษาภาคใต้ จังหวัดนครศรีธรรมราช ตามตัวแปร ระดับชั้นปี กลุ่มสาขาวิชาที่ศึกษา และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ตอนที่ 4 ผลการวิเคราะห์ปัญหาและอุปสรรคต่อการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง(ปวส.) ประเภทวิชาบริหารธุรกิจ สถาบันการอาชีวศึกษาภาคใต้ จังหวัดนครศรีธรรมราช

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบทดสอบ

ตารางที่ 4.1 จำนวนและร้อยละของผู้ตอบแบบทดสอบ

	สถานภาพ	จำนวน	ร้อยละ
เพศ	ชาย	19	6.5
	หญิง	278	93.6
	รวม	297	100.0
ระดับชั้นปี	ปวส.1	154	51.8
	ปวส.2	143	48.1
	รวม	297	100.0
กลุ่มสาขาวิชาที่ศึกษา	กลุ่มสาขาวิชาการบัญชี	126	42.4
	กลุ่มสาขาวิชาด้านการตลาดและการค้า	48	16.1
	กลุ่มสาขาวิชาการจัดการธุรกิจสำนักงาน	45	15.1

ตารางที่ 4.1 (ต่อ)

สถานภาพ	จำนวน	ร้อยละ
กลุ่มสาขาวิชาที่ศึกษา		
กลุ่มสาขาวิชาด้านคอมพิวเตอร์ธุรกิจ	78	26.2
รวม	297	100.0
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน		
3.34 - 4.00	87	29.3
2.00 - 2.66	153	51.5
2.67 - 3.33	57	19.2
รวม	297	100.0

จากตารางที่ 4.1 พบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง จำนวน 278 คน คิดเป็นร้อยละ 93.6 เป็นนักศึกษาในระดับชั้นปวส.1 จำนวน 154 คน คิดเป็นร้อยละ 51.8 และปวส.2 จำนวน 143 คน คิดเป็นร้อยละ 48.1 ส่วนใหญ่ศึกษาในสาขาวิชาการบัญชี จำนวน 126 คน คิดเป็นร้อยละ 42.4 นักศึกษาส่วนใหญ่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนพอใช้ จำนวน 153 คน คิดเป็นร้อยละ 51.5

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์การรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง(ปวส.) ประเภทวิชาบริหารธุรกิจ สถาบันการอาชีวศึกษาภาคใต้ จังหวัดนครศรีธรรมราช

ตารางที่ 4.2 จำนวนและร้อยละของนักศึกษา จำแนกตามระดับการรู้สารสนเทศและตัวแปร เพศ ระดับชั้นปี กลุ่มสาขาวิชา และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ตัวแปรอิสระ	ระดับการรู้สารสนเทศ									
	มากที่สุด		มาก		ปานกลาง		น้อย		น้อยที่สุด	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
	(คน)	ละ	(คน)	ละ	(คน)	ละ	(คน)	ละ	(คน)	ละ
เพศ										
ชาย	-	-	1	5.26	5	26.32	12	63.16	1	5.26
หญิง	-	-	17	6.18	95	34.56	156	56.11	10	3.64
รวม	-	-	18	6.06	100	33.67	168	56.56	11	3.70

ตารางที่ 4.2 (ต่อ)

ตัวแปรอิสระ	ระดับการรู้สารสนเทศ									
	มากที่สุด		มาก		ปานกลาง		น้อย		น้อยที่สุด	
	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ระดับชั้นปี										
ปวส.1	-	-	12	7.79	60	38.96	78	50.64	4	2.59
ปวส.2	-	-	6	4.20	38	26.57	92	64.34	7	4.90
รวม	-	-	18	6.06	98	33.00	170	57.23	11	3.70
กลุ่มสาขาวิชาที่ศึกษา										
การบัญชี	-	-	3	2.38	35	27.77	77	61.11	11	8.73
การตลาดและการค้า	-	-	1	2.08	19	39.58	28	58.33	-	-
การจัดการธุรกิจสำนักงาน	-	-	-	-	8	17.77	37	82.22	-	-
คอมพิวเตอร์ธุรกิจ	-	-	14	17.95	38	48.71	26	33.33	-	-
รวม	-	-	18	6.06	100	33.67	168	56.56	11	3.70
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน										
3.34 -4.00 ดีมาก	-	-	7	8.05	32	36.78	41	47.13	7	8.05
2.67 - 3.33 ดี	-	-	1	1.75	23	40.35	33	57.89	-	-
2.00 -2.66 พอใช้	-	-	10	6.76	43	29.05	96	62.74	4	2.70
รวม	-	-	18	6.16	98	33.56	170	57.23	11	3.77

จากตารางที่ 4.2 ผลการศึกษาการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง(ปวส.) ประเภทวิชาบริหารธุรกิจ สถาบันการอาชีวศึกษาภาคใต้ จังหวัดนครศรีธรรมราช พบว่านักศึกษาส่วนใหญ่ มีการรู้สารสนเทศอยู่ในระดับน้อย คิดเป็นร้อยละ 56.56 เมื่อจำแนกตามเพศ พบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่ทั้งเพศชายและเพศหญิงมีการรู้สารสนเทศอยู่ในระดับน้อย (ร้อยละ 63.16 และ 56.11 ตามลำดับ) สำหรับระดับชั้นปีที่ศึกษา พบว่า นักศึกษาระดับชั้นปีที่ 1 และ 2 ส่วนใหญ่มีการรู้สารสนเทศในระดับน้อย (ร้อยละ 50.64 และ 64.34 ตามลำดับ) ส่วนกลุ่มสาขาวิชาที่ศึกษา พบว่า นักศึกษาที่ศึกษาในกลุ่มสาขาวิชาการบัญชี การตลาดและการจัดการธุรกิจสำนักงาน มีการรู้สารสนเทศอยู่ในระดับน้อย (ร้อยละ 61.11, 58.33 และ 82.22 ตามลำดับ) ยกเว้น

กลุ่มสาขาวิชาคอมพิวเตอร์ธุรกิจ มีการรู้สารสนเทศอยู่ในระดับปานกลาง (ร้อยละ 48.71) เมื่อพิจารณาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน พบว่า ส่วนใหญ่นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนพอใช้ ดีและดีมาก มีการรู้สารสนเทศอยู่ในระดับน้อย (ร้อยละ 62.74, 57.89 และ 47.13 ตามลำดับ)

ตารางที่ 4.3 ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ของคะแนนการรู้สารสนเทศโดยรวม และรายด้าน

การรู้สารสนเทศ	คะแนนเต็ม	$\bar{X}$	S.D.	ระดับการรู้สารสนเทศ
1. ด้านการเข้าถึงสารสนเทศ				
1.1 การกำหนดขอบเขตสารสนเทศ	6	2.71	1.37	ปานกลาง
1.2 การกำหนดวิธีการและกลยุทธ์การค้นหาสารสนเทศ	15	5.76	2.60	น้อย
1.3 การดำเนินการค้นหาสารสนเทศ	13	4.44	2.45	น้อย
รวม	34	12.91	5.18	น้อย
2. ด้านการประเมินผลสารสนเทศ				
2.1 การตรวจสอบและเปรียบเทียบสารสนเทศ	5	1.70	1.18	น้อย
2.2 การประยุกต์เกณฑ์ในการประเมินสารสนเทศ	4	1.17	0.94	น้อย
รวม	9	2.86	1.67	น้อย
3. ด้านการใช้สารสนเทศ				
3.1 ใช้สารสนเทศเดิมกับสารสนเทศใหม่ในการแก้ปัญหา	5	1.85	1.38	น้อย
3.2 เข้าใจเรื่องทรัพย์สินทางปัญญาและจริยธรรมการใช้อินเทอร์เน็ต	2	0.72	0.71	น้อย
รวม	7	2.57	1.79	น้อย
รวมทุกด้าน	50	18.34	7.36	น้อย

จากตารางที่ 4.3 ระดับการรู้สารสนเทศของนักศึกษาประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) ประเภทวิชาบริหารธุรกิจ สถาบันการอาชีวศึกษาภาคใต้ จังหวัดนครศรีธรรมราช โดยรวมพบว่า มีการรู้สารสนเทศอยู่ในระดับน้อย (ค่าเฉลี่ย 18.34) และเมื่อพิจารณาภาพรวมในรายด้านพบว่า นักศึกษามีทักษะการรู้สารสนเทศโดยรวมทุกด้านอยู่ในระดับน้อยเช่นกัน เมื่อพิจารณารายประเด็นในแต่ละด้านพบว่า เกือบทุกประเด็นมีการรู้สารสนเทศในระดับน้อย มีเพียงประเด็นเดียว คือ การกำหนดขอบเขตสารสนเทศ มีการรู้สารสนเทศอยู่ในระดับปานกลาง

ตอนที่ 3 ผลการเปรียบเทียบระดับการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) ประเภทวิชาบริหารธุรกิจ สถาบันการอาชีวศึกษาภาคใต้ จังหวัดนครศรีธรรมราช ตามตัวแปร ระดับชั้นปี สาขาวิชาที่ศึกษา และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ตารางที่ 4.4 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยระดับการรู้สารสนเทศของนักศึกษา จำแนกตามตัวแปร ระดับชั้นปี

ตัวแปรระดับชั้นปี	ระดับการรู้สารสนเทศ	t-test	p
ปวส.1	19.52	2.828**	0.005
ปวส.2	17.11		

** p < .01

จากตารางที่ 4.4 พบว่า ระดับการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง(ปวส.) ประเภทวิชาบริหารธุรกิจ สถาบันการอาชีวศึกษาภาคใต้ จังหวัดนครศรีธรรมราช ที่ศึกษาในระดับชั้นปีแตกต่างกัน มีระดับการรู้สารสนเทศแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยนักศึกษาในระดับชั้นปวส.1 มีระดับการรู้สารสนเทศสูงกว่านักศึกษาในระดับชั้นปวส.2 โดยนักศึกษาชั้นปวส.1 มีค่าคะแนนเฉลี่ย 19.52 ในขณะที่นักศึกษาชั้นปวส.2 มีค่าคะแนนเฉลี่ย 17.11

ตารางที่ 4.5 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยระดับการรู้สารสนเทศของนักศึกษา จำแนกตามตัวแปร
กลุ่มสาขาวิชา และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ตัวแปร	ระดับ การรู้ สารสนเทศ	แหล่งความ แปรปรวน	SS	df	MS	F-test	P
กลุ่มสาขาวิชา							
กลุ่มสาขาวิชาการบัญชี	16.37	ระหว่างกลุ่ม	2985.782	3	995.261	22.373	.000***
กลุ่มสาขาวิชาการตลาดและการค้า	17.54	ภายในกลุ่ม	12900.449	290	44.484		
กลุ่มสาขาวิชาการจัดการธุรกิจ- สำนักงาน	15.78	รวม	15886.231	293			
กลุ่มสาขาวิชาคอมพิวเตอร์ธุรกิจ	23.63						
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน							
3.34-4.00	18.62	ระหว่างกลุ่ม	9.357	2	4.679	.085	.918
2.67-3.33	18.32	ภายในกลุ่ม	15864.697	289	54.895		
2.00-2.66	18.12	รวม	15874.055	291			

*** < .001

จากตารางที่ 4.5 พบว่า ระดับการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตร
วิชาชีพชั้นสูง(ปวส.) ประเภทวิชาบริหารธุรกิจ สถาบันการอาชีวศึกษาภาคใต้ จังหวัด
นครศรีธรรมราช ที่ศึกษาในกลุ่มสาขาวิชาต่างกัน มีระดับการรู้สารสนเทศแตกต่างกัน อย่างมี
นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 โดยนักศึกษากลุ่มสาขาวิชาคอมพิวเตอร์ธุรกิจ มีระดับการรู้
สารสนเทศสูงกว่ากลุ่มสาขาวิชาการบัญชี กลุ่มสาขาวิชาการตลาดและการค้าและกลุ่มสาขาวิชา
การจัดการธุรกิจสำนักงาน เมื่อจำแนกตามผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน พบว่า นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์
ทางการเรียนต่างกัน มีระดับการรู้สารสนเทศไม่แตกต่างกัน

ดังนั้นเมื่อพบว่า ระดับการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง(ปวส.) ประเภทวิชาบริหารธุรกิจ สถาบันการอาชีวศึกษาภาคใต้ จังหวัดนครศรีธรรมราช ที่มีกลุ่มสาขาวิชาต่างกัน มีระดับการรู้สารสนเทศแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จึงทำการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ โดยวิธีการของ Scheffe

ตารางที่ 4.6 เปรียบเทียบระดับการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) ประเภทวิชาบริหารธุรกิจ สถาบันการอาชีวศึกษาภาคใต้ จังหวัดนครศรีธรรมราช ที่ศึกษาในกลุ่มสาขาวิชาต่างกันรายคู่

กลุ่มสาขาวิชา	ค่าเฉลี่ย	การบัญชี (16.37)	การตลาดและ การค้า (16.37)	การจัดการ สำนักงาน (15.78)	คอมพิวเตอร์ ธุรกิจ (23.63)
การบัญชี	(16.37)	0.00	-1.176 **	.588	-7.26 **
การตลาดและ การค้า	(16.37)		0.00	1.764	-6.087**
การจัดการ สำนักงาน	(15.78)			0.00	-7.850**
คอมพิวเตอร์ ธุรกิจ	(23.63)				0.00

** $p < 0.01$

จากตารางที่ 4.6 พบว่า นักศึกษาที่ศึกษาในกลุ่มสาขาวิชาต่างกัน มีระดับการรู้สารสนเทศแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.01 โดยนักศึกษากลุ่มสาขาวิชาการตลาดและการค้า และกลุ่มสาขาวิชาคอมพิวเตอร์ธุรกิจมีระดับการรู้สารสนเทศสูงกว่านักศึกษากลุ่มสาขาวิชาการบัญชี นักศึกษากลุ่มสาขาวิชาคอมพิวเตอร์ธุรกิจยังมีระดับการรู้สารสนเทศสูงกว่านักศึกษากลุ่มสาขาวิชาการตลาดและการค้า และกลุ่มสาขาวิชาการจัดการสำนักงานอีกด้วย

ตอนที่ 4 ผลการวิเคราะห์ปัญหาและอุปสรรคต่อการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับ
ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง(ปวส.) ประเภทวิชาบริหารธุรกิจ สถาบันการอาชีวศึกษาภาคใต้
จังหวัดนครศรีธรรมราช

ตารางที่ 4.7 ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ของปัญหาและอุปสรรคต่อ
การรู้สารสนเทศของนักศึกษา จำแนกเป็นรายด้านและรายข้อ

ปัญหาและอุปสรรคต่อการรู้สารสนเทศของนักศึกษา	$\bar{X}$	S.D.	ระดับปัญหา และ อุปสรรค
1. ปัญหาด้านสภาพแวดล้อมในการส่งเสริมการรู้สารสนเทศ			
1.1. ความสะดวกในการเข้าถึงและเข้าใช้แหล่งสารสนเทศ	2.09	0.64	น้อย
1.2. สภาพแวดล้อมในแหล่งสารสนเทศไม่ส่งเสริม บรรยากาศในการเรียนรู้	1.99	0.61	น้อย
1.3 ความเพียงพอของจำนวนเครื่องคอมพิวเตอร์ ที่ให้บริการ	2.20	0.71	น้อย
1.4 ความพร้อมใช้งานของเครื่องคอมพิวเตอร์	2.24	0.70	น้อย
1.5 ความพร้อมของเครือข่ายคอมพิวเตอร์	2.30	0.71	น้อย
1.6 กิจกรรมส่งเสริมการและพัฒนาทักษะฯ ที่สถาบันจัดให้แก่นักศึกษา	2.03	0.68	น้อย
รวม	2.13	0.49	น้อย

ตารางที่ 4.7 (ต่อ)

ปัญหาและอุปสรรคต่อการรู้สารสนเทศของนักศึกษา	$\bar{X}$	S.D.	ระดับปัญหา และ อุปสรรค
2. ปัญหาด้านทรัพยากรสารสนเทศและแหล่งสารสนเทศ			
2.1 ห้องสมุด/ศูนย์วิทยบริการไม่มีการจัดปฐมนิเทศ การใช้ห้องสมุด	2.07	0.71	น้อย
2.2 ความสอดคล้องของทรัพยากรสารสนเทศ กับความต้องการในการใช้	1.96	0.67	น้อย
2.3 ความทันสมัยของเนื้อหาของทรัพยากรสารสนเทศ ในสถาบัน	1.95	0.72	น้อย
2.4 ความเพียงพอของจำนวนทรัพยากรสารสนเทศ ที่ให้บริการในสถาบัน	1.98	0.71	น้อย
2.5 วิธีการและระบบในการจัดเก็บทรัพยากรสารสนเทศ เพื่อการสืบค้น	1.96	0.68	น้อย
รวม	1.97	0.53	น้อย
3.ปัญหาด้านทักษะการเข้าถึงสารสนเทศ			
3.1 การคิดและกำหนดใช้คำค้น (Key word) ในการเข้าถึงสารสนเทศ	1.99	0.64	น้อย
3.2 การใช้คำเชื่อม AND OR NOT BUT (ตรรกะบูลีน)	2.10	0.70	น้อย
3.3 ความสามารถในการใช้โปรแกรมการค้นหา (Search engine) บนเว็บไซต์	1.98	0.70	น้อย
3.4 ความสามารถในการสืบค้นฐานข้อมูลออนไลน์	2.00	0.72	น้อย

ตารางที่ 4.7 (ต่อ)

ปัญหาและอุปสรรคต่อการรู้สารสนเทศของนักศึกษา	$\bar{X}$	S.D.	ระดับปัญหา และ อุปสรรค
3.ปัญหาด้านทักษะการเข้าถึงสารสนเทศ (ต่อ)			
3.5 ความสามารถในการค้นคืนรายการ ทรัพยากรสารสนเทศจากระบบ OPAC	2.02	0.67	น้อย
รวม	2.00	0.52	น้อย
4. ปัญหาด้านทักษะการใช้สารสนเทศ			
4.1 การประเมินผลสารสนเทศที่ค้นได้	1.98	0.67	น้อย
4.2 ความสามารถในการวิเคราะห์/สังเคราะห์สารสนเทศ	1.97	0.71	น้อย
4.3 การสรุปสารสนเทศที่ได้จากการอ่าน	1.87	0.70	น้อย
4.4 การนำเสนอ/สื่อสารสารสนเทศที่ค้นได้	1.90	0.63	น้อย
4.5 การเขียนเอกสารอ้างอิงในเนื้อหา	1.90	0.67	น้อย
4.6 การเขียนบรรณานุกรมตามมาตรฐานรูปแบบ ที่สถาบันกำหนด	1.86	0.67	น้อย
รวม	1.91	0.53	น้อย
รวมทั้งสิ้น	2.00	0.44	น้อย

จากตารางที่ 4.7 พบว่า ปัญหาและอุปสรรคต่อการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง(ปวส.) ประเภทวิชาบริหารธุรกิจ สถาบันการอาชีวศึกษาภาคใต้ จังหวัดนครศรีธรรมราช ทั้งโดยรวมและรายด้าน 4 ด้าน อยู่ในระดับน้อย โดยมีค่าเฉลี่ยสูงตามลำดับ ได้แก่ ปัญหาด้านสภาพแวดล้อมในการส่งเสริมการรู้สารสนเทศ (ค่าเฉลี่ย 2.13) รองลงมาได้แก่ ปัญหาด้านทักษะการเข้าถึงสารสนเทศ (ค่าเฉลี่ย 2.00) ปัญหาด้านทรัพยากรสารสนเทศและแหล่งสารสนเทศ (ค่าเฉลี่ย 1.97) และ ปัญหาด้านทักษะการใช้สารสนเทศ (ค่าเฉลี่ย 1.91) เมื่อพิจารณาปัญหาและอุปสรรคต่อการรู้สารสนเทศของนักศึกษาในรายประเด็นย่อย ข้อที่มีค่าเฉลี่ยตั้งแต่ 2.00 ขึ้นไป พบว่า มี 9 ประเด็น คือ ความพร้อมของเครือข่ายคอมพิวเตอร์ (ค่าเฉลี่ย

2.30) ความพร้อมใช้งานของเครื่องคอมพิวเตอร์ (ค่าเฉลี่ย 2.24) ความเพียงพอของจำนวนเครื่องคอมพิวเตอร์ที่ให้บริการในสถาบัน (ค่าเฉลี่ย 2.20) การใช้คำเชื่อม AND OR NOT BUT (ตรรกะบูลีน) ในการกำหนดคำค้น (ค่าเฉลี่ย 2.10) ความสะดวกในเข้าถึงและเข้าใช้แหล่งสารสนเทศ (ค่าเฉลี่ย 2.09) ห้องสมุดและศูนย์วิทยบริการไม่มีการจัดปฐมนิเทศการใช้ห้องสมุด (ค่าเฉลี่ย 2.07) ความสามารถในการค้นคืนรายการทรัพยากรสารสนเทศจากระบบ OPAC (ค่าเฉลี่ย 2.02) และความสามารถในการสืบค้นฐานข้อมูลออนไลน์ (ค่าเฉลี่ย 2.00)

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง การรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง(ปวส.) ประเภทวิชาบริหารธุรกิจ สถาบันการอาชีวศึกษาภาคใต้ จังหวัดนครศรีธรรมราช สามารถสรุปผลตามลำดับดังนี้

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาระดับการรู้สารสนเทศของนักศึกษา ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ประเภทวิชาบริหารธุรกิจ สถาบันการอาชีวศึกษาภาคใต้ จังหวัดนครศรีธรรมราช
2. เพื่อเปรียบเทียบระดับการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ประเภทวิชาบริหารธุรกิจ สถาบันการอาชีวศึกษาภาคใต้ จำแนกตามชั้นปี กลุ่มสาขาวิชา และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
3. เพื่อศึกษาปัญหาและอุปสรรคต่อการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ประเภทวิชาบริหารธุรกิจ สถาบันการอาชีวศึกษาภาคใต้ จังหวัดนครศรีธรรมราช

สมมุติฐานในการวิจัย

1. นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง(ปวส.) ประเภทวิชาบริหารธุรกิจ ที่ศึกษาในชั้นปีต่างกัน มีระดับการรู้สารสนเทศแตกต่างกัน
2. นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง(ปวส.) ประเภทวิชาบริหารธุรกิจ ที่ศึกษาในกลุ่มสาขาวิชาต่างกัน มีระดับการรู้สารสนเทศแตกต่างกัน
3. นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง(ปวส.) ประเภทวิชาบริหารธุรกิจ ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน มีระดับการรู้สารสนเทศแตกต่างกัน

วิธีดำเนินการวิจัย

1. ประชากรที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง(ปวส.) ชั้นปีที่ 1 และชั้นปีที่ 2 ประเภทวิชาบริหารธุรกิจ ที่ศึกษาในสถาบันการอาชีวศึกษาภาคใต้ จังหวัดนครศรีธรรมราช ในปีการศึกษา 2556 จำนวน 6 สถานศึกษา ซึ่งมีประชากรทั้งสิ้น 1,004 คน ซึ่งใช้วิธีการสุ่มกลุ่มตัวอย่างแบบหลายขั้นตอน ได้จำนวนกลุ่มตัวอย่างรวมทั้งสิ้น 279 คน

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ แบบทดสอบการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ประเภทวิชาบริหารธุรกิจ สถาบันการอาชีวศึกษาภาคใต้ จังหวัดนครศรีธรรมราช จำนวน 1 ชุด แบ่งออกเป็น 3 ตอน คือ

ตอนที่ 1 เป็นแบบสอบถามสถานภาพโดยทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ประกอบด้วย เพศ ระดับชั้นปี กลุ่มสาขาวิชา และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ตอนที่ 2 แบบทดสอบการรู้สารสนเทศ ลักษณะของแบบทดสอบเป็นแบบตรวจสอบรายการ(Check list) มี 4 ตัวเลือก จำนวน 50 ข้อ

ตอนที่ 3 ปัญหาและอุปสรรคต่อการรู้สารสนเทศของนักศึกษา เป็นแบบสำรวจรายการและแบบเติมคำ มีลักษณะเป็นแบบมาตราประมาณค่า 3 ระดับ ได้แก่ มีปัญหามาก มีปัญหาน้อย และไม่มีปัญหา

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง โดยให้นักศึกษาทำแบบสอบถามและแบบทดสอบในชั่วโมงสอน พร้อมกำหนดนัดวันส่งมอบแบบสอบถามและแบบทดสอบ ระหว่าง 29 กรกฎาคม 2556 – 31 สิงหาคม 2556 ผู้วิจัยได้รับแบบทดสอบคืนโดยมีจำนวนไม่น้อยกว่าขั้นต่ำที่กำหนดไว้ รวมทั้งสิ้น 297 ชุด

4. การวิเคราะห์ข้อมูล นำแบบทดสอบที่ได้รับจากการเก็บข้อมูลมาตรวจสอบความถูกต้องและความสมบูรณ์ของการตอบ หลังจากนั้นนำมาแจกแจงความถี่และให้คะแนนตามเกณฑ์ แล้ววิเคราะห์ข้อมูลด้วยโปรแกรมคำนวณสำเร็จ เพื่อคำนวณดังนี้

4.1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบทดสอบ ใช้ค่าความถี่และค่าร้อยละ

4.2 ระดับการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ประเภทวิชาบริหารธุรกิจ สถาบันการอาชีวศึกษาภาคใต้ จังหวัดนครศรีธรรมราช จำแนกตามข้อมูลทั่วไป ใช้ค่าร้อยละ

4.3 การรู้สารสนเทศ ตามมาตรฐานการรู้สารสนเทศ 5 มาตรฐาน จำแนกในรายด้าน ใช้ค่าเฉลี่ยและค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

4.4 เปรียบเทียบการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ประเภทวิชาบริหารธุรกิจ สถาบันการอาชีวศึกษาภาคใต้ จังหวัดนครศรีธรรมราช จำแนกตามระดับชั้นปี ใช้สถิติ t-test แบบ Independent

4.5 เปรียบเทียบการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ประเภทวิชาบริหารธุรกิจ สถาบันการอาชีวศึกษาภาคใต้ จังหวัดนครศรีธรรมราช จำแนกตามสาขาวิชาและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ใช้สถิติ F-test และหากพบว่ามีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จะใช้วิธีการทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ โดยใช้วิธีของ เชฟเฟ (Scheffe)

1. สรุปผลการวิจัย

จากการวิจัยสามารถสรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูลได้ดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบทดสอบ

ผู้ตอบแบบทดสอบส่วนใหญ่เป็นนักศึกษาเพศหญิง คิดเป็นร้อยละ 93.6 โดยศึกษาอยู่ในระดับชั้นปีที่ 1 ร้อยละ 51.8 และชั้นปีที่ 2 ร้อยละ 48.1 และส่วนใหญ่ศึกษาอยู่ในกลุ่มสาขาวิชาการบัญชี ร้อยละ 42.4 รองลงมา คือ กลุ่มสาขาวิชาคอมพิวเตอร์ธุรกิจ ร้อยละ 26.2 กลุ่มสาขาวิชาด้านการตลาดและการค้าร้อยละ 16.1 และกลุ่มสาขาวิชาการจัดการธุรกิจสำนักงาน ร้อยละ 15.1 นักศึกษาส่วนใหญ่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอยู่ในระดับพอใช้ ร้อยละ 51.5

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ระดับการรู้สารสนเทศของนักศึกษา

1. ระดับการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ประเภทวิชาบริหารธุรกิจ สถาบันการอาชีวศึกษาภาคใต้ จังหวัดนครศรีธรรมราช จำแนกตามตัวแปร เพศ ระดับชั้นปี กลุ่มสาขาวิชาและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน พบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่ทั้งเพศชายและเพศหญิงมีการรู้สารสนเทศอยู่ในระดับน้อย (ร้อยละ 63.16 และ 56.11 ตามลำดับ) สำหรับระดับชั้นปีที่ศึกษา พบว่า นักศึกษาระดับชั้นปีที่ 1 และ 2 ส่วนใหญ่มีการรู้สารสนเทศในระดับน้อย (ร้อยละ 50.64 และ 64.34) ส่วนกลุ่มสาขาวิชาที่ศึกษา พบว่า นักศึกษาที่ศึกษาในกลุ่มสาขาวิชาการบัญชี การตลาดและการจัดการธุรกิจสำนักงาน มีการรู้สารสนเทศอยู่ในระดับน้อย (ร้อยละ 61.11, 58.33 และ 82.22 ตามลำดับ) ยกเว้นกลุ่มสาขาวิชาคอมพิวเตอร์ธุรกิจ มีการรู้สารสนเทศอยู่ในระดับปานกลาง (ร้อยละ 48.71) เมื่อพิจารณาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน พบว่า ส่วนใหญ่นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนพอใช้ ดีและดีมาก มีการรู้สารสนเทศอยู่ในระดับน้อย (ร้อยละ 62.74, 57.89 และ 47.13 ตามลำดับ)

2. ระดับการรู้สารสนเทศของนักศึกษาประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง(ปวส.) ประเภทวิชาบริหารธุรกิจ สถาบันการอาชีวศึกษาภาคใต้ จังหวัดนครศรีธรรมราช ตามมาตรฐานการรู้สารสนเทศของสมาคมห้องสมุดวิทยาลัยและวิจัยแห่งสหรัฐอเมริกา (ACRL) โดยรวมพบว่า มีการรู้สารสนเทศอยู่ในระดับน้อย (ค่าเฉลี่ย 18.34) และเมื่อพิจารณาภาพรวมในรายด้านพบว่า นักศึกษามีทักษะการรู้สารสนเทศโดยรวมทุกด้านอยู่ในระดับน้อยเช่นกัน โดยมีค่าเฉลี่ยสูงสุดด้านการเข้าถึงสารสนเทศ (ค่าเฉลี่ย 12.91) เมื่อพิจารณาประเด็นย่อยในแต่ละด้านพบว่า นักศึกษามีการรู้สารสนเทศในระดับน้อยทุกประเด็น มีเพียงประเด็นเดียว คือ การกำหนดขอบเขตสารสนเทศ มีการรู้สารสนเทศอยู่ในระดับปานกลาง (ค่าเฉลี่ย 2.71)

3. ผลการเปรียบเทียบการรู้สารสนเทศของนักศึกษา จำแนกตามตัวแปรระดับชั้นปี กลุ่มสาขาวิชาและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน พบว่า นักศึกษาที่ศึกษาในระดับชั้นปีต่างกัน มีระดับการรู้สารสนเทศแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งสอดคล้องกับสมมุติฐานในข้อที่ 1 ทั้งนี้ นักศึกษาในระดับชั้นปวส.1 มีระดับการรู้สารสนเทศสูงกว่านักศึกษาในระดับชั้นปวส.2 โดยนักศึกษาระดับชั้นปวส.1 มีค่าคะแนนเฉลี่ย 19.52 ในขณะที่นักศึกษาระดับชั้นปวส.2 มีค่าคะแนนเฉลี่ย 17.11 ด้านตัวแปรกลุ่มสาขาวิชา พบว่า นักศึกษาในกลุ่มสาขาวิชาต่างกัน มีระดับการรู้สารสนเทศแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 โดยพบว่า นักศึกษากลุ่มสาขาวิชาคอมพิวเตอร์ธุรกิจ มีระดับการรู้สารสนเทศสูงกว่าทุกกลุ่มสาขาวิชา รองลงมาได้แก่ กลุ่มสาขาวิชาการบัญชี กลุ่มสาขาวิชาการตลาดและการค้า และกลุ่มสาขาวิชาการจัดการธุรกิจสำนักงาน ด้านตัวแปรระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาที่มีระดับผลการเรียนต่างกัน มีระดับการรู้สารสนเทศไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมุติฐานในข้อที่ 3

ตอนที่ 3 ผลการวิเคราะห์ปัญหาและอุปสรรคต่อการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง(ปวส.) ประเภทวิชาบริหารธุรกิจ สถาบันการอาชีวศึกษาภาคใต้ จังหวัดนครศรีธรรมราช

โดยรวมพบว่า มีปัญหาและอุปสรรคอยู่ในระดับน้อย (ค่าเฉลี่ย 2.00) และเมื่อพิจารณาในรายด้านพบว่า นักศึกษา มีปัญหาและอุปสรรคต่อการรู้สารสนเทศสูงสุด ด้านสภาพแวดล้อมในการส่งเสริมการรู้สารสนเทศ รองลงมาได้แก่ ปัญหาด้านทรัพยากรสารสนเทศ และแหล่งสารสนเทศ ปัญหาด้านทักษะการเข้าถึงสารสนเทศ และปัญหาด้านทักษะการใช้สารสนเทศ ตามลำดับ และเมื่อพิจารณาปัญหาและอุปสรรคต่อการรู้สารสนเทศของนักศึกษาในรายข้อเฉพาะข้อที่มีค่าคะแนนเฉลี่ย 2.00 ขึ้นไป พบว่ามี 9 ประเด็น คือ ความพร้อมของเครือข่ายคอมพิวเตอร์ (ค่าเฉลี่ย 2.30) ความพร้อมใช้งานของเครื่องคอมพิวเตอร์ (ค่าเฉลี่ย 2.24) ความเพียงพอของจำนวนเครื่องคอมพิวเตอร์ที่ให้บริการในสถาบัน (ค่าเฉลี่ย 2.20) การใช้คำเชื่อม AND OR NOT BUT (ตรรกะบูลีน) ในการกำหนดคำค้น (ค่าเฉลี่ย 2.10) ความสะดวกในเข้าถึงและเข้าใช้แหล่งสารสนเทศ (ค่าเฉลี่ย 2.09) ห้องสมุดและศูนย์วิทยบริการไม่มีการจัดปฐมนิเทศการใช้ห้องสมุด (ค่าเฉลี่ย 2.07) ความสามารถในการค้นคืนรายการทรัพยากรสารสนเทศจากระบบ OPAC (ค่าเฉลี่ย 2.02) และความสามารถในการสืบค้นฐานข้อมูลออนไลน์ (ค่าเฉลี่ย 2.00)

2. อภิปรายผล

จากผลการวิจัย การรู้สารสนเทศของนักศึกษาประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง(ปวส.) ประเภทวิชาบริหารธุรกิจ สถานศึกษาในสังกัดสำนักงานคณะกรรมการอาชีวศึกษาภาคใต้ จังหวัด นครศรีธรรมราช สามารถอภิปรายผลจำแนกได้ดังนี้

2.1. ผลการวิจัยระดับการรู้สารสนเทศของนักศึกษา

ผลการวิจัยระดับการรู้สารสนเทศของนักศึกษา พบว่าโดยรวมมีการรู้สารสนเทศอยู่ในระดับน้อย ทั้งนี้ นักศึกษาส่วนใหญ่เป็นผู้ที่มีประสบการณ์ในการเรียนในรายวิชา ที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับการรู้สารสนเทศ ตามหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง พุทธศักราช 2546 ประเภทวิชาบริหารธุรกิจ ซึ่งประกอบด้วย รายวิชาห้องสมุดกับการรู้สารสนเทศ และรายวิชา ทักษะภาษาไทยเพื่ออาชีพ มาแล้ว เมื่อพิจารณารายละเอียดเนื้อหาในหลักสูตร เปรียบเทียบกับ มาตรฐานการรู้สารสนเทศ (ACRL) สามารถอธิบายได้ว่า เนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับมาตรฐานการรู้สารสนเทศในหลักสูตรของทั้ง 2 รายวิชา มีรายละเอียดไม่ครอบคลุมสอดคล้องกับมาตรฐานการรู้สารสนเทศ ทั้ง 5 มาตรฐาน

รายวิชาห้องสมุดกับการรู้สารสนเทศ เมื่อพิจารณาน้ำหนักเนื้อหาการเรียนของรายวิชาในหลักสูตรกับประเด็นความสอดคล้องกับมาตรฐานการรู้สารสนเทศ สมาคมห้องสมุดวิทยาลัยและวิจัยแห่งสหรัฐอเมริกา (ACRL, 2000) พบว่า ในคำอธิบายรายวิชาได้กำหนดเนื้อหาไว้ 6 ประเด็น ได้แก่ ความสำคัญของห้องสมุดและแหล่งเรียนรู้ ประเภทของข้อมูลสารสนเทศ เครื่องมือและวิธีการใช้เครื่องมือในการสืบค้นข้อมูลสารสนเทศ การเลือกใช้และรวบรวมข้อมูลสารสนเทศ และการนำเสนอผลจากการศึกษาค้นคว้าเท่านั้น จึงทำให้ตัวเนื้อหาในหลักสูตรขาดน้ำหนักในมาตรฐานที่ 3 ประเด็นของการประเมินสารสนเทศและแหล่งที่ผลิตสารสนเทศ การคัดเลือกอย่างมีวิจารณญาณ รวมทั้งการบูรณาการสารสนเทศที่คัดเลือกแล้ว เข้ากับระบบฐานความรู้และค่านิยมของตนเอง และมาตรฐานที่ 5 ด้านความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการใช้สารสนเทศอย่างถูกต้องตามหลักจริยธรรมและกฎหมายลิขสิทธิ์ ไม่มีข้อความปรากฏอยู่ในคำอธิบายรายวิชาแต่อย่างใดเลย และแม้เนื้อหาโดยรวมจะเกี่ยวข้องกับทักษะการรู้สารสนเทศโดยตรง แต่เมื่อนักศึกษาผ่านการเรียนตามหลักสูตรไปแล้วจะไม่ได้รับความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับทักษะการคิดวิเคราะห์ สังเคราะห์และเชื่อมโยง เพื่อให้สามารถนำข้อมูลจากการศึกษาค้นคว้าไปใช้อย่างมีประสิทธิภาพ รวมทั้งขาดความเข้าใจในเนื้อหาจริยธรรมในการใช้ข้อมูล ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ รัสรินทร์ เกตุชาติ (2550) พบว่า หัวข้อที่ไม่ปรากฏในรายวิชาเกี่ยวกับการใช้

ห้องสมุด คือ การกำหนดความต้องการสารสนเทศที่ตนเองต้องการ การประเมินลักษณะของสารสนเทศ ความเข้าใจเกี่ยวกับจริยธรรม กฎหมายเกี่ยวกับสารสนเทศและเทคโนโลยีสารสนเทศ การมีจรรยาบรรณในการเข้าถึงและใช้แหล่งสารสนเทศและการใช้แหล่งสารสนเทศในการสื่อสารและ อังคณา แวซอเหาะ (2553) พบว่า นักศึกษาขาดความรู้ความเข้าใจถึงการคุ้มครองลิขสิทธิ์ในงานเขียน ซึ่งนักศึกษามักคิดว่าเป็นเรื่องไกลตัวอุปกับความเข้าใจเดิมๆว่าการนำผลงานของผู้อื่นมาใช้เพื่อประโยชน์ทางการศึกษาเป็นสิ่งที่ไม่ผิดกฎหมายไม่จำเป็นต้องได้รับการอนุญาตหรือยินยอมจากเจ้าของผลงานก่อน

นอกจากนี้จำนวนชั่วโมงในการเรียน สัปดาห์ละ 1 ชั่วโมง จำนวน 18 สัปดาห์ไม่เพียงพอต่อการรับรู้และสร้างความสามารถได้อย่างสมบูรณ์ ด้วยลักษณะการสอนในรายวิชาห้องสมุดกับการรู้สารสนเทศส่วนใหญ่เป็นไปในรูปแบบการสอนแบบบรรยาย และครูผู้สอนในวิทยาลัยสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ส่วนใหญ่จะใช้ตำราเรียนสำเร็จรูปที่สั่งมาจากสำนักพิมพ์ที่ผ่านการตรวจพิจารณาจากการอาชีวศึกษาแล้ว ซึ่งมีประมาณ 2-3 สำนักพิมพ์ อาจใช้แตกต่างกันตามแต่วิทยาลัยกำหนดใช้ ดังนั้นด้านกระบวนการเรียนการสอนจะถูกกำหนดด้วยตำราเรียนสำเร็จรูปที่เนื้อหาในตำราเรียนจะเน้นด้านทฤษฎี มีกิจกรรมคือแบบฝึกหัดและแบบทดสอบ ทำให้ครูต้องสอนแบบบรรยายตามเอกสารตำราเรียนที่กำหนดไว้แล้ว สอดคล้องกับงานวิจัยของ รัสรินทร์ เกตุชาติ (2550) ที่พบว่า การสอนในรายวิชาการรู้สารสนเทศส่วนใหญ่ใช้วิธีการสอนแบบบรรยาย และใช้เอกสารประกอบการสอนและแบบฝึกหัด เป็นสื่อในการเรียนการสอน นอกจากนี้เหตุผลประเด็นชั่วโมงเรียนที่กำหนดในหลักสูตร 18 ชั่วโมง ไม่มีความสอดคล้องกับน้ำหนักเนื้อหา ทำให้ครูจึงต้องกำหนดให้นักศึกษาอ่านและทำแบบฝึกหัดจากหนังสือด้วยตนเองนอกเวลาเรียน เพื่อให้ครบและทันต่อข้อกำหนดตามหลักสูตร บางประเด็นที่จะต้องใช้การฝึกปฏิบัติเพิ่มเติมความเข้าใจจึงอาจจะถูกละเลยไป สอดคล้องกับงานวิจัยของ ประภาส พาวินันท์ (2541) ที่พบว่าในการสอนควรให้นักศึกษาได้ปฏิบัติจริง และทำรายงานการศึกษาค้นคว้า ส่วนสื่อการเรียนการสอนที่ใช้ส่วนใหญ่ คือ เอกสารการสอนและแบบฝึกหัด ซึ่งหากครูผู้สอนสามารถพัฒนาด้านสื่อและเทคนิคการสอน จะทำให้ลดปัญหาจำนวนชั่วโมงในการเรียนลงไปได้ และทำให้สามารถเพิ่มความเข้าใจในเนื้อหาการเรียนมากขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ อาภาภรณ์ จรรยาสุคนธ์ (2550) ที่ศึกษาเกี่ยวกับการพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้เรื่องการจัดการทรัพยากรสารสนเทศห้องสมุดในวิชาห้องสมุดกับการรู้สารสนเทศระดับชั้นปวส. พบว่า การสอนแบบศูนย์การเรียนมีความก้าวหน้าทางการเรียน และ ทราญทอง อุ๋นนันภาส (2550) ที่พบว่า การใช้ชุดการเรียนด้วยคอมพิวเตอร์ผ่านเครือข่าย วิชาห้องสมุดกับการรู้สารสนเทศ ของนักศึกษาระดับปวส.1 ทำให้นักศึกษามีความก้าวหน้าทางการเรียนเพิ่มขึ้น

เมื่อพิจารณารายละเอียดโดยรวมของหลักสูตรวิชา ห้องสมุดกับการรู้สารสนเทศ พบข้อสังเกตว่า เนื้อหาในคำอธิบายรายวิชา จุดประสงค์และมาตรฐานรายวิชา ของหลักสูตรไม่ปรากฏเรื่องการรู้สารสนเทศแต่อย่างใด แม้ในชื่อวิชาจะเป็นเรื่องของการรู้สารสนเทศ แต่ในรายละเอียดกลับไม่มีประเด็นเรื่องของการรู้สารสนเทศอยู่เลย ทำให้การสอนในรายวิชาขาดความสมบูรณ์และละเอียดประเด็นสำคัญที่เป็นการส่งเสริมให้นักศึกษาเป็นผู้มีทักษะและความสามารถตามหลักการและจุดประสงค์ของหลักสูตรโดยรวม

ส่วนรายวิชาทักษะภาษาไทยเพื่ออาชีพ ซึ่งจัดอยู่ในหมวดภาษาศาสตร์ จำนวน 3 หน่วยกิต เวลา 3 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ เวลาเรียน 18 สัปดาห์รวมทั้งสิ้น 54 ชั่วโมงในหนึ่งภาคเรียน เมื่อพิจารณารายละเอียดเนื้อหาในหลักสูตรการเรียนการสอนในรายวิชาภาษาไทย พบว่า ส่วนใหญ่มีเนื้อหาที่เกี่ยวกับการใช้ภาษาเพื่อปรับประยุกต์ใช้ในงานอาชีพเน้น 4 ทักษะภาษา ได้แก่ การฟัง พูด อ่านและเขียน สำหรับประเด็นที่เกี่ยวข้องกับการรู้สารสนเทศปรากฏเป็นหัวข้อย่อยในหัวข้อเรื่อง โดยหลักสูตรกำหนดเนื้อหาไว้เป็นการวิเคราะห์ ประเมินค่าสารที่ได้จากการฟัง การดู การอ่าน การนำเสนอข้อมูลในเชิงให้ความรู้ ข้อคิดเห็น ข้อเสนอแนะ และวิจารณ์อย่างมีเหตุผล การพูดที่ใช้ในงานอาชีพและในโอกาสต่าง ๆ ของสังคม การเขียนจดหมายที่จำเป็นต่องานอาชีพ การใช้ภาษาไทยในการเขียนประชาสัมพันธ์ และเขียนโฆษณา เขียนรายงาน เขียนโครงการ และบทหรือกรองเพื่องานอาชีพ ศึกษาวรรณกรรมและภูมิปัญญาท้องถิ่นที่เกี่ยวข้องและเกิดประโยชน์ในงานอาชีพและการดำเนินชีวิต ซึ่งหากพิจารณาตัวสาระของหลักสูตร ยังไม่ครอบคลุมทักษะการรู้สารสนเทศตามลำดับมาตรฐานการรู้สารสนเทศทั้ง 5 ด้านอย่างสมบูรณ์ เนื้อหาเป็นหัวข้อของการนำเสนอข้อมูลในมาตรฐานด้านการใช้เท่านั้น และไม่มีประเด็นของการค้นหาและการเข้าถึงข้อมูล การประเมินและวิเคราะห์ข้อมูลปรากฏอยู่ในรายวิชาภาษาไทยแต่อย่างใด อีกทั้งการอ่านคิดวิเคราะห์ก็ไม่สามารถเชื่อมโยงไปถึงการประเมินข้อมูลจากเว็บไซต์ได้ ด้วยรายละเอียดคำอธิบายรายวิชาเป็นการอ่านวรรณคดีวรรณกรรมด้านภาษาศาสตร์เท่านั้น ซึ่ง ชูติมา สัจจนันท์ (2544: 57) ได้กล่าวถึงการสอนวิชาการใช้ห้องสมุดในรายวิชาภาษาไทยไว้ว่า “การสอนด้านการรู้สารสนเทศของประเทศไทย มีการสอนตั้งแต่ระดับมัธยมศึกษา เป็นวิชาเลือกมีเนื้อหาเกี่ยวกับการใช้ห้องสมุดและการค้นคว้าเบื้องต้นเท่านั้น บางโรงเรียนจัดให้ไปเรียนอยู่กับรายวิชาภาษาไทยที่เน้นเรื่องการใช้ภาษามากกว่าการค้นคว้า” อย่างไรก็ตามเมื่อพิจารณาเนื้อหาหลักสูตรระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง พ.ศ.2546 โดยรวมแล้ว ไม่ปรากฏการบูรณาการเชื่อมโยงทักษะการรู้สารสนเทศกับเนื้อหาการเรียนในรายวิชาอื่นๆ ที่นักศึกษาต้องศึกษาตามหลักสูตรในหมวดวิชาเฉพาะอีกเลย

จากการที่ผลการวิจัย พบว่านักศึกษามีการรู้สารสนเทศน้อย มีเหตุผลอีกประการหนึ่งคือ ความทันสมัยของหลักสูตรมีผลต่อการจัดการเรียนการสอน ทำให้กระบวนการเรียนการสอนขาดความสอดคล้องกับสถานการณ์และความเป็นไปของยุคสมัย ส่งผลต่อคุณภาพของนักศึกษาที่อาจทำให้ไม่ได้ระดับมาตรฐานตามจุดประสงค์ของการผลิตกำลังคนในสายอาชีพ กล่าวคือหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง พุทธศักราช 2546 ประเภทวิชาบริหารธุรกิจ กระทรวงศึกษาธิการ ที่ใช้อยู่ในปัจจุบัน เป็นหลักสูตรที่กำหนดพัฒนาขึ้นเพื่อให้สอดคล้องกับพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 และความเจริญก้าวหน้าทางเทคโนโลยี เศรษฐกิจ สังคม สิ่งแวดล้อม และวัฒนธรรม และมีอายุการกำหนดใช้มาเป็นเวลา 15 ปี ในปัจจุบันพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ ประกาศใช้เป็น พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545 และ (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2553 ซึ่งปรับเปลี่ยนไปเนื่องด้วยโครงสร้างระบบการบริหารราชการเปลี่ยนแปลงไป และเกี่ยวเนื่องกับระบบมาตรฐานการประกันคุณภาพการศึกษา หากแต่การอาชีวศึกษายังไม่ได้มีการปรับปรุงหลักสูตรใหม่เพื่อให้สอดคล้องกับเหตุการณ์และความก้าวหน้าของสังคมโลกยุคสังคมเศรษฐกิจฐานความรู้ ตามเจตจำนงของพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ มีเพียงยุทธศาสตร์การบริหารที่ได้รับการปรับปรุงแก้ไขเท่านั้น ซึ่งสาเหตุแห่งความล่าช้าเกิดจากพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 มาตรา 20 เดิมกำหนดให้มีกฎหมายว่าด้วยการอาชีวศึกษา ซึ่งได้มีการจัดทำร่างพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าวมาเป็นเวลานาน แม้จะเสร็จสิ้นกระบวนการทางนิติบัญญัติ ในปีพ.ศ.2545 แต่ด้านกระบวนการในการบริหารงานบังคับใช้ และการจัดการเรียนการสอนเพื่อผลิตกำลังคนไม่มีกรอบการดำเนินงานและมาตรการที่ชัดเจน ส่งผลกระทบถึงการดำเนินงานของสถาบันการศึกษาต่าง ๆ ที่ผลิตกำลังคนด้านอาชีวศึกษา ซึ่งต้องอาศัยกรอบมาตรฐานหลักสูตรที่สอดคล้องกับพระราชบัญญัติการอาชีวศึกษา พ.ศ.2551 (สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา : ออนไลน์) ทั้งนี้อายุการใช้หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง พ.ศ.2546 ไม่สอดคล้องกับงานวิจัยของ รัสรินทร์ เกตุชาติ (2550) ที่พบว่า หลักสูตรการสอนในรายวิชาห้องสมุดและรายวิชาการรู้สารสนเทศ ในมหาวิทยาลัยมีการปรับปรุงเนื้อหาวิชาในรอบ 5 ปีที่ผ่านมา อีกทั้ง ประภาส พาวินันท์ (2541) ที่พบว่าอาจารย์ผู้สอนต้องการให้มีการพัฒนาหลักสูตรให้ทันสมัย อย่างไรก็ตาม หากพิจารณาความสมเหตุสมผลของการเรียนการสอนที่เกี่ยวกับสารสนเทศหรือการรู้สารสนเทศ โดยธรรมชาติวิชาจะต้องอาศัยเนื้อหาและกิจกรรมที่มีความทันสมัยต่อการแปรเปลี่ยนของสารสนเทศที่เกิดขึ้นอย่างท่วมท้นในปัจจุบัน รวมไปถึงการเข้าถึงสารสนเทศที่มีหลากหลายวิธีการทำให้การสอนต้องมีการปรับเปลี่ยนเพื่อให้ทันต่อเหตุการณ์และผู้รู้สารสนเทศคือนักศึกษาและสังคม

2.2. อภิปรายผลการรู้สารสนเทศของนักศึกษา จำแนกตามตัวแปร

2.2.1 ระดับชั้นปีที่ศึกษา พบว่านักศึกษาที่ศึกษาชั้นปีต่างกัน มีระดับการรู้สารสนเทศแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยนักศึกษาที่ศึกษาอยู่ในระดับชั้นปีที่ 2 มีการรู้สารสนเทศน้อยกว่านักศึกษาที่ศึกษาในระดับชั้นปีที่ 1 ทั้งนี้มีประสบการณ์ในการเรียนรายวิชาห้องสมุดกับการรู้สารสนเทศผ่านมาแล้ว ซึ่งไม่สอดคล้องกับงานวิจัยของ อังคณา แวงขอเหาะ (2553) ซึ่งพบว่านักศึกษาที่มีประสบการณ์การเรียนในรายวิชาที่เกี่ยวกับการรู้สารสนเทศ มีการรู้สารสนเทศทุกด้านสูงกว่านักศึกษาที่ไม่มีประสบการณ์การเรียนในรายวิชาที่เกี่ยวกับการรู้สารสนเทศ และชูชีพ มามาก (2553) พบว่านักศึกษาชั้นปีที่ 3 และชั้นปีที่ 4 มีระดับการรู้สารสนเทศสูงกว่านักศึกษาระดับชั้นปีที่ 2 และวุฒิพงษ์ บุญสง (2542) พบว่านักศึกษาในระดับชั้นปีที่ 1 มีการรู้สารสนเทศอยู่ในระดับน้อย ทั้งนี้สามารถอธิบายได้ว่า สาเหตุอาจเป็นเพราะนักศึกษาในระดับชั้นปีที่ 2 ซึ่งได้เรียนในรายวิชา ห้องสมุดกับการรู้สารสนเทศ ผ่านพ้นไปแล้ว อาจยังไม่ได้นำความรู้ที่ได้รับไปใช้ประโยชน์และอาจลืมสิ่งที่เรียนไปแล้ว ในขณะที่นักศึกษาชั้นปีที่ 1 อยู่ระหว่างการเรียนในรายวิชานี้จึงยังจำได้ดีกว่าจึงเป็นเหตุให้นักศึกษาระดับชั้นปีที่ 2 มีค่าคะแนนต่ำกว่านักศึกษาในระดับชั้นปีที่ 1 ส่วนนักศึกษาที่ศึกษาในระดับชั้นปีที่ 1 มีการรู้สารสนเทศสูงกว่านักศึกษาระดับปวส.ชั้นปีที่ 2 เป็นเพราะอยู่ในระหว่างการเรียนในรายวิชา ห้องสมุดกับการรู้สารสนเทศ ตามเนื้อหาหลักสูตร ความคงทนด้านความรู้ความเข้าใจจึงยังคงมีอยู่ทำให้การทำแบบทดสอบมีค่าคะแนนมากกว่านักศึกษาในระดับชั้นปวส.ปีที่ 2

2.2.2 สาขาวิชาที่ศึกษา ผลการวิจัยพบว่านักศึกษาที่มีสาขาวิชาแตกต่างกัน มีการรู้สารสนเทศแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ในข้อที่ 2 และจากการทดสอบค่าเฉลี่ยรายคู่โดยวิธีการของเซฟเฟ่ พบว่า นักศึกษาที่เรียนในกลุ่มสาขาวิชาการบัญชี กลุ่มสาขาวิชาการตลาดและการค้า กลุ่มสาขาวิชาการจัดการธุรกิจสำนักงาน มีระดับการรู้สารสนเทศแตกต่างกับกลุ่มสาขาวิชาคอมพิวเตอร์ธุรกิจอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยนักศึกษากลุ่มสาขาวิชาคอมพิวเตอร์ธุรกิจมีค่าคะแนนเฉลี่ยในการรู้สารสนเทศ สูงกว่าทุกกลุ่มสาขา ทั้งนี้สามารถอธิบายได้ดังนี้ การที่นักศึกษากลุ่มสาขาวิชาคอมพิวเตอร์ธุรกิจ มีการรู้สารสนเทศ สูงกว่ากลุ่มอื่น เป็นเพราะธรรมชาติวิชาที่เกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ เป็นสาขาวิชาที่จะต้องอาศัยการศึกษาเรียนรู้ติดตามการเปลี่ยนแปลงและความเคลื่อนไหวของเทคโนโลยีและการเกิดขึ้นของข้อมูลสารสนเทศในปัจจุบัน ทำให้ผู้เรียนจะต้องมีทักษะการแสวงหาความรู้หรือวิธีการศึกษาค้นคว้ามากกว่านักศึกษาสาขาวิชาอื่นๆ และเมื่อศึกษามาตรฐานรายวิชาพบว่า การเรียนในกลุ่มรายวิชาคอมพิวเตอร์ธุรกิจ นักศึกษาจะต้องสามารถใช้ระบบปฏิบัติการและ โปรแกรมสำเร็จรูปในงานอาชีพ สามารถออกแบบระบบฐานข้อมูลในงานอาชีพ ออกแบบและพัฒนาโปรแกรม สามารถ

วางแผนและวิเคราะห์ระบบสารสนเทศได้ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ัญญาปกรณ์ นิมิต ประจักษ์ (2547) ที่ทำการศึกษาเกี่ยวกับความคิดเห็นของนักศึกษาต่อระดับความรู้ความสามารถด้าน คอมพิวเตอร์ พบว่านักศึกษามีความคิดเห็นต่อระดับความรู้ความสามารถด้านการรู้คอมพิวเตอร์อยู่ใน ระดับดี และความจำเป็นของความรู้ความสามารถด้านการรู้คอมพิวเตอร์ของนักศึกษาระดับ ปริญญาตรีมีความจำเป็นอยู่ในระดับมาก นอกจากนี้ตามทฤษฎีการรู้สารสนเทศ ผู้ที่เป็นผู้รู้ สารสนเทศควรมีคุณสมบัติทักษะปฏิบัติที่รองรับการรู้สารสนเทศ ในด้านการรู้คอมพิวเตอร์ (Computer Literacy) หมายถึง ผู้รู้สารสนเทศต้องรู้เกี่ยวกับเทคโนโลยีคอมพิวเตอร์เบื้องต้นใน เรื่องของฮาร์ดแวร์ ซอฟต์แวร์ การเชื่อมประสาน และการใช้ประโยชน์จากคอมพิวเตอร์ เช่น การ พิมพ์เอกสาร การส่งไปรษณีย์อิเล็กทรอนิกส์ การใช้อินเทอร์เน็ตในการติดต่อสื่อสาร รวมถึงการรู้ ที่ตั้งของแหล่งสารสนเทศ เป็นต้น นอกจากนี้ผู้รู้สารสนเทศควรมีความรู้ในด้านการรู้เครือข่าย (Network Literacy) หมายถึง ต้องรู้ขอบเขตและมีความสามารถในการใช้สารสนเทศทางเครือข่าย ที่เชื่อมโยงถึงกันทั่วโลก สามารถใช้กลยุทธ์การสืบค้นสารสนเทศจากเครือข่าย และการบูรณาการ สารสนเทศจากเครือข่ายกับสารสนเทศจากแหล่งอื่นๆ สอดคล้องกับงานวิจัยของ สุนีย์ สุทธิสารกร (2540) พบว่า ความรู้และประสบการณ์ด้านคอมพิวเตอร์มีส่วนสัมพันธ์กับความสามารถในการ สืบค้นสารสนเทศ และการที่นักศึกษาในสาขาวิชาการเลขานุการและสาขาวิชาการจัดการสำนักงาน มีการรู้สารสนเทศน้อยที่สุด เป็นเพราะมาตรฐานวิชาชีพของหลักสูตร กำหนดให้ผู้ที่เรียนใน สาขาวิชาดังกล่าว มีความรู้ความสามารถภายหลังจากการเรียนในสาขาวิชาดังนี้ สามารถสื่อสารทาง เทคนิคในงานอาชีพ จัดการระบบฐานข้อมูลในงานอาชีพ แก้ปัญหาโดยใช้กระบวนการทาง วิทยาศาสตร์ คณิตศาสตร์และเทคโนโลยี การจัดควบคุมและพัฒนาคุณภาพ แสดงบุคลิกและ ลักษณะของผู้ประกอบอาชีพด้านธุรกิจ ปฏิบัติงานในหน้าที่เลขานุการบริหาร ปฏิบัติงานสำนักงาน และงานวงจรเอกสาร ปฏิบัติงานจัดประชุมสัมมนา พิมพ์งานขึ้นผลิตและผลิตเอกสารรูปแบบต่าง ๆ และใช้เครื่องใช้สำนักงานสมัยใหม่ในการปฏิบัติงาน ที่กล่าวมาทั้งหมดเป็นความสามารถใน ทางการฝึกปฏิบัติส่วนใหญ่ จึงทำให้นักศึกษาขาดทักษะด้านการรู้สารสนเทศ ซึ่งเป็นทักษะที่จำเป็น ต่อการเรียนรู้และการดำเนินชีวิต เมื่อสาขาวิชาไม่ปรากฏการบูรณาการการรู้สารสนเทศใน มาตรฐานวิชาชีพ นักศึกษาจึงมีการรู้สารสนเทศอยู่ในระดับน้อย กอปรกับเนื้อหาหลักสูตรการเรียน ในรายวิชา ห้องสมุดกับการรู้สารสนเทศและรายวิชา ภาษาไทยเพื่ออาชีพ ไม่ครอบคลุมในมาตรฐาน การรู้สารสนเทศครบทั้ง 5 มาตรฐาน จึงยิ่งลดทักษะการรู้สารสนเทศลงไปอีก นอกจากนี้ผล การศึกษาของสำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา (2548) ที่ศึกษาเรื่องเส้นทางการศึกษาด้าน อาชีวศึกษาและเทคโนโลยี สภาพปัญหาในการผลิตกำลังคนด้านอาชีวศึกษาและเทคโนโลยี พบว่า ผู้เรียนอาชีวศึกษาส่วนหนึ่งมีพื้นฐานความรู้ต่ำ ผู้ที่จบการศึกษอาชีวศึกษามีความรู้และทักษะ

รวมทั้งคุณลักษณะที่จำเป็นต่อการปฏิบัติงานยังไม่สอดคล้องกับความต้องการของสถานประกอบการ และ วิทยากร เชียงกุล (2544) กล่าวว่า ระบบการศึกษาในระดับมัธยมศึกษาของไทย ยังขาดความตระหนักถึงความสำคัญของการเรียนรู้ด้วยตนเอง ใช้สื่อเทคโนโลยีเพื่อการศึกษา น้อย สถานศึกษาส่วนใหญ่ยังสอนโดยใช้ครูบรรยาย ไม่นำให้ผู้เรียนรู้จักการอ่าน การค้นคว้าด้วยตัวเอง หรือรู้วิธีใช้คอมพิวเตอร์และภาษาอังกฤษแบบใช้งานได้ การผลิตและพัฒนาสื่อเพื่อการศึกษาที่มีคุณภาพก็ยังมีจำนวนน้อย และ ครุณี จำปาทอง (2549) ที่พบว่า ความคิดด้านคุณภาพของผู้ที่จบ การศึกษาในระดับมัธยมศึกษา นักเรียนในระดับชั้นมัธยมที่เข้าศึกษาต่อในระดับมหาวิทยาลัยนั้น ขาดความพร้อมในการศึกษาระดับมหาวิทยาลัย เพราะกระบวนการเรียนการสอนในระดับมัธยม เสริมสร้างให้ผู้เรียนเป็นผู้ที่รู้จักคิดวิเคราะห์ หาเหตุผลและศึกษาค้นคว้าด้วยตนเองในระดับน้อย และ เฮปเวิร์ด (Hepworth , 2002) ที่พบว่า การศึกษาในแบบที่ครูจัดเตรียมความพร้อมให้นักเรียน ในระดับชั้นมัธยมศึกษา ส่งผลให้นักเรียนขาดทักษะในการคิดวิเคราะห์แสวงหาความรู้ด้วยตนเอง

2.2.3 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาที่มีระดับผลการ เรียนต่างกันมีการรู้สารสนเทศไม่แตกต่างกัน ซึ่งผลที่ได้ไม่สอดคล้องกับสมมุติฐานในข้อ 3 และ สอดคล้องกับงานวิจัยของ สุพิศ ศิริรัตน์ (2555) ที่ศึกษาการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับ ปริญญาตรีคณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา ที่อธิบายได้ว่า ผลการเรียนรู้เป็นผลที่เกิดจาก การเรียนการสอนตามจุดประสงค์ของรายวิชานั้นๆ จึงไม่สามารถนำผลการเรียนมาเปรียบเทียบวัด ระดับการรู้สารสนเทศได้

2.3. อภิปรายผลการรู้สารสนเทศ ตามมาตรฐานการรู้สารสนเทศ 5 มาตรฐาน

จำแนกในรายด้าน

ผลการศึกษาการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) ประเภทวิชาบริหารธุรกิจ มีการรู้สารสนเทศโดยรวมและรายด้านทุกด้านอยู่ในระดับน้อย ค่า คะแนนเฉลี่ย 18.34

2.3.1 ด้านการเข้าถึงสารสนเทศ โดยรวมมีการรู้สารสนเทศอยู่ในระดับน้อย (ค่าเฉลี่ย 12.91) เมื่อจำแนกเป็นรายประเด็นมีเพียงประเด็นการกำหนดขอบเขตสารสนเทศ เพียง ประเด็นเดียวที่มีค่าคะแนนอยู่ในระดับปานกลาง ที่เป็นเช่นนี้เพราะว่า นักศึกษาส่วนใหญ่มี ประสบการณ์ในการเรียนรายวิชา ห้องสมุดกับการรู้สารสนเทศ ซึ่งเนื้อหาส่วนใหญ่เน้นทักษะการ เข้าถึงสารสนเทศ และประสบการณ์ในการเรียนในรายวิชา ทักษะภาษาไทยเพื่ออาชีพ ที่มีเนื้อหา เกี่ยวข้องกับการกำหนดขอบเขตสารสนเทศ การอ่านจับใจความสำคัญของเนื้อหาสาระ เพื่อวางกรอบ แนวคิดหลัก การวางโครงเรื่องในการเขียนรายงานจากการศึกษาค้นคว้า เหตุผลอีกประการหนึ่ง คือ

นักศึกษาอาจได้รับประสบการณ์ตรง จากการที่นักศึกษาใช้อินเทอร์เน็ตในการสืบค้นข้อมูลอยู่โดยตลอดหรือมีทักษะการใช้อุปกรณ์เทคโนโลยีในการสื่อสาร ที่จะต้องใช้แอปพลิเคชันในการสื่อสารระหว่างกลุ่ม จึงทำให้ประเด็นการกำหนดขอบเขตสารสนเทศอยู่ในระดับปานกลาง สอดคล้องกับความคิดเห็นของ วิทยากร เชียงภู (2544 : 69) ที่กล่าวถึงสื่อและเทคโนโลยีทางการศึกษา โดยเฉพาะปัญหาการใช้อินเทอร์เน็ตที่พบว่า ในหมู่คนหนุ่มสาวและเยาวชนใช้อินเทอร์เน็ตเพื่ออำนวยความสะดวกในการติดต่อข่าวสารข้อมูล เพื่อความบันเทิงส่วนใหญ่ ส่วนการที่นักศึกษามีการรู้สารสนเทศด้านการเข้าถึงสารสนเทศอยู่ในระดับน้อยสอดคล้องกับงานวิจัยของ บราวน์ และครัมโฮลซ์ (Brown & Krumholz 2002 : Online) ที่พบว่านักศึกษาไม่มีความสามารถในการกำหนดคำสำคัญ วลีหรือคำที่เกี่ยวข้องและประสบความสำเร็จในการคัดเลือกสารสนเทศจากแหล่งที่เหมาะสม

2.3.2 ด้านการประเมินสารสนเทศ ผลการศึกษาพบว่า มีการรู้สารสนเทศอยู่ในระดับน้อยทุกประเด็น (ค่าเฉลี่ย 2.86) อธิบายได้ว่าเป็นเพราะเนื้อหาในหลักสูตรการเรียนรายวิชาห้องสมุดกับการรู้สารสนเทศ ของนักศึกษาไม่ปรากฏหัวข้อที่เกี่ยวข้องกับการรู้สารสนเทศและการประเมินสารสนเทศในคำอธิบายรายวิชา ทำให้กระบวนการเรียนการสอนในหัวข้อดังกล่าวถูกละเลย นักศึกษาขาดการเรียนรู้และฝึกฝนในทักษะด้านการคิดวิเคราะห์ จึงไม่สามารถสรุปแนวคิดสำคัญจากสารสนเทศที่รวบรวมมาได้ ขาดทักษะการเปรียบเทียบความน่าเชื่อถือ การวิเคราะห์ที่อาศัยโครงสร้าง เหตุผลข้อโต้แย้งหรือเอกสารอ้างอิงที่นำมาประกอบในการพิจารณาสนับสนุนการตัดสินใจในการเลือกสารสนเทศที่มีคุณค่าตรงตามความต้องการ จึงเป็นผลให้มีการรู้สารสนเทศอยู่ในระดับน้อย สอดคล้องกับงานวิจัยของ วุฒิพงษ์ บุญไชยสง (2542) พบว่านักศึกษาในระดับบัณฑิตศึกษามีการรู้สารสนเทศด้านการใช้เครื่องมือในการเข้าถึงสารสนเทศอยู่ในระดับน้อย และสุพิศ ศิริรัตน์ (2555) ศึกษาการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา ที่พบว่านักศึกษามีทักษะด้านการใช้เครื่องมือในการเข้าถึงสารสนเทศอยู่ในระดับน้อยเช่นกัน และงานวิจัยของ ครุณี จำปาทอง(2549) ที่สนับสนุนความคิดด้านคุณภาพของผู้ที่จบการศึกษาในระดับมัธยมศึกษาว่า นักเรียนในระดับชั้นมัธยมที่เข้าศึกษาต่อในระดับมหาวิทยาลัยนั้นขาดความพร้อมในการศึกษาระดับมหาวิทยาลัย เพราะกระบวนการเรียนการสอนในระดับมัธยมศึกษาเสริมสร้างให้ผู้เรียนเป็นผู้ที่รู้จักคิดวิเคราะห์ หาเหตุผลและศึกษาค้นคว้าด้วยตัวเองอยู่ในระดับน้อย และเฮปเวิร์ด(Hepworth, 2002) ที่พบว่า การศึกษาในแบบที่ครูจัดเตรียมความพร้อมให้นักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษา ส่งผลให้นักเรียนขาดทักษะในการคิดวิเคราะห์ในการแสวงหาความรู้ด้วยตนเอง

2.3.3 ด้านการใช้สารสนเทศ พบว่านักศึกษามีการรู้สารสนเทศอยู่ในระดับน้อย ทุกประเด็น (ค่าเฉลี่ย 2.57) และมีประเด็นความเข้าใจเรื่องทรัพย์สินทางปัญญาและลิขสิทธิ์ในการใช้ ข้อมูลสารสนเทศอยู่ในระดับน้อยที่สุด เป็นเพราะว่าเนื้อหาในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นสูง พ.ศ.2546 ในรายวิชาห้องสมุดกับการรู้สารสนเทศ ขาดเนื้อหาและน้ำหนักในมาตรฐานที่ 3 ประเด็นของการประเมินสารสนเทศและแหล่งที่ผลิตสารสนเทศ การคัดเลือกอย่างมีวิจารณญาณ รวมทั้งการบูรณาการสารสนเทศที่คัดเลือกแล้ว เข้ากับระบบฐานความรู้และค่านิยมของตนเอง และ มาตรฐานที่ 5 ด้านความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการใช้สารสนเทศอย่างถูกต้องตามหลักจริยธรรมและ กฎหมายลิขสิทธิ์ ซึ่งไม่มีข้อความปรากฏอยู่ในหลักสูตรแต่อย่างใด สอดคล้องกับงานวิจัยของ มยุรี ยาวิลาส (2553) ที่ศึกษาการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 1 ของมหาวิทยาลัย พายัพ โดยใช้มาตรฐาน ACRL พบว่า โดยรวมนักศึกษามีการรู้สารสนเทศอยู่ในระดับน้อย และ ชู ชีพ มามาก (2553) ที่ศึกษาการรู้สารสนเทศทางธุรกิจของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะ บริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเอกชนในเขตกรุงเทพมหานคร โดยใช้เกณฑ์มาตรฐานทักษะสามมิติยะ สารสนเทศสำหรับนักศึกษาทางธุรกิจ พบว่านักศึกษามีระดับการรู้สารสนเทศในระดับ ปานกลาง ยกเว้นความสามารถเข้าถึงสารสนเทศที่ต้องการ ได้อย่างมีประสิทธิภาพอยู่ในระดับต่ำ

2.4. อภิปรายผล ปัญหาและอุปสรรคต่อการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับ ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) ประเภทวิชาบริหารธุรกิจ สถาบันการอาชีวศึกษาภาคใต้ จังหวัดนครศรีธรรมราช

ผลการศึกษาพบว่า ในภาพรวมนักศึกษามีปัญหาและอุปสรรคต่อการรู้สารสนเทศ อยู่ในระดับน้อย และเมื่อพิจารณารายด้านพบว่ามีผลสอดคล้องกัน คือ ปัญหาด้านสภาพแวดล้อม ในการส่งเสริมการรู้สารสนเทศ ปัญหาด้านทรัพยากรสารสนเทศและแหล่งสารสนเทศ ปัญหาด้าน ทักษะการเข้าถึงสารสนเทศ และปัญหาด้านทักษะการใช้สารสนเทศ อยู่ในระดับน้อย เช่นกัน รวมถึงเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อทุกข้อมีปัญหาอยู่ในระดับน้อย อธิบายได้ว่าการที่นักศึกษามี ความคิดเห็นต่อปัญหาอยู่ในระดับน้อย เป็นเพราะนักศึกษขาดความเข้าใจตระหนักรู้และไม่เห็น ในความสำคัญของปัญหาและอุปสรรคต่อการรู้สารสนเทศ เป็นผู้ที่ขาดทักษะการอ่านพิจารณา ไคร์ครวญ จึงมีการตอบในลักษณะที่ไม่สัมพันธ์กับผลการศึกษาระดับการรู้สารสนเทศของ นักศึกษาในตอนที 2 กล่าวคือ หากนักศึกษามีระดับการรู้สารสนเทศอยู่ในระดับน้อย ควรมีค่า คะแนนด้านปัญหาและอุปสรรคต่อการรู้สารสนเทศอยู่ในระดับปานกลางถึงมากจึงจะเป็น ความสัมพันธ์ที่เป็นเหตุเป็นผล แต่อย่างไรก็ตามมิได้หมายความว่า นักศึกษาไม่มีปัญหาและ อุปสรรคต่อการรู้สารสนเทศอยู่เลย เพราะผู้วิจัยได้กำหนดประเด็นการให้ค่าคะแนนเป็น มีปัญหา

มาก มีปัญหาน้อย และไม่มีปัญหา หากนักศึกษาไม่มีปัญหา ช่อมปรากฏค่าคะแนนในประเด็นนี้อยู่บ้าง นอกจากนี้ผลการศึกษายังไม่สอดคล้องกับงานวิจัยของ สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา (2548) ที่ศึกษาสภาพปัญหาการผลิตกำลังคนด้านอาชีวศึกษาและเทคโนโลยีในประเทศไทย สรุปได้ว่า สภาพปัญหาของการอาชีวศึกษาส่วนใหญ่ ได้แก่ เครื่องมือ เครื่องจักรและอุปกรณ์เก่า ล้าสมัย เสื่อมคุณภาพ อุปกรณ์และสื่อการเรียนการสอนขาดแคลน มีงบประมาณวัสดุฝึกไม่เพียงพอ ส่งผลต่อการเรียนการฝึกทักษะ การใช้ประโยชน์จากเทคโนโลยีสารสนเทศที่เกี่ยวข้องกับการอาชีวศึกษา ยังมีจำกัด และไม่มีประสิทธิภาพเท่าที่ควร ซึ่งเหล่านี้คือระดับปัญหาในระดับข้อเท็จจริง แต่อย่างไรก็ตามผลการศึกษาที่พบว่า มีปัญหาอยู่ในระดับน้อยนั้น แสดงว่ามีปัญหาและอุปสรรคต่อการรู้สารสนเทศอยู่จริง

3. ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะเพื่อนำผลการวิจัยไปใช้ประโยชน์

3.1. ข้อเสนอแนะต่อสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ

3.1.1 สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ควรสร้างความตระหนักใน ความสำคัญและประโยชน์ของการรู้สารสนเทศของนักศึกษาต่อกระบวนการคิดและการดำรงชีวิต อย่างยั่งยืนในอนาคต ด้วยการกำหนดให้มีการทดสอบประเมินมาตรฐานการรู้สารสนเทศที่สัมพันธ์ กับคุณลักษณะของนักศึกษาสายอาชีพก่อนที่จะจบการศึกษา เพื่อจะได้จัดการฝึกอบรมพัฒนาทักษะ ให้กับนักศึกษาได้อย่างเหมาะสม

3.1.2 สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ควรจัดการฝึกอบรมความรู้ความ เข้าใจเกี่ยวกับการรู้สารสนเทศให้แก่อาจารย์ผู้สอนและบรรณารักษ์เพื่อให้มีความเข้าใจนำไปสู่การ ปฏิบัติมากขึ้น

3.1.3 สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา โดยคณะทำงานในหน่วย ศึกษาพิเศษ ควรจัดให้มีการปรับปรุงหลักสูตรในรายวิชาห้องสมุดกับการรู้สารสนเทศ ให้มีความ ทันสมัยต่อการเปลี่ยนแปลงของสังคมฐานความรู้ ครอบคลุมมาตรฐานการรู้สารสนเทศครบทั้ง 5 มาตรฐาน และควรสนับสนุนให้มีการบูรณาการเรื่องการรู้สารสนเทศเข้ากับหลักสูตรรายวิชาต่างๆ เพื่อสร้างทักษะและประสบการณ์ในการรู้สารสนเทศให้กับนักศึกษา

3.2 ข้อเสนอแนะต่อสถานศึกษา

3.2.1 สถาบันการศึกษาควรมินโยบายให้ผู้สอนบูรณาการการรู้สารสนเทศใน กระบวนการเรียนการสอนทุกรายวิชาในหลักสูตร ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง เพื่อส่งเสริมและ

พัฒนาสมรรถนะของนักศึกษาให้มีคุณสมบัติเป็นผู้รักการศึกษาค้นคว้า เพื่อนำประโยชน์ที่ได้มาพัฒนางานอาชีพและคุณภาพชีวิต

3.2.2 สถาบันการศึกษาควรมีนโยบายส่งเสริมและปลูกฝังความรู้ความเข้าใจในเรื่องการรู้สารสนเทศให้กับนักเรียนและนักศึกษาในทุกระดับ ตั้งแต่เมื่อแรกเข้าโดยกำหนดให้งานวิทยบริการและห้องสมุด ฝ่ายวิชาการเป็นผู้รับผิดชอบจัดกิจกรรมอบรมเสริมสร้างความเข้าใจในการใช้ห้องสมุดหรือศูนย์วิทยบริการ เพื่อกระตุ้นให้นักศึกษาตระหนักและเห็นความสำคัญและความจำเป็นของการรู้สารสนเทศ อันจะเป็นประโยชน์แก่นักศึกษาในการรู้แหล่งและเข้าถึงสารสนเทศเป็นเบื้องต้น

3.3 ข้อเสนอแนะต่อบุคลากรและหน่วยงานในการให้บริการในการศึกษาค้นคว้า

3.3.1 งานวิทยบริการและห้องสมุด สังกัดฝ่ายวิชาการของสถาบันการศึกษา ควรมีบทบาทสำคัญในการเสริมสร้างทักษะการรู้สารสนเทศ โดยประสานกับงานกิจกรรมนักเรียน นักศึกษาเพื่อพัฒนารูปแบบกิจกรรมที่ช่วยเสริมสร้างการรู้สารสนเทศ เช่น กิจกรรมแนะนำวิธีการศึกษาค้นคว้าในช่วงโมงกิจกรรม กิจกรรมการค้นคว้าวิชาโครงงานวิทยาศาสตร์ กิจกรรมการตอบคำถามช่วยการค้นคว้าในรายวิชาเฉพาะ เป็นต้น

3.3.2 อาจารย์ผู้สอน ต้องเอาใจใส่ส่งเสริมให้นักศึกษาได้เรียนรู้อย่างแท้จริง พัฒนาให้นักศึกษาเป็นผู้ที่รู้จักการคิดพิจารณาหลักของเหตุผล วิเคราะห์และสังเคราะห์ ผ่านกระบวนการจัดเตรียมการสอนคิดวิเคราะห์ที่กำหนดวางแผนการเรียนรู้ให้สอดคล้องกับจุดประสงค์ของการรู้สารสนเทศ นอกจากนี้อาจารย์ควรเป็นผู้ที่สนใจที่จะรับการพัฒนา เพิ่มศักยภาพตนเองด้านความรู้และทักษะที่จำเป็นต่อการเรียนการสอนให้ทันต่อการเปลี่ยนแปลงของเทคโนโลยี

3.4 ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

ควรมีทำการศึกษาวิจัยในประเด็นต่อไปนี้

1. การพัฒนาหลักสูตรวิชาห้องสมุดกับการรู้สารสนเทศ เพื่อสร้างพฤติกรรมการรู้สารสนเทศของนักศึกษา
2. การพัฒนาหลักสูตรโดยบูรณาการมาตรฐานการรู้สารสนเทศ ACRL
3. ศึกษาปัญหาและอุปสรรคต่อการรู้สารสนเทศของนักศึกษาอย่างจริงจัง โดยขยายการศึกษาไปยังระดับแผนกวิชาและสาขาวิชา
4. การพัฒนาหลักสูตรการรู้สารสนเทศในรายวิชาชีพพื้นฐานที่เกี่ยวข้องกับการสอนโครงการหรือโครงการวิชาชีพ

5. การพัฒนารูปแบบการบูรณาการการรู้สารสนเทศในกระบวนการเรียนการสอนของรายวิชาในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง(ปวส.)
6. การพัฒนากิจกรรมส่งเสริมการรู้สารสนเทศในการสอนรายวิชากิจกรรมเสริมหลักสูตร
7. ศึกษาความคิดเห็นของครูผู้สอนและบรรณารักษ์ หรือผู้ที่เกี่ยวข้อง กับรูปแบบการรู้สารสนเทศของนักศึกษา สถาบันการอาชีวศึกษาที่สอดคล้องกับมาตรฐานวิชาชีพ

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กชพร ศรีพรรณ (2553) “การพัฒนาแบบทดสอบมาตรฐานทักษะการรู้สารสนเทศสำหรับ
นักศึกษามหาวิทยาลัยเชียงใหม่” วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาสารสนเทศศึกษา มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
- ครรชิต มอถอย (2541) “ความรู้เรื่องสารสนเทศสำหรับนักวิจัย” ใน *เอกสารประกอบการ
สัมมนาเรื่อง สารสนเทศสำหรับนักวิจัยวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี* กรุงเทพมหานคร
ศูนย์บริการสารสนเทศทางเทคโนโลยี สำนักงานพัฒนาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี
แห่งชาติ ร่วมกับบริติชเคาน์ซิลและชมรมห้องสมุดเฉพาะ หน้า 74
- คะเนิงนิจ ก้องกานน (2552) “การศึกษาพฤติกรรมการอ่านและลักษณะการใช้สารสนเทศจาก
ห้องสมุดของนักเรียนนักศึกษา วิทยาลัยเทคนิคสุราษฎร์ธานี” วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์-
อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาครุศาสตร์เทคโนโลยี ภาควิชาเทคโนโลยีและสื่อสาร
การศึกษา คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรมและเทคโนโลยี มหาวิทยาลัยดาปี
- ชุติมา สัจจันันท์ (2544) “การรู้สารสนเทศเพื่อการประกันคุณภาพการศึกษาคนไทยและ
สังคมไทย” *วารสารสุโขทัยธรรมมาธิราช* 14 (กันยายน - ธันวาคม) : 50- 60
- . (2554) *รายงานการวิจัย การพัฒนามาตรฐานการรู้สารสนเทศและยุทธศาสตร์
การพัฒนานักเรียนไทยให้เป็นผู้รู้สารสนเทศ* นนทบุรี มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช
- ชูชีพ มามาก (2553) “การรู้สารสนเทศทางธุรกิจของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะบริหารธุรกิจ
มหาวิทยาลัยเอกชนในเขตกรุงเทพมหานคร” วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหา
บัณฑิต วิชาเอกบรรณารักษศาสตร์และสารนิเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ
- ดวงกมล อุ่นจิตติ (2545) *การประเมินการรู้สารสนเทศของนิสิตปริญญาตรีมหาวิทยาลัยบูรพา
ชลบุรี คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์* มหาวิทยาลัยบูรพา
- ครุณี จำปาทอง (2549) “มาตรฐานการเรียนรู้ : ทิศทางและเป้าหมายของการจัดการเรียนรู้”
วารสารวิชาการ 9, 4 (ตุลาคม-ธันวาคม) : 67-69
- ทรายทอง อุ่นนันท (2550) “การพัฒนาชุดการเรียนรู้ด้วยคอมพิวเตอร์ผ่านเครือข่ายวิชาห้องสมุด
กับการรู้สารสนเทศ เรื่องสารสนเทศของห้องสมุดสำหรับนักเรียนระดับประกาศนียบัตร
วิชาชีพชั้นสูงปีที่ 1 โรงเรียนเอกชนประเภทอาชีวศึกษาในภาคเหนือตอนบน”
วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต แขนงวิชาเทคโนโลยีและสื่อสาร
การศึกษา สาขาวิชาศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช

- ธนุ บุญญานูวัตร (2553) “ความรู้เรื่องสารสนเทศ” ค้นคืนวันที่ 26 กรกฎาคม 2553 จาก <http://tanoo.wordpress.com>
- ธัญญาปกรณ์ นิมิตรประจักษ์ (2547) “ความรู้ความสามารถด้านการรู้สารสนเทศและคอมพิวเตอร์
ขั้นพื้นฐานสำหรับการศึกษาในระดับปริญญาตรี ตามความคิดเห็นของนักศึกษา
มหาวิทยาลัยขอนแก่น” รายงานการศึกษาอิสระปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาบรรณารักษศาสตร์และสารสนเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น
- ธารทิพย์ ศิริวัฒน์รักษ์ (2534) “การใช้ห้องสมุดของนักศึกษาวิทยาลัยอาชีวศึกษา เขตการศึกษา
กรมอาชีวศึกษา” วิทยานิพนธ์อักษรศาสตรมหาบัณฑิต คณะอักษรศาสตร์ สาขาวิชา
บรรณารักษศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- บรรเลง ศรีนิลและคณะ (2548) รายงานการวิจัยเส้นทางการศึกษาด้านอาชีวศึกษาและ
เทคโนโลยี สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ กรุงเทพมหานคร
สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ
- บุญชม ศรีสะอาด (2554) การวิจัยเบื้องต้น พิมพ์ครั้งที่ 9 แก้ไขเพิ่มเติม
กรุงเทพมหานคร สุวีริยาสาส์น
- ปภาดา เจียวก๊ก (2547) “การรู้สารสนเทศของนิสิตระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ” วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต วิชาเอก
บรรณารักษศาสตร์และสารนิเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
- ประภาวดี สืบสนธิ์ (2543) สารสนเทศในบริบทสังคม พิมพ์ครั้งที่ 2 กรุงเทพมหานคร
สมาคมห้องสมุดแห่งประเทศไทย
- ประภาส พาวินนท์ (2541) รายงานการวิจัยเรื่อง การสอนการใช้ห้องสมุดและทักษะทางสารนิเทศ
ในมหาวิทยาลัยของรัฐ กรุงเทพมหานคร รามคำแหงมหาวิทยาลัย
- พวา พันธุ์เมฆา (2535) สารนิเทศกับการศึกษาค้นคว้า กรุงเทพมหานคร มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร
- . (2548) “การทำผลงานเพื่อเลื่อนเป็นอาจารย์ 3 ระดับ 8” วารสารห้องสมุด 49, 1
(มกราคม – มีนาคม) : 113
- พิชิต ฤทธิจรรณู (2555) หลักการวัดและประเมินผลการศึกษา พิมพ์ครั้งที่ 7
กรุงเทพมหานคร เฮ้าส์ ออฟ เคอร์มิสท์
- มยุรี ยาวีลาศ (2553) “ระดับการรู้สารสนเทศของนักศึกษาปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัย
พายัพ” รายงานการศึกษาอิสระปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชา
สารสนเทศศึกษา มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

- มูจลินทร์ ผลกล้า (2550) “การรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี” วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาบรรณารักษศาสตร์และสารนิเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์
- แม่นมาศ ชาลิต, คุณหญิง (2530) “ระบบสารสนเทศแห่งชาติ” ใน *การสร้างสังคมการอ่านและการใช้สารสนเทศ : เอกสารวิชาการ จัดพิมพ์เนื่องในการประชุมใหญ่สามัญประจำปี พ.ศ. 2530* หน้า 88-100 กรุงเทพมหานคร สมาคมห้องสมุดแห่งประเทศไทย
- รัสรินทร์ เกตุชาติ (2550) “การศึกษาเปรียบเทียบการจัดการเรียนการสอนวิชาการรู้สารสนเทศและวิชาการใช้ห้องสมุดของสถาบันอุดมศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา” รายงานการศึกษาอิสระ ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาบรรณารักษศาสตร์และสารนิเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น
- วิทยากร เชียงกุล (2544) *ทางรอดของประเทศไทย ปฏิบัติกรอภวิหคิคิดและระบบการเรียนรู้ใหม่* กรุงเทพมหานคร เรือนปัญญา
- คันสนีย์ สุวรรณเจตต์ (2532) *รายงานวิจัยการใช้ทรัพยากรห้องสมุดของนักศึกษาวิทยาลัยพาณิชยการ* กรุงเทพมหานคร กรมอาชีวศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ
- ศิวราช ราชพัฒน์ (2547) “การสอนการรู้สารสนเทศทางเว็บไซต์ของห้องสมุด” รายงานการศึกษาอิสระปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาบรรณารักษศาสตร์และสารนิเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น
- สมพร พุทธาพิทักษ์ผล (2546) “การจัดการสารสนเทศ” ใน *ประมวลสาระชุดวิชาเทคโนโลยีเพื่อการจัดการสารสนเทศ* หน่วยที่ 1 หน้า 1-33 นนทบุรี มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช สาขาวิชาศิลปศาสตร์
- สมพร หมานมา (2549) “การพัฒนาบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ต วิชาห้องสมุดกับการรู้สารสนเทศ หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา” วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาเทคโนโลยีคอมพิวเตอร์ ภาควิชาคอมพิวเตอร์ศึกษา สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ
- สมาน ลอยฟ้า (2544) “การรู้สารสนเทศ : ทักษะที่จำเป็นสำหรับสังคมสารสนเทศ” *วารสารมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มข* 19, 1 (กันยายน) : 1-6
- สุดาวดี ศรีสุดตา (2549) “การรู้สารสนเทศของนักศึกษาคณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น” วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชา

- บรรณารักษศาสตร์และสารสนเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น
 สุพัฒน์ ต่องแสงจันทร์ “แบบจำลองการรู้สารสนเทศ” *บรรณศาสตร์* 12, 2
 (ธันวาคม 2540) : 57-68
- สุพิศ บายคายคม (2550) การรู้สารสนเทศของนิสิตระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
 ชลบุรี มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตศรีราชา
- สุพิศ ศิริรัตน์ (2555) “การรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรีคณะครุศาสตร์
 มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา” วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต แขนงวิชา
 สารสนเทศศาสตร์ สาขาวิชาศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช
- สุรีย์ สุทธิสารากร (2540) “การใช้บริการสืบค้นสารนิเทศด้วยระบบคอมพิวเตอร์ของสำนักวิทย
 บริการสถาบันราชภัฏเพชรบูรณ์” วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขา
 บรรณารักษศาสตร์และสารนิเทศศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยขอนแก่น
 สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา (2553) “สถาบันการอาชีวศึกษา” คืบค้นวันที่
 10 มิถุนายน 2556 จาก <http://www.vei19.com>
- สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ (2550) *แผนพัฒนาเศรษฐกิจและ
 สังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 10 พ.ศ.2550* กรุงเทพมหานคร สำนักนายกรัฐมนตรี
 ———. (2556) “แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 11” คืบค้นวันที่ 20
 กรกฎาคม 2556 จาก <http://www.nesdb.go.th/Default.aspx?tabid=62>
- สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ (2556) “แผนพัฒนาการศึกษาของกระทรวงศึกษาธิการฉบับ
 ที่สิบเอ็ด พ.ศ. 2555 – 2559” คืบค้นวันที่ 23 กรกฎาคม 2556 จาก
http://www.pld.rmutt.ac.th/?wpfb_dl=210
- อังคณา แวซอเหาะ (2547) “ปัจจัยที่ส่งผลต่อการใช้ห้องสมุดของนักศึกษาศาสนาบันเทคโนโลยี
 ราชมงคลวิทยาเขตเทเวศร์” วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต วิชาเอก
 บรรณารักษศาสตร์และสารนิเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
- อังคณา แวซอเหาะและสุรชาติภย์ เกียรติวานิช (2553) การรู้สารสนเทศของ
 นักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร
 กรุงเทพมหานคร คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร
- อาชญญา รัตนอุบลและคณะ (2550) *รายงานการวิจัยการพัฒนารูปแบบการรู้สารสนเทศสำหรับ
 สังคมไทย* กรุงเทพมหานคร สำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ

- อาภาภรณ์ จรรยาสุคนธ์ (2550) “การพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้ เรื่องการจัดการทรัพยากรสารสนเทศห้องสมุด วิชาห้องสมุดกับการรู้สารสนเทศโดยการสอนแบบศูนย์การเรียนรู้ของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง” วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
- อารีย์ ชื่นวัฒนา (2552) “การสอนการรู้สารสนเทศในสภาพแวดล้อมอิเล็กทรอนิกส์ Teaching Information Literacy Environments” ใน *สองทศวรรษการศึกษาทางไกลสารสนเทศศาสตร์ แขนงวิชาสารสนเทศศาสตร์ สาขาวิชาศิลปศาสตร์* หน้า 101-117 นนทบุรี มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช
- Association of College and Research Libraries (2000) *Competency Standards for Higher Education Standards, Performance Indicator Information Literacy and Outcomes* (Online) Available : <http://www.ala.org/acrl/ilstandardlo.html>
- Brown , Cecelia and Krumholz , Lee R. (2002) “Integrating Information Literacy into the Science Curriculum” *C & RL College & Research Library* Retrieved January 15 , 2013 from <http://crl.acrl.org/content/63/2/111.abstract>
- Doyle, Christina S. (1992) *Development of a Model of Information Literacy Outcome Measures within National Education Goals of 1990* (Education Policy) Thesis (ED.D.) Northern Arizona University (Online) Available : <http://www.Uni.net.th/dao/detail.nsp>
- Eisenberg, Michael B & Berkowitz, Robert E. (2002) *The Big 6 Information Problem- Solving Approach* (Online) Available : <http://www.big6.com/index.php>
- Hepworth, Mark (2002) “A Study of Undergraduate Information Literacy and Skills in the Undergraduate Curriculum, “in65 th” IFLA Council and General Conference (Online) Available : http://www.ifla.org/IV/ifla65/papers/107-124_e.html
- Lenox, Mary F. & Walker, M.L. (1993) Information Literacy in the Educational *Process Educational Forum* 57(2) : 312-324
- Unesco (1998) *World Educational Report* Paris : Unesco

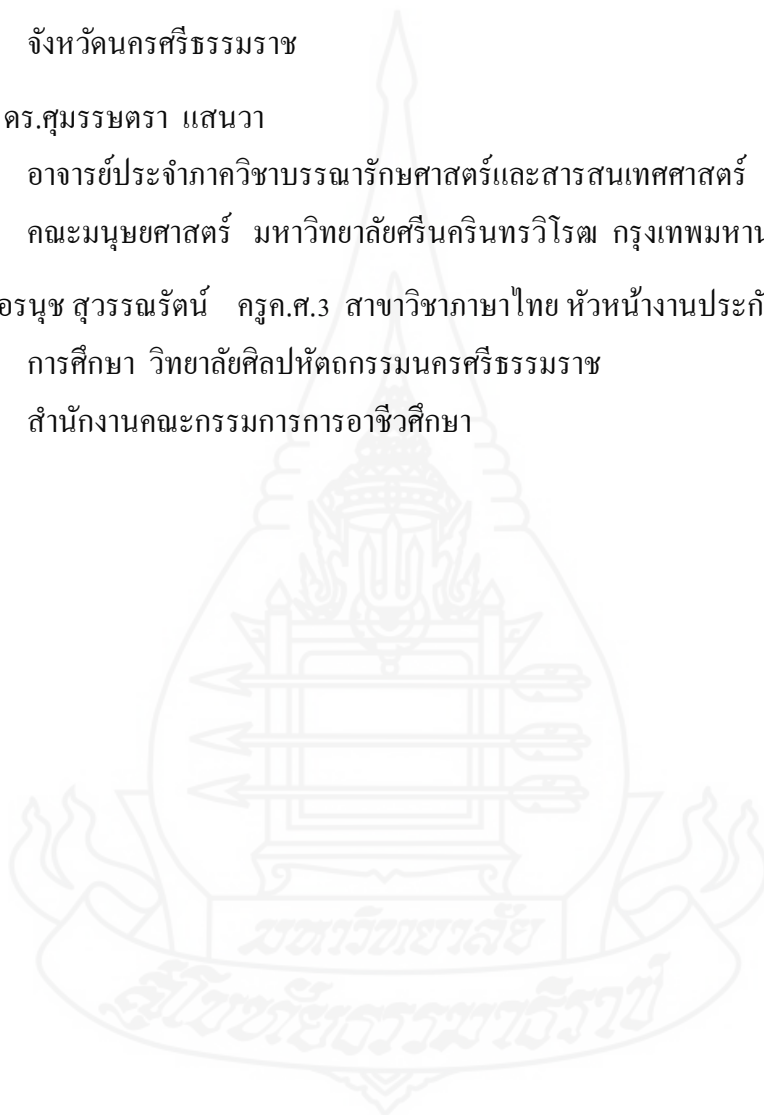
ภาคผนวก ก

รายนามผู้เชี่ยวชาญ

รายนามผู้เชี่ยวชาญ

1. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. อรรถน์ บัณฑิตย์
รองอธิการบดีฝ่ายกิจการ สภามหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยวลัยลักษณ์
จังหวัดนครศรีธรรมราช
2. อาจารย์ ดร.ศุภรชตรา แสนวา
อาจารย์ประจำภาควิชาบรรณารักษศาสตร์และสารสนเทศศาสตร์
คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ กรุงเทพมหานคร
3. อาจารย์อรนุช สุวรรณรัตน์ คุรุค.ศ.3 สาขาวิชาภาษาไทย หัวหน้างานประกันคุณภาพ
การศึกษา วิทยาลัยศิลปหัตถกรรมนครศรีธรรมราช
สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา

ภาคผนวก ข

จดหมายขอความร่วมมือในการศึกษาวิจัย

ที่ ศธ 0522.15(1)/ 11๖๖

มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช
ตำบลบางพูด อำเภอปากเกร็ด
จังหวัดนนทบุรี 11120

๒๘ มิถุนายน 2556

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์ให้นักศึกษาเก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย

เรียน ประธานอาชีวศึกษาจังหวัดนครศรีธรรมราช

สิ่งที่ส่งมาด้วย - โครงการวิทยานิพนธ์ จำนวน 1 ชุด
- แบบทดสอบการรู้สารสนเทศ จำนวน 1 ชุด

ด้วย นางภักณา รัตนพงศ์ นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา แขนงวิชาสารสนเทศศาสตร์ สาขาวิชาศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง การรู้สารสนเทศของนักศึกษา ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ประเภทวิชาบริหารธุรกิจ สถาบันการอาชีวศึกษาภาคใต้ จังหวัด นครศรีธรรมราช โดยมี รองศาสตราจารย์ ดร.น้ำทิพย์ วิภาวิน เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก และผู้ช่วย ศาสตราจารย์ ดร.เทอดศักดิ์ ไม้เท้าทอง เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม

ในการนี้ นักศึกษาจำเป็นต้องเก็บข้อมูลเพื่อการวิจัยจากนักศึกษาระดับประกาศนียบัตร วิชาชีพชั้นสูง ประเภทวิชาบริหารธุรกิจ ทุกสาขาวิชา ในวิทยาลัยในสังกัดของท่าน โดยการให้นักศึกษาที่เป็น กลุ่มเป้าหมายในการศึกษาวิจัยได้ทำแบบทดสอบในรายวิชา ห้องสมุดกับการรู้สารสนเทศ จึงขอความ อนุเคราะห์จากท่านในการอนุญาตให้ นางภักณา รัตนพงศ์ ได้ดำเนินการเก็บข้อมูลเพื่อการวิจัยในรายวิชา ดังกล่าว ดังรายละเอียดที่นักศึกษาเสนอมาพร้อมนี้ หวังเป็นอย่างยิ่งจะได้รับความกรุณาจากท่าน และ ขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.อลิสา วานิชิต)

ประธานกรรมการประจำสาขาวิชาศิลปศาสตร์

บัณฑิตศึกษา สาขาวิชาศิลปศาสตร์

โทร. 0 2504 8515-7

โทรสาร. 02503 3564

ที่ คช 0522.15(1) / 1556

อธิการบดีวิทยาลัยศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช

วันที่ ๑๕๐

วันที่ 11 ๓.๑๕๖

เวลา 14.๐๐

มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช
 ตำบลบางพูด อำเภอปากเกร็ด
 จังหวัดนนทบุรี 11120

๕.๕ มิถุนายน 2556

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์ให้นักศึกษาเก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย

เรื่อง ประธานอาชีพศึกษาจังหวัดนครศรีธรรมราช

สิ่งที่ส่งมาด้วย - โครงการวิทยานิพนธ์ จำนวน 1 ชุด
 - แบบทดสอบการรู้สารสนเทศ จำนวน 1 ชุด

ด้วย นางกัญญา รัตนพงศ์ นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา แผนกวิชาสารสนเทศศาสตร์ สาขาวิชาศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง การรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ประเภทวิชาบริหารธุรกิจ สถาบันการอาชีวศึกษาภาคใต้ จังหวัดนครศรีธรรมราช โดยมี รองศาสตราจารย์ ดร.นันทิพย์ วิภาวิน เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เทอดศักดิ์ ไม้เท้าทอง เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม

ในการนี้ นักศึกษาจำเป็นต้องเก็บข้อมูลเพื่อการวิจัยจากนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ประเภทวิชาบริหารธุรกิจ ทุกสาขาวิชา ในวิทยาลัยในสังกัดของท่าน โดยการให้นักศึกษาที่เป็นกลุ่มเป้าหมายในการศึกษาวิจัยได้ทำแบบทดสอบในรายวิชา หอสมุดกับการรู้สารสนเทศ จึงขอความอนุเคราะห์จากท่านในการอนุญาตให้ นางกัญญา รัตนพงศ์ ได้ดำเนินการเก็บข้อมูลเพื่อการวิจัยในรายวิชาดังกล่าว ดังรายละเอียดที่นักศึกษาเสนอมาพร้อมนี้ หวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความกรุณาจากท่าน และขอขอบคุณ ณ โอกาสนี้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา

15/๖ นพ.อรุณจ.มว

– มจรธ. เขตถนนแจ้งวัฒนะ/ถนนแจ้งวัฒนะ

15/๖กรวิชัย ๗๐๐ มจร. ๗/ ๓

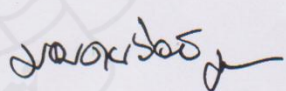
1๐๖/ถนนแจ้งวัฒนะ

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.อลิสา วานิชิต)

ประธานกรรมการประจำสาขาวิชาศิลปศาสตร์

15 ๓๗๖

จศธ อีเนต 15/7/56

บัณฑิตศึกษา สาขาวิชาศิลปศาสตร์
 โทร 0 2504 8515-7
 โทรสาร 02503 3564

วิทยาลัยการอาชีพพหลพลพยุหีสวัสดิการ
 เลขรับ ๖๕๖๓
 วันที่ ๒๕.๑๐.๕๖
 เวลา ๑๑.๐๐ น.

ที่ ศธ ๐๖๒๐.๘ /ว. ๐๕๗๖

สถาบันการอาชีวศึกษาภาคใต้ ๑
 วิทยาลัยศิลปหัตถกรรมนครศรีธรรมราช
 อ.เมือง จ.นครศรีธรรมราช ๘๐๐๐๐

๑๘ กรกฎาคม ๒๕๕๖

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์ให้เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการวิทยาลัยการอาชีพพหลพลพยุหีสวัสดิการ

- สิ่งที่ส่งมาด้วย ๑. โครงการวิทยานิพนธ์
- ๒. แบบทดสอบการรู้สารสนเทศ

จำนวน ๑ ชุด
 จำนวน ๘ ชุด

ด้วยนางภักณา รัตนพงศ์ ครู ค.ศ. ๓ วิทยาลัยศิลปหัตถกรรมนครศรีธรรมราช กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง การรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ประเภทวิชาบริหารธุรกิจ สถาบันการอาชีวศึกษาภาคใต้ จังหวัดนครศรีธรรมราช โดยมี รองศาสตราจารย์ ดร.น้ำทิพย์ วิภาวิน เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เทอดศักดิ์ ไม้เท้าทอง เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม

ในการนี้ นางภักณา รัตนพงศ์จำเป็นต้องเก็บข้อมูลเพื่อการวิจัยจากนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ประเภทวิชาบริหารธุรกิจ ทุกสาขาวิชาในวิทยาลัยของท่าน โดยการให้นักศึกษาที่เป็นกลุ่มเป้าหมายในการศึกษาวิจัยได้ทำแบบทดสอบในรายวิชา ท้องสมุดกับการรู้สารสนเทศ จึงขอความอนุเคราะห์จากท่านในการอนุญาตให้ นางภักณา รัตนพงศ์ ได้ดำเนินการเก็บข้อมูลเพื่อการวิจัยในรายวิชาดังกล่าว ดังรายละเอียดที่แนบมาพร้อมนี้ หวังเป็นอย่างยิ่งจะได้รับความกรุณาจากท่าน และขอขอบพระคุณมา ณ โอกาสนี้

เห็นชอบ

เห็นชอบ

1. เพื่อโปรดทราบ จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาและอนุญาต

1. เพื่อโปรดทราบ

- อคพ. ๒๕.๑๐๑๖๑๕๒๕๖๓

ขอแสดงความนับถือ

โปรดเก็บข้อมูลเพื่อการศึกษา

- นลินศารอง ฝ่ายแผนงาน

(นางจิราภรณ์ แก้วเจือ)

๒๕ ก.ค. ๕๖

รองผู้อำนวยการ รักษาการในตำแหน่ง
 ผู้อำนวยการวิทยาลัยศิลปหัตถกรรมนครศรีธรรมราช

ฝ่ายวิชาการ
 งานวิทยบริการและห้องสมุด
 วิทยาลัยศิลปหัตถกรรมนครศรีธรรมราช
 โทร. ๐ ๗๕๓๕ ๖๗๖๐ ต่อ ๗๐๓
 โทรสาร ๐ ๗๕๓๕ ๗๐๓๓
 E-Mail artnakhon@hotmail.com

๑. ทรง
 ๒. สมพันธ์
 ๓. ดนวิชัย
 ๔. อภิรักษ์
 ๕. อภิรักษ์
 ๖. อภิรักษ์
 ๗. อภิรักษ์
 ๘. อภิรักษ์
 ๙. อภิรักษ์
 ๑๐. อภิรักษ์

๒๕ กค ๕๖

๒๙ กค ๕๖

ที่ ศธ ๐๖๔๓.๐๘/๗๐๘

วิทยาลัยศิลปหัตถกรรมนครศรีธรรมราช
ทะเบียนหนังสือรับ
วันที่ ๒๐.๕๖ เวลา ๑๔.๐๐

วิทยาลัยสารพัดช่างนครศรีธรรมราช
อ.เมือง จ.นครศรีธรรมราช ๘๐๐๐๐

๖ สิงหาคม ๒๕๕๖

เรื่อง ส่งแบบทดสอบการรู้สารสนเทศของนักศึกษา

เรียน ผู้อำนวยการวิทยาลัยศิลปหัตถกรรมนครศรีธรรมราช

อ้างถึง หนังสือ ที่ ศธ ๐๖๒๐.๘/ว.๐๕๒๗ ลงวันที่ ๑๘ กรกฎาคม ๒๕๕๖

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบทดสอบการรู้สารสนเทศ จำนวน ๑๐ ชุด

ตามที่ นางภักดา รัตนพงศ์ ครู ค.ศ.๓ วิทยาลัยศิลปหัตถกรรมนครศรีธรรมราช กำลังจัดทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง การรู้สารสนเทศของนักศึกษา ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ประเภทบริหารธุรกิจ จึงขอความร่วมมือสถานศึกษาตอบแบบทดสอบการรู้สารสนเทศของนักศึกษา ตามความแจ้งแล้วนั้น

บัดนี้ วิทยาลัยสารพัดช่างนครศรีธรรมราช ได้ดำเนินการตอบแบบทดสอบการรู้สารสนเทศของนักศึกษาเสร็จเรียบร้อยแล้วและได้จัดส่งมาดั่งสิ่งที่ส่งมาด้วย

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

รท. ผู้อำนวยการเพื่อโปรดทราบ
ก.สารพัดช่าง นครศรีธรรมราช
ศธ.๐๖๒๐.๘/ว.๐๕๒๗
๑๘/๗/๕๖

(นายสุชาติ เอียดวงศ์)

รองผู้อำนวยการ รักษาการในตำแหน่ง

ผู้อำนวยการวิทยาลัยสารพัดช่างนครศรีธรรมราช

๓๗ ผู้อำนวยการ

๑ เพื่อโปรดทราบ

ผู้รับสมควร

งานวิจัย พัฒนา นวัตกรรม และสิ่งประดิษฐ์

ฝ่ายแผนงานและความร่วมมือ

โทรศัพท์ ๐๗๕ - ๓๑๒๑๖๒

โทรสาร ๐๗๕ - ๓๑๓๐๔๔

๑๐/๗/๕๖
๕/๘/๕๖

ทว.บ

๑๐๐

๑๕/๗/๕๖
๑๕/๗/๕๖

ที่ ศธ ๐๖๒๐.๕/ว.๖๓๓

วิทยาลัยเทคนิคทุ่งสง
ต.หนองหงส์ อ.ทุ่งสง
จ.นครศรีธรรมราช ๘๐๑๑๐

๓๗ สิงหาคม ๒๕๕๖

เรื่อง ส่งแบบสอบถาม

เรียน ผู้อำนวยการวิทยาลัยศิลปหัตถกรรมนครศรีธรรมราช

อ้างถึง หนังสือสถาบันการอาชีวศึกษาภาคใต้ ๑ ที่ ศธ ๐๖๒๐.๘/ว.๐๕๗๒ ลงวันที่ ๑๘ กรกฎาคม ๒๕๕๖

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบสอบถาม

จำนวน ๔๘ ชุด

ตามหนังสือที่อ้างถึง สถาบันการอาชีวศึกษาภาคใต้ ๑ ได้ขอความอนุเคราะห์ให้นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาเทคโนโลยีสำนักงานและสาขาการบัญชี ของสถานศึกษาตอบแบบสอบถามของนางภักดา รัตนพงศ์ ตำแหน่งครู ค.ศ.๓ วิทยาลัยศิลปหัตถกรรมนครศรีธรรมราช เพื่อทำวิทยานิพนธ์เรื่อง การรู้สารสนเทศของนักศึกษา ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ประเภทวิชาบริหารธุรกิจ ความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

ในการนี้ วิทยาลัยเทคนิคทุ่งสง ได้ดำเนินการให้นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงสาขาวิชาเทคโนโลยีสำนักงานและสาขาการบัญชีตอบแบบสอบถามเรียบร้อยแล้ว จึงขอส่งแบบสอบถามดังกล่าว จำนวน ๔๘ ชุด รายละเอียดตามสิ่งที่ส่งมาด้วย

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(นายประเสริฐ ชูแสง)

ผู้อำนวยการวิทยาลัยเทคนิคทุ่งสง

ฝ่ายแผนงานและความร่วมมือ

งานวิจัยพัฒนา นวัตกรรมและสิ่งประดิษฐ์

โทร. ๐-๗๕๓๐-๒๐๒๗ ต่อ ๑๓๘, ๐-๗๕๓๐-๒๑๒๑

โทรสาร ๐-๗๕๓๐-๒๐๒๘

สารบรรณอิเล็กทรอนิกส์: Nakhonsi01

วิทยาลัยศิลปหัตถกรรมนครศรีธรรมราช
 ทะเบียนหนังสือรับ 1864
 วันที่ 19 ส.ค. 2556 เวลา 10.00.....

ที่ ศธ ๐๖๒๐.๗/๕๐๙

สถาบันการอาชีวศึกษาภาคใต้ ๑
 วิทยาลัยการอาชีพนครศรีธรรมราช
 อ.พระพรหม จ.นครศรีฯ ๘๐๐๐๐

สิงหาคม ๒๕๕๖

เรื่อง ตอบรับเอกสารการเผยแพร่งานวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการวิทยาลัยศิลปหัตถกรรมนครศรีธรรมราช

อ้างถึง หนังสือวิทยาลัยศิลปหัตถกรรมนครศรีธรรมราช ที่ ศธ ๐๖๒๐.๘/ว.๑๕๗๒ ลงวันที่ ๑๘ กรกฎาคม ๒๕๕๖

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบทดสอบการรู้สารสนเทศ

จำนวน ๑๐ ชุด

ตามหนังสือที่อ้างถึง วิทยาลัยศิลปหัตถกรรมนครศรีธรรมราช ได้จัดส่งเอกสารงานวิจัย เพื่อเก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มเป้าหมายมาวิจัยเรื่อง การเรียนรู้สารสนเทศของนักศึกษาาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ประเภทวิชาบริหารธุรกิจ ความละเอียดแจ้งแล้วนั้น

บัดนี้ วิทยาลัยการอาชีพนครศรีธรรมราช ได้ตอบแบบสอบถามดังกล่าวเรียบร้อยแล้ว ตามเอกสารที่ได้แนบมาด้วยแล้วนี้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

รบน ผู้อำนวยการเพื่อโปรดทราบ
 ศ.ดร. ๑๗/๑๑/๒๕๕๖
 น.ส. ๑๗/๑๑/๒๕๕๖

ขอแสดงความนับถือ

(นายเฉลิมศักดิ์ ทองเนื้ออ่อน)

รองผู้อำนวยการ รักษาการในตำแหน่ง
 ผู้อำนวยการวิทยาลัยการอาชีพนครศรีธรรมราช

สน. ผู้อำนวยการ

๑. เพื่อโปรดทราบ

๒. เก็บถาวร

๓. - ๑๗/๑๑/๒๕๕๖

ฝ่ายแผนงานและความร่วมมือ

โทร. ๐-๗๕๓๗-๘๖๑๒-๓

โทรสาร ๐-๗๕๓๗-๘๖๑๓ ต่อ ๑๐๔

www.niccc.ac.th

E-mail: nakhonicc@yahoo.com

สรุป 1๗/๑๑/๒๕๕๖
 มคอ.๑/๑๗/๑๑/๒๕๕๖

รศ.ผอ.วศป.นส.
 ๑๗/๑๑/๒๕๕๖

ภาคผนวก ค

แบบประเมิน เครื่องมือ มาตรฐาน คณิต/ตัวบ่งชี้

สำหรับผู้เชี่ยวชาญ
แบบตรวจสอบเครื่องมือสำหรับการวิจัย
เรื่อง การรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปวส.ประเภทวิชาบริหารธุรกิจ
สถาบันการอาชีวศึกษาภาคใต้ จ.นครศรีธรรมราช

คำชี้แจง

1. แบบทดสอบวัดระดับการรู้สารสนเทศ ของนักศึกษาระดับปวส.ประเภทวิชาบริหารธุรกิจ สถาบันการอาชีวศึกษาภาคใต้ จ.นครศรีธรรมราช สร้างขึ้น โดยมีวัตถุประสงค์ในการวิจัยดังนี้

1.1 เพื่อศึกษาระดับการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปวส.ประเภทวิชาบริหารธุรกิจ สถาบันการอาชีวศึกษาภาคใต้ จ.นครศรีธรรมราช

1.2 เพื่อเปรียบเทียบระดับการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปวส.ประเภทวิชาบริหารธุรกิจ สถาบันการอาชีวศึกษาภาคใต้ จำแนกตามเพศ ชั้นปี สาขาวิชา ประเภทการศึกษาจากชั้นมัธยมปลายและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และประสบการณ์ในการศึกษารายวิชา ห้องสมุดและหรือการรู้สารสนเทศ

1.3 เพื่อศึกษาปัญหาและอุปสรรคต่อการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปวส.ประเภทวิชาบริหารธุรกิจ สถาบันการอาชีวศึกษาภาคใต้ จ.นครศรีธรรมราช

2. แบบทดสอบวัดระดับการรู้สารสนเทศชุดนี้ สร้างขึ้นภายใต้กรอบของการศึกษามาตรฐานการรู้สารสนเทศระดับอุดมศึกษา สมาคมห้องสมุดมหาวิทยาลัยและวิจัยแห่งสหรัฐอเมริกา (ACRL, 2000) ประกอบด้วย มาตรฐาน 5 ข้อ และดัชนีวัดระดับการรู้สารสนเทศ 22 ข้อ โดยกำหนดรายละเอียดดังนี้

2.1 คำชี้แจงในการตอบแบบทดสอบ

2.1.1 แบบทดสอบชุดนี้มีจุดประสงค์เพื่อการวิจัยเรื่อง การรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปวส.ประเภทวิชาบริหารธุรกิจ สถาบันการอาชีวศึกษาภาคใต้ จ.นครศรีธรรมราช

2.1.2 .แบบทดสอบ ทั้งหมดแบ่งออกเป็น 3 ตอนดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบทดสอบ

ตอนที่ 2 ความรู้ความสามารถด้านการรู้สารสนเทศสำหรับนักศึกษาระดับปวส.ประเภทวิชาบริหารธุรกิจ สถาบันการอาชีวศึกษาภาคใต้ จ.นครศรีธรรมราช

ตอนที่ 3 แบบสอบถาม ปัญหาและอุปสรรคต่อการรู้สารสนเทศของนักศึกษาสถาบันการอาชีวศึกษาภาคใต้ จ.นครศรีธรรมราช

3. โปรดพิจารณาข้อคำถามแต่ละข้อในแบบทดสอบที่เกี่ยวกับการรู้สารสนเทศ ว่ามีความสอดคล้องและครอบคลุมขอบข่ายเนื้อหาตามโครงสร้างที่ระบุไว้ และพิจารณาการใช้ภาษา ว่ามีความถูกต้องเหมาะสมหรือไม่ แล้วทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องคะแนนการพิจารณาตามความคิดเห็นของท่าน ดังนี้

3.1 กา ✓ ลงในช่อง +1 ถ้าเห็นว่าตรงกับขอบข่ายโครงสร้างเนื้อหาที่ระบุไว้

3.2 กา ✓ ลงในช่อง 0 ถ้าไม่แน่ใจว่าตรงกับขอบข่ายโครงสร้างเนื้อหาที่ระบุไว้

3.3 กา ✓ ลงในช่อง -1 ถ้าเห็นว่าไม่ตรงกับขอบข่ายโครงสร้างเนื้อหาที่ระบุไว้

นิยามศัพท์สำคัญ(สำหรับผู้เชี่ยวชาญ)

ในการวิจัยเรื่อง “รู้สารสนเทศของนักศึกษาปวส.ประเภทวิชาบริหารธุรกิจ สถาบันการอาชีวศึกษาภาคใต้ นครศรีธรรมราช” ผู้วิจัยได้กำหนดกรอบเนื้อหาในการสร้างแบบสอบถาม ดังนี้

1. การรู้สารสนเทศ(Information Literacy) หมายถึง ความรู้ความสามารถของบุคคลเกี่ยวกับสารสนเทศตามมาตรฐานห้องสมุดมหาวิทยาลัยและวิจัยแห่งสหรัฐอเมริกา (ACRL,2000) ในลักษณะต่อไปนี้

- 1.1 ผู้รู้สารสนเทศสามารถกำหนดชนิดและขอบเขตของสารสนเทศที่ตนต้องการได้
- 1.2 ผู้รู้สารสนเทศ สามารถเข้าถึงสารสนเทศที่ต้องการ ได้อย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล
- 1.3 ผู้รู้สารสนเทศ สามารถประเมินสารสนเทศและแหล่งที่มาอย่างมีวิจารณญาณ รวมทั้งสามารถเชื่อมโยงสารสนเทศที่ได้รับการคัดเลือกไว้แล้วกับพื้นฐานความรู้เดิมที่ตนเองมีอยู่
- 1.4 ผู้รู้สารสนเทศในฐานะบุคคลหรือสมาชิกของกลุ่มสามารถใช้สารสนเทศ ในการแก้ปัญหาได้อย่างมีประสิทธิภาพ
- 1.5 ผู้รู้สารสนเทศ มีความเข้าใจในเรื่อง เศรษฐกิจ กฎหมาย รวมถึงการใช้สารสนเทศอย่างถูกต้องตามหลักจริยธรรมและกฎหมาย

2. นักศึกษาปวส. หมายถึง นักศึกษาที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับ ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ประเภทวิชาบริหารธุรกิจ ใน สถาบันการอาชีวศึกษาภาคใต้ จังหวัดนครศรีธรรมราช ซึ่งประกอบด้วย 7 สถานศึกษา ได้แก่ วิทยาลัยเทคนิคนครศรีธรรมราช, วิทยาลัยเทคนิคทุ่งสง, วิทยาลัยอาชีวศึกษานครศรีธรรมราช , วิทยาลัยศิลปหัตถกรรมนครศรีธรรมราช , วิทยาลัยการอาชีพนครศรีธรรมราช , วิทยาลัยการอาชีพหัวไทร และ วิทยาลัยการอาชีพพรหมคีรี

3. ประเภทวิชาบริหารธุรกิจ หมายถึง ประเภทวิชาตามหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง พ.ศ.2546 สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ซึ่งประกอบด้วยสาขาวิชา ต่างๆดังนี้

- 3.1 สาขาวิชา การบัญชี
- 3.2 สาขาวิชา การตลาด
- 3.3 สาขาวิชา การเลขานุการ
- 3.4 สาขาวิชา การจัดการสำนักงาน
- 3.5 สาขาวิชา การจัดการทั่วไป
- 3.5 สาขาวิชา การจัดการธุรกิจค้าปลีก
- 3.6 สาขาวิชา ภาษาต่างประเทศธุรกิจ
- 3.7 สาขาวิชา เทคโนโลยีสารสนเทศ
- 3.8 สาขาวิชา คอมพิวเตอร์ธุรกิจ
  - 3.8.1 สาขางานการพัฒนาโปรแกรม
  - 3.8.2 สาขางานเทคโนโลยีสำนักงาน
  - 3.8.3 สาขางานการพัฒนาเว็บเพจ

4. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง คะแนนเฉลี่ยสะสม ภาคการศึกษาสุดท้ายในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง(ปวส.) ในลักษณะดังนี้

- ระดับผลการเรียน ต่ำ มีระดับคะแนนเฉลี่ยสะสม ต่ำกว่า 2.00
- ระดับผลการเรียน พอใช้ มีระดับคะแนนเฉลี่ยสะสม ระหว่าง 2.00 -2.99
- ระดับผลการเรียน สูง มีระดับคะแนนเฉลี่ยสะสม 3.00 ขึ้นไป

ตารางวิเคราะห์โครงสร้างเนื้อหาในการสร้างแบบทดสอบ

การรู้สารสนเทศ (Information Literacy) ตามมาตรฐานห้องสมุดมหาวิทยาลัยและวิจัยแห่งสหรัฐอเมริกา (ACRL,2000) 5 ด้าน

ประเด็นย่อย (ลักษณะที่วัดได้)	คุณลักษณะจากประเด็นย่อย	ข้อคำถาม	ระดับ ความสอดคล้อง ครอบคลุมเนื้อหาตาม โครงสร้าง และการใช้ ภาษา		
มาตรฐานที่ 1 ผู้รู้สารสนเทศสามารถกำหนดชนิดขอบเขตของสารสนเทศที่ตนเองต้องการได้			+1	0	-1
1.1.1 สามารถแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับหัวข้อเรื่องในการทำวิจัยหรือสารสนเทศที่ตนต้องการ	<ul style="list-style-type: none"> - แสดงความคิดเห็น เกี่ยวกับหัวข้อเรื่องในการทำวิจัย หรือ - แสดงความคิดเห็น เกี่ยวกับหัวข้อเรื่อง สารสนเทศ 	<p>1. การทำรายงานเรื่องโรคไข้หวัดใหญ่ สายพันธุ์ใหม่ 2009 ควรมีโครงร่างในหัวข้อใดบ้าง</p> <ul style="list-style-type: none"> ก. ข้อมูลเบื้องต้น สาเหตุ อาการ การติดต่อและการดูแลรักษา ข. สาเหตุ ประวัติและอาการของบุคคลที่ติดเชื้อ การป้องกันและดูแลรักษา ค. เชื้อหวัดและการระบาด ในต่างประเทศและในประเทศ การป้องกันและดูแลรักษา ง. อาการของโรคหวัด 2009 สาเหตุ การป้องกันและดูแลรักษา <p>2. หากทำการศึกษาในเรื่อง ปัญหาขยะในสถานศึกษา ท่านคิดว่าหัวข้อใดควรปรากฏในการศึกษาครั้งนี้</p> <ul style="list-style-type: none"> ก. นโยบายของสถานศึกษา ข. วัฒนธรรมการบริโภคอาหาร ค. วินัยและมารยาท ง. เทศบาลกับการบริหารท้องถิ่น 			
1.1.2 สามารถพัฒนาหัวข้อรายงานที่ตนเองศึกษาและสามารถกำหนดคำถามนำไปสู่สารสนเทศที่ต้องการใช้ได้	<ul style="list-style-type: none"> - พัฒนาหัวข้อรายงานที่ศึกษา - กำหนดคำถามนำไปสู่สารสนเทศ 	<p>3. ถ้าต้องการศึกษาเรื่อง “ปัญหาป่าพรุควนเคร็ง” การตั้งคำถามข้อใดทำให้ขอบเขตของเรื่องแคบที่สุด</p> <ul style="list-style-type: none"> ก. ป่าพรุหมายถึงป่าชนิดใดและมีกี่ประเภท ข. วิธีการป้องกันและดูแลรักษาป่าพรุ มีอะไรบ้าง ค. ปัญหาการเผาป่าพรุ สาเหตุเกิดจากสิ่งใด ง. จำนวนพื้นที่ป่าพรุและตำแหน่งที่ตั้ง อยู่ที่ไหนและเท่าไร 			

ตารางวิเคราะห์โครงสร้างเนื้อหาในการสร้างแบบทดสอบ

ประเด็นย่อย (ลักษณะที่วัดได้)	คุณลักษณะจากประเด็นย่อย	ข้อคำถาม	ระดับ ความสอดคล้อง ครอบคลุมเนื้อหาตาม โครงสร้าง และการใช้ภาษา		
มาตรฐานที่ 1 ผู้รู้สารสนเทศสามารถกำหนดชนิดขอบเขตของสารสนเทศที่ตนเองต้องการได้ ตัวบ่งชี้ที่ 1.4 ผู้รู้สารสนเทศสามารถประเมินขอบเขตของสารสนเทศที่ต้องการได้			+1	0	-1
1.4.2 สามารถกำหนดเกณฑ์มาตรฐานในการตัดสินใจใช้สารสนเทศหรือเลือกสารสนเทศ	- กำหนดเกณฑ์มาตรฐานในการตัดสินใจใช้สารสนเทศหรือเลือกสารสนเทศ	27. ข้อใดต่อไปนี้เป็นเกณฑ์ที่ใช้ในการประเมินเว็บไซต์ ตามลำดับความสำคัญ ก. มีชื่อเว็บไซต์และผู้ดูแลระบบ บริการจดหมายอิเล็กทรอนิกส์(E-mail) ข. แหล่งที่เว็บไซต์สังกัด โฆษณาน้ำเว็บไซต์ สถิติผู้เข้าใช้ ค. วันที่ปรับปรุงครั้งล่าสุด แหล่งที่เว็บไซต์สังกัด การเชื่อมโยงระบบ ง. การเชื่อมโยงระบบ วันที่ปรับปรุงข้อมูล โฆษณาน้ำเว็บไซต์			
1.4.2 สามารถกำหนดเกณฑ์มาตรฐานในการตัดสินใจใช้สารสนเทศหรือเลือกสารสนเทศ	- กำหนดเกณฑ์มาตรฐานในการตัดสินใจใช้สารสนเทศหรือเลือกสารสนเทศ(ต่อ)	28. ข้อใดเรียงลำดับความสำคัญ ของเกณฑ์การประเมินความน่าเชื่อถือของสิ่งพิมพ์ ได้ถูกต้อง ก. ตรงประเด็น ความทันสมัยของข้อมูล การแนะนำผู้แต่ง ข. ชื่อเรื่อง สถานที่พิมพ์ สำนักพิมพ์ และปีพิมพ์ ค. มีความเป็นปัจจุบัน ปรากฏชื่อผู้แต่ง สำนักพิมพ์ ปีพิมพ์ ง. ชื่อผู้แต่ง ปีที่พิมพ์ ครั้งที่พิมพ์ และสำนักพิมพ์ 29. ท่านคิดว่าเพราะเหตุใด จึงต้องมีการประเมินคุณค่าของสารสนเทศก่อนการนำไปใช้ ก. เพื่อตรวจสอบความน่าเชื่อถือของสารสนเทศ ข. เพื่อพิจารณาจุดอ่อนจุดแข็งของข้อมูล ค. เพื่อคัดเลือกความตรงของข้อมูลก่อนนำไปใช้ ง. เพื่อพิจารณาความน่าเชื่อถือของผู้แต่ง และความทันสมัย			

ประเด็นย่อย (ลักษณะที่วัดได้)	คุณลักษณะจากประเด็นย่อย	ข้อคำถาม	ระดับ ความสอดคล้อง ครอบคลุมเนื้อหาตาม โครงสร้าง และการใช้ภาษา		
มาตรฐานที่ 2 ผู้รู้สารสนเทศสามารถเข้าถึงสารสนเทศที่ต้องการอย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล ตัวบ่งชี้ 2.4 นักศึกษาที่เป็นผู้รู้สารสนเทศสามารถปรับปรุงกลยุทธ์การสืบค้นได้			+1	0	-1
2.4.1 ประเมินปริมาณ คุณภาพและผลลัพธ์ที่เกี่ยวข้องกับการสืบค้นเพื่อเลือกระบบการค้นคืนสารสนเทศที่เหมาะสม หรือเลือกทางเลือกที่เหมาะสมในการค้น	- ประเมินปริมาณ คุณภาพและผลลัพธ์ ที่เกี่ยวข้องกับการสืบค้น เพื่อเลือกระบบการค้นคืน ที่เหมาะสมหรือเลือกทางเลือกที่เหมาะสมในการค้น	ประเด็นเดียวกับ 2.2.2 ข้อ 42			
2.4.2 สามารถกำหนดปัญหา ในการค้นคืนสารสนเทศและตัดสินใจปรับปรุงกลยุทธ์การสืบค้นใหม่ได้ ถ้าจำเป็น	- รู้ปัญหา ในการค้นคืนสารสนเทศและตัดสินใจปรับปรุงกลยุทธ์การสืบค้นใหม่ได้	55.หากสืบค้นพบหนังสือมีสถานะ “ดำเนินการ” แต่ท่านต้องการใช้ประกอบการทำรายงาน โดยคุณท่านจะทำอย่างไร ก. รอจนกว่าหนังสือเล่มนี้จะออกให้บริการ ข. ค้นหาเล่มอื่นที่พอจะทดแทนได้ จากชั้นหนังสือ ค. ติดต่อบรรณารักษ์ขอใช้บริการหนังสือยังไม่นำออกให้บริการ ง. ขอจองเพื่อขอใช้ก่อน เมื่อหนังสือขึ้นชั้นแล้ว			
2.4.3 สามารถเริ่มต้นสืบค้นใหม่อีกครั้ง โดยใช้กลยุทธ์การสืบค้นที่ปรับปรุงใหม่ได้	- เริ่มต้นสืบค้นใหม่ โดยใช้กลยุทธ์การสืบค้นที่ปรับปรุงใหม่	56.หากท่านต้องการหนังสือที่มีเนื้อหาใกล้เคียง กับหนังสือเล่มที่ท่านเลือกได้จากขณะทำการสืบค้นจากฐานข้อมูลOPAC ท่านจะทำอย่างไร จึงจะรวดเร็วที่สุด ก. คลิกเลือกหัวเรื่องที่ปรากฏในรายการ ข. สืบค้นใหม่ด้วยคำค้นที่ใกล้เคียงกัน ค. คลิกปุ่ม NEXT เพื่อไปยังรายการต่อไป ง. ถูกทุกข้อ			

ประเด็นย่อย (ลักษณะที่วัดได้)	คุณลักษณะจากประเด็นย่อย	ข้อคำถาม	ระดับ ความสอดคล้อง ครอบคลุมเนื้อหาตาม โครงสร้าง และการใช้ ภาษา		
มาตรฐานที่ 2 ผู้รู้สารสนเทศสามารถเข้าถึงสารสนเทศที่ต้องการอย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล	ตัวบ่งชี้ 2.5 ผู้รู้สารสนเทศสามารถคัดลอก บันทึกและจัดการสารสนเทศและแหล่งสารสนเทศได้ (ต่อ)		+1	0	-1
2.5.3 สามารถแยกแยะความแตกต่างระหว่างแหล่งสารสนเทศแต่ละประเภท และเข้าใจถึงองค์ประกอบและโครงสร้างของประโยคที่ถูกต้องในการอ้างอิงแหล่งสารสนเทศได้	-แยกแยะความแตกต่างระหว่างแหล่งสารสนเทศแต่ละประเภท - เข้าใจถึงองค์ประกอบและโครงสร้างของประโยคในการอ้างอิงแหล่งสารสนเทศ	63. จิตรลดา บุญตา. (2550). ธุรกิจชุมชนหัตถกรรมแปรรูปไม้. เอกสารประกอบการสัมมนา เรื่อง บทบาทธุรกิจชุมชนกับการพัฒนาสินค้าพื้นเมือง. ขอนแก่น โฮเต็ล, 18-19 กันยายน. เป็นรายการอ้างอิงทรัพยากรสารสนเทศประเภทใด.....			
2.5.4 สามารถจัดเก็บข้อมูลสารสนเทศที่มีเนื้อหาเกี่ยวข้องกันไว้ใช้อ้างอิงในครั้งต่อไป	- จัดเก็บข้อมูลสารสนเทศที่มีเนื้อหาเกี่ยวข้องกันไว้ใช้อ้างอิงในครั้งต่อไป	64. รายการบรรณานุกรมที่แสดงหลักฐานประกอบการศึกษาค้นคว้า ในรายงานแต่ละเรื่อง ควรนำเสนอไว้ในส่วนใด ก. ส่วนเนื้อหา ข. ต่อจากภาคผนวก ค. ภาคผนวก ง. รายการอ้างอิง 65. ข้อใดเป็นวัตถุประสงค์สำคัญของการเขียนเชิงอรรถแบบเสริมความในหน้ารายงาน ก. เพื่อเป็นการอ้างอิงแหล่งที่มาของข้อความในรายงาน ข. เพื่อโยกให้ผู้อ่านรายงานได้ไปศึกษาเพิ่มเติม ค. เพื่อเป็นการสรุปสาระในเนื้อหา รายงาน ง. เพื่ออธิบายเพิ่มเติมเสริมสาระเนื้อหาของรายงาน			
2.5.5 สามารถใช้เทคโนโลยีที่หลากหลายในการจัดการสารสนเทศที่ได้รับการคัดเลือกและถูกจัดระบบไว้แล้วได้	-ใช้เทคโนโลยีที่หลากหลายในการจัดการสารสนเทศที่ได้รับการคัดเลือก และถูกจัดระบบไว้แล้วได้	66. โปรแกรมใดใช้ในการ คัดลอก แผ่น CD ข้อมูล ก. Nero Start Smart ข. Dreamweaver ค. Front Page. ง. Out look 67. ข้อใดเป็นขั้นตอนแรกของการสั่งคีย์ลัดในการบันทึกเพิ่มข้อมูล ก. ปุ่ม Ctrl + C ข. ปุ่ม Ctrl + A ค. ปุ่ม Ctrl + F1 ง. ปุ่ม Ctrl + S			

ประเด็นย่อย (ลักษณะที่วัดได้)	คุณลักษณะจากประเด็นย่อย	ข้อคำถาม	ระดับ ความสอดคล้อง ครอบคลุมเนื้อหาตาม โครงสร้าง และการใช้ภาษา		
มาตรฐานที่ 3 ผู้รู้สารสนเทศสามารถประเมินสารสนเทศและแหล่งที่มาอย่างมีวิจารณญาณ รวมทั้งสามารถเชื่อมโยงสารสนเทศที่ได้รับการคัดเลือกไว้แล้วกับพื้นฐานความรู้เดิมที่ตนเองมีอยู่ได้ ตัวบ่งชี้ 3.1 ผู้รู้สารสนเทศสามารถสรุปแนวคิดสำคัญที่ได้จากสารสนเทศที่รวบรวม			+1	0	-1
3.1.1 สามารถอ่านเอกสารและคัดเลือกประเด็นสำคัญได้	- อ่านเอกสารและคัดเลือกประเด็นสำคัญได้	<p>68. “ปีนั้นคนกรุงแห่ลอยกระทงกันเยอะขึ้น เจ้าหน้าที่กทม.ระดมเก็บซากกระทงจากแม่น้ำเจ้าพระยาและคูคลองต่างๆ ในเขตกรุงเทพมหานครได้กว่า 4 แสนใบ และที่น่าดีใจอย่างยิ่งก็คือพบกระทงที่ใช้วัสดุโพงมีปริมาณลดลงมาก” จากข้อความข้างต้น ข้อใดเป็นประเด็นสำคัญ</p> <p>ก. ขยะที่มาจากเทศบาลลอยกระทง เพิ่มมากขึ้นแต่มีการลดการใช้วัสดุโพง</p> <p>ข. เทศกาลลอยกระทง มีคนสนใจร่วมกิจกรรมมากขึ้น จึงทำให้มีขยะมากขึ้น</p> <p>ค. จำนวนกระทงและวัสดุโพงในเทศบาลลอยกระทง มีปริมาณมากขึ้น</p> <p>ง. เทศกาลลอยกระทงในเขตกรุงเทพมหานคร ทำให้เจ้าหน้าที่ต้องทำงานมากขึ้น</p>			
3.1.2 สามารถสรุปประเด็นสำคัญของเอกสารด้วยสำนวนของตนเองและเลือกใช้ข้อมูลได้อย่างถูกต้อง	-สรุปประเด็นสำคัญของเอกสารด้วยสำนวนของตนเองและเลือกใช้ข้อมูลได้อย่างถูกต้อง	<p>“การจัดการศึกษาต้องยึดหลักว่า ผู้เรียนมีความสำคัญที่สุด ผู้เรียนทุกคนสามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้ ดังนั้นกระบวนการจัดการศึกษาต้องส่งเสริมให้ผู้เรียน ได้พัฒนาตามธรรมชาติและเต็มตามศักยภาพ การจัดการศึกษาทั้งสามรูปแบบในหมวด 3 ต้องเน้นทั้งความรู้ คุณธรรมแลกระบวนการเรียนรู้</p> <p>ที่มา : พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติพ.ศ.๒๕๔๒ เล่มที่ ๑๑๖ ตอนที่ ๗๔ ก ราชกิจจานุเบกษา ๑๕ สิงหาคม ๒๕๔๒</p> <p>69. จากข้อความข้างต้น ข้อใดสรุปประเด็นสำคัญได้ชัดเจน</p> <p>ก. การจัดการศึกษาต้องยึดหลักผู้เรียนเป็นสำคัญ พัฒนาตามธรรมชาติ</p> <p>ข. การจัดการศึกษา ต้องจัดกระบวนการเรียนให้ผู้เรียนได้พัฒนาตามธรรมชาติเต็มศักยภาพ</p> <p>ค. การจัดการศึกษาต้องพัฒนาตามหมวด 3 ด้านความรู้ คุณธรรม และกระบวนการเรียน</p> <p>ง. พ.ร.บ การศึกษาฯกำหนดให้จัดการศึกษา ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญที่สุด</p>			

ประเด็นย่อย (ลักษณะที่วัดได้)	คุณลักษณะจากประเด็นย่อย	ข้อความ	ระดับ ความสอดคล้อง ครอบคลุมเนื้อหาตาม โครงสร้าง และการใช้ภาษา		
มาตรฐานที่ 3 ผู้สื่อสารสนเทศสามารถประเมินสารสนเทศและแหล่งที่มาอย่างมีวิจารณญาณ รวมทั้งสามารถเชื่อมโยงสารสนเทศที่ได้รับการคัดเลือกไว้แล้วกับพื้นฐานความรู้เดิมที่ตนเองมีอยู่ได้ ตัวบ่งชี้ 3.2 ผู้สื่อสารสนเทศสามารถกำหนดประยุกต์ใช้เกณฑ์มาตรฐานในการประเมินสารสนเทศและแหล่งที่มาได้ (ต่อ)			+1	0	-1
3.2.4 ตระหนักถึงวัฒนธรรม รูปลักษณะทางกายภาพซึ่งเป็นบริบทของสารสนเทศที่สร้างขึ้นและเข้าใจถึงผลกระทบที่มีต่อการแปลความสารสนเทศได้ เช่นอธิบายได้ว่าอายุหรือเวลาของแหล่งสารสนเทศมีผลต่อคุณค่าของแหล่งสารสนเทศนั้นและอธิบายได้ว่าจุดมุ่งหมายในการผลิตสารสนเทศมีผลต่อการใช้ประโยชน์ของสารสนเทศนั้นอย่างไร บริบททางวัฒนธรรม ภูมิศาสตร์อาจจะมีผลต่อความลำเอียงของสารสนเทศได้	-ตระหนักถึงวัฒนธรรม รูปลักษณะทางกายภาพซึ่งเป็นบริบทของสารสนเทศที่สร้างขึ้น -เข้าใจถึงผลกระทบที่มีต่อการแปลความสารสนเทศ เช่นอธิบายได้ว่าอายุหรือเวลาของแหล่งสารสนเทศมีผลต่อคุณค่าของแหล่งสารสนเทศนั้นและอธิบายได้ว่าจุดมุ่งหมายในการผลิตสารสนเทศมีผลต่อการใช้ประโยชน์ของสารสนเทศนั้นอย่างไร บริบททางวัฒนธรรม ภูมิศาสตร์อาจจะมีผลต่อความลำเอียงของสารสนเทศได้	74. เหตุใดจึงต้องมีการประเมินค่าหรือคัดเลือกสารสนเทศที่ค้นได้จากเว็บไซต์ ก่อนการนำเนื้อหาไปเรียบเรียงในการทำรายงาน ก. สารสนเทศที่ค้นได้จากเว็บไซต์ อาจมีความหลากหลาย มีประเด็นไม่ชัดเจน ข. เนื้อหาของข้อมูล อาจไม่สอดคล้องกับความต้องการในการใช้ ค. สารสนเทศในเว็บไซต์อาจไม่มีการตรวจสอบความถูกต้องหรือขาดการปรับปรุงให้ทันสมัย ง. เพื่อให้สารสนเทศที่ได้มีความทันสมัยมากกว่าแหล่งอื่น			

ตารางวิเคราะห์โครงสร้างเนื้อหาในการสร้างแบบทดสอบ

ประเด็นย่อย (ลักษณะที่วัดได้)	คุณลักษณะจากประเด็นย่อย	ข้อคำถาม	ระดับ ความสอดคล้อง ครอบคลุมเนื้อหาตาม โครงสร้าง และการใช้ภาษา		
มาตรฐานที่ 3 ผู้รู้สารสนเทศสามารถประเมินสารสนเทศและแหล่งที่มาอย่างมีวิจารณญาณ รวมทั้งสามารถเชื่อมโยงสารสนเทศที่ได้รับการคัดเลือกไว้แล้วกับพื้นฐานความรู้เดิมที่ตนเองมีอยู่ได้ ตัวบ่งชี้ 3.3 ผู้รู้สารสนเทศสามารถสังเคราะห์ใจความสำคัญของสารสนเทศ เพื่อสร้างแนวคิดสารสนเทศใหม่ได้			+1	0	-1
3.3.1 สามารถเข้าถึงใจความสัมพันธ์ของแนวคิดต่างๆในสารสนเทศและสามารถเชื่อมโยงแนวคิดต่างๆเหล่านั้นกับความรู้ที่มีอยู่เดิมในการสร้างสารสนเทศใหม่ที่น่าเชื่อถือโดยมีข้อมูลอ้างอิงสนับสนุนที่เป็นประโยชน์	-เข้าถึงใจความสัมพันธ์ของแนวคิดต่างๆในสารสนเทศ -เชื่อมโยงแนวคิดต่างๆเหล่านั้นกับความรู้ที่มีอยู่เดิม -สร้างสารสนเทศใหม่ที่น่าเชื่อถือโดยมีข้อมูลอ้างอิงสนับสนุน	“ในสภาวะการปัจจุบัน จำเป็นอย่างมากที่หน่วยงานของภาครัฐจะต้องสนับสนุนและส่งเสริมให้ประชาชนรักการอ่าน ไม่ว่าจะเป็นรูปแบบใดก็ตาม เพราะประชาชนยังมีความต้องการอยู่มาก จริงอยู่การพัฒนาต้องสามารถทำให้ชุมชนเข้มแข็งพึ่งพาตัวเองได้ เพื่อนำไปสู่สังคมที่เข้มแข็ง การเรียนรู้ที่ยั่งยืน ก็จะไปถึงขั้นนั้นได้ทุกฝ่ายต้องช่วยกันพองให้ชุมชนสามารถช่วยเหลือตัวเองได้ ถึงแม้ว่าก้าวเข้าไปนิดแต่ก็เป็นก้าวอย่างที่มีนัย” (รุ่งฤดี ภิรมศรี. การส่งเสริมการอ่านแก่ชุมชนของสำนักวิทยบริการ. สารนิเทศ. 11(2) 52-56; กรกฎาคม - ธันวาคม, 2547)			
3.3.2 สามารถสังเคราะห์สารสนเทศในขั้นแรกได้และตั้งสมมุติฐานได้ว่าควรจะศึกษาหรือหาสารสนเทศเพิ่มเติมหรือไม่	- สังเคราะห์สารสนเทศในขั้นแรกได้ - ตั้งสมมุติฐานได้ว่าควรจะศึกษา/หาสารสนเทศเพิ่มเติม	75. จากข้อความที่กำหนดให้ ข้อใด แสดงแนวคิดหลักของข้อความ ก.ความร่วมมือของภาครัฐ ข. การส่งเสริมการอ่านแก่ชุมชน ค. ชุมชนเข้มแข็ง ง. การดำเนินชีวิตของประชาชน			
3.3.3 สามารถใช้ประโยชน์จากคอมพิวเตอร์และเทคโนโลยีอื่นๆ เช่น ตารางแผ่นข้อมูลฐานข้อมูล สื่อประสม อุปกรณ์โสตและทัศนวัสดุอื่นๆ ในการจับประเด็นแนวคิดและข้อเท็จจริงต่างๆ	- ใช้ประโยชน์จากคอมพิวเตอร์และเทคโนโลยีอื่นๆ ในการจับประเด็นแนวคิดและข้อเท็จจริงต่างๆ	76 ถ้าท่านต้องทำรายงานเรื่อง “การส่งเสริมการอ่าน ” หัวข้อใดต่อไปนี้ที่ท่านควรจะศึกษาเพิ่มเติม ก. การบริการชุมชน ข. การเรียนรู้ที่ยั่งยืน ค. การอ่าน ง. ความเป็นอยู่ของประชาชน			

ตารางวิเคราะห์โครงสร้างเนื้อหาในการสร้างแบบทดสอบ

ประเด็นย่อย (ลักษณะที่วัดได้)	คุณลักษณะจากประเด็นย่อย	ข้อความคำถาม	ระดับ ความสอดคล้อง ครอบคลุมเนื้อหาตาม โครงสร้าง และการใช้ภาษา		
<p>มาตรฐานที่ 3 ผู้รู้สารสนเทศสามารถประเมินสารสนเทศและแหล่งที่มาอย่างมีวิจารณญาณ รวมทั้งสามารถเชื่อมโยงสารสนเทศที่ได้รับการคัดเลือกไว้แล้วกับพื้นฐานความรู้เดิมที่ตนเองมีอยู่ได้</p> <p>ตัวบ่งชี้ 3.4 ผู้รู้สารสนเทศสามารถเปรียบเทียบความรู้ใหม่กับความรู้ที่มีอยู่เดิมเพื่อให้ทราบถึงคุณค่าที่เพิ่มขึ้น สิ่งที่ขัดแย้งกันและลักษณะเฉพาะอื่นๆของสารสนเทศได้ คือสารสนเทศที่ได้นั้นเพิ่มเติมความรู้ที่มีอยู่หรือไม่หรือสารสนเทศที่ได้ขัดแย้งกับความรู้ที่มีอยู่เดิมหรือไม่</p>			+1	0	-1
<p>3.4.1 สามารถพิจารณาได้ว่าสารสนเทศที่ได้เพียงพอในการวิจัย หรือตอบสนองความต้องการสารสนเทศอื่นเพิ่มเติมหรือไม่</p>	<p>- พิจารณาว่าสารสนเทศที่ได้</p> <ul style="list-style-type: none"> * เพียงพอในการวิจัย * ตอบสนองความต้องการสารสนเทศอื่นเพิ่มเติมหรือไม่ 	<p>77. หากต้องการทำการศึกษาวิจัยเรื่อง “ปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมการทำงานของพนักงานขาย...” หัวข้อใดมีความสอดคล้องกับสารสนเทศที่ต้องการมากที่สุด</p> <p>ก. บุญชนิกา ยมกล้า. (2551). ปัจจัยที่มีผลต่อแรงจูงใจในการปฏิบัติงานของพนักงานร้านกาแฟสด กรณีศึกษา ร้านกาแฟสด แอท หู คอफी. สารนิพนธ์บริหารธุรกิจมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี.</p> <p>ข. ธนภูมิ ศิริรัตน์. (2552). การศึกษาปัญหาและการจัดการเชิงกลยุทธ์เพื่อพัฒนาธุรกิจหอพัก กรณีศึกษา หอพัก สุธารัตน์. มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย.</p> <p>ค. สมชาย อุทัยประดิษฐ์. (2551). บทบาทขององค์การบริหารส่วนตำบลต่อการพัฒนาทักษะการปฏิบัติหน้าที่ของอาสาสมัครป้องกันภัยฝ่ายพลเรือน (อปพร.):กรณีศึกษาองค์การบริหารส่วนตำบลโนนธาตุ. การค้นคว้าอิสระ หลักสูตร ปริญญารัฐศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยรามคำแหง.</p> <p>ง. กฤตติกร เหลืองศิริบุญ. (2553). พฤติกรรมในการเลือกใช้ร้านไอศกรีมของผู้บริโภค กรณีศึกษานักศึกษาคณะเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่. คณะเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.</p>			

ตารางวิเคราะห์โครงสร้างเนื้อหาในการสร้างแบบทดสอบ

ประเด็นย่อย (ลักษณะที่วัดได้)	คุณลักษณะจากประเด็นย่อย	ข้อคำถาม	ระดับ ความสอดคล้อง ครอบคลุมเนื้อหาตาม โครงสร้าง และการใช้ภาษา		
<p>มาตรฐานที่ 3 ผู้รู้สารสนเทศสามารถประเมินสารสนเทศและแหล่งที่มาอย่างมีวิจารณญาณ รวมทั้งสามารถเชื่อมโยงสารสนเทศที่ได้รับการคัดเลือกไว้แล้วกับพื้นฐานความรู้เดิมที่ตนเองมีอยู่ได้</p> <p>ตัวบ่งชี้ 3.4 ผู้รู้สารสนเทศสามารถเปรียบเทียบความรู้ใหม่กับความรู้ที่มีอยู่เดิมเพื่อให้ทราบถึงคุณค่าที่เพิ่มขึ้น สิ่งที่ขัดแย้งกันและลักษณะเฉพาะอื่นๆของสารสนเทศได้ คือสารสนเทศที่ได้นั้นเพิ่มเติมนความรู้ที่มีอยู่หรือไม่หรือสารสนเทศที่ได้ขัดแย้งกับความรู้ที่มีอยู่เดิมหรือไม่ (ต่อ)</p>			+1	0	-1
<p>3.4.5 สามารถตัดสินใจความถูกต้องของสารสนเทศได้โดยการตั้งคำถามถึงแหล่งที่มาของข้อมูล การจำกัดเครื่องมือหรือกลยุทธ์ที่ใช้ในการรวบรวมสารสนเทศเพื่อข้อสรุปที่เป็นเหตุเป็นผล</p>	<p>-ตัดสินใจความถูกต้องของสารสนเทศ โดยการตั้งคำถามถึงแหล่งที่มาของข้อมูล การจำกัดเครื่องมือหรือกลยุทธ์ที่ใช้ในการรวบรวมสารสนเทศ(เพื่อข้อสรุปที่เป็นเหตุเป็นผล)</p>	<p>ข่าวสาร SME : 5 ขั้นตอนง่ายๆสำหรับสร้างแผนการตลาด</p> <p>ผู้เขียน : ธนาคารกสิกรไทย จำกัด(มหาชน)</p> <p>เรื่องแรกที่คุณต้องทำก็คือเข้าใจความต้องการของลูกค้า คุณทราบหรือไม่ว่าทำไมลูกค้าจึงได้ซื้อสินค้าหรือบริการของคุณ? ราคาที่คุณตั้งไว้เหมาะสมแล้วหรือยัง? คุณใช้วิธีแบบง่ายอย่างการลดราคาลงร้อยละ 20 ถึง 30 เมื่อลูกค้าเริ่มหดหายหรือสินค้าคงคลังเพิ่มสูงขึ้นใช่หรือไม่? คุณได้ตั้งเป้าหมายการตลาดหรือเป้าหมายขายในช่วง 12 เดือนข้างหน้าแล้วหรือยัง? .....</p> <p>แก้ไขล่าสุด : 27-11-12 07:37</p> <p>Home รู้จัก KSME Care หลักสูตรอบรม KSME Care Business Matching</p> <p>เว็บบอร์ด อบรม - สัมมนา สมัครสมาชิก ข่าว - สารระนำรู้ ภาพกิจกรรม VDO ถาม-ตอบ ติดต่อเรา</p> <p>Sitemap © Copyright, Kasikornbank PCL. All Rights Reserved</p> <p>http://www.ksmcare.com/WebboardAll/34/เว็บบอร์ด</p> <p>80. ข้อใดคือหลักในการประเมินความน่าเชื่อถือของข้อมูล</p> <p>ก. ผู้จัดทำ จุดประสงค์ในการจัดทำ ความสะดวกในการเข้าถึง</p> <p>ข. เว็บบอร์ด วันที่ปรับปรุงเนื้อหา ความครบถ้วนของเนื้อหา</p> <p>ค. ผู้ให้การสนับสนุนเว็บ กระบวนการตอบ ประเทศที่รับจดโดเมน</p> <p>ง. จุดเชื่อมโยงไปยังเอกสารอื่นๆ (Web link) ขอบเขตของเนื้อหา</p>			

ตารางวิเคราะห์โครงสร้างเนื้อหาในการสร้างแบบทดสอบ

ประเด็นย่อย (ลักษณะที่วัดได้)	คุณลักษณะจากประเด็นย่อย	ข้อคำถาม	ระดับ ความสอดคล้อง ครอบคลุมเนื้อหาตาม โครงสร้าง และการใช้ภาษา		
<p>มาตรฐานที่ 3 ผู้รู้สารสนเทศสามารถประเมินสารสนเทศและแหล่งที่มาอย่างมีวิจารณญาณ รวมทั้งสามารถเชื่อมโยงสารสนเทศที่ได้รับการคัดเลือกไว้แล้วกับพื้นฐานความรู้เดิมที่ตนเองมีอยู่ได้</p> <p>ตัวบ่งชี้ 3.4 ผู้รู้สารสนเทศสามารถเปรียบเทียบความรู้ใหม่กับความรู้ที่มีอยู่เดิมเพื่อให้ทราบถึงคุณค่าที่เพิ่มขึ้น สิ่งที่ขัดแย้งกันและลักษณะเฉพาะอื่นๆของสารสนเทศได้ คือสารสนเทศที่ได้นั้นเพิ่มเติมนความรู้ที่มีอยู่หรือไม่หรือสารสนเทศที่ได้ขัดแย้งกับความรู้ที่มีอยู่เดิมหรือไม่ (ต่อ)</p>			+1	0	-1
<p>3.4.6 สามารถเชื่อมโยงสารสนเทศใหม่กับสารสนเทศเก่าหรือความเก่าที่มีอยู่ได้</p>	<p>-เชื่อมโยงสารสนเทศใหม่กับสารสนเทศเก่าหรือความเก่าที่มีอยู่</p>	<p>81.จากรายการข้างต้น ข้อใดแสดงลักษณะของข้อมูล</p> <p>ก. แก้วใสล่าสุด : 27-11-12 07:37</p> <p>ข. ผู้เขียน : ธนาคารกสิกรไทย จำกัด(มหาชน)</p> <p>ค. © Copyright, Kasikornbank PCL. All Rights Reserved</p> <p>ง. http://www.ksmecare.com/WebboardAll/34/เว็บบอร์ด</p>			
<p>3.4.7 สามารถเลือกสารสนเทศที่มีเนื้อหาสนับสนุนหัวข้อหรือประเด็นที่กำลังค้นคว้า</p>	<p>-เลือกสารสนเทศที่มีเนื้อหาสนับสนุนหัวข้อหรือประเด็นที่กำลังค้นคว้า</p>	<p>มีความสอดคล้องในข้ออื่นอยู่แล้ว 19,40</p>			
<p>มาตรฐานที่ 3 ผู้รู้สารสนเทศสามารถประเมินสารสนเทศและแหล่งที่มาอย่างมีวิจารณญาณ รวมทั้งสามารถเชื่อมโยงสารสนเทศที่ได้รับการคัดเลือกไว้แล้วกับพื้นฐานความรู้เดิมที่ตนเองมีอยู่ได้</p> <p>ตัวบ่งชี้ 3.5 ผู้รู้สารสนเทศสามารถตัดสินใจที่จะเพิ่มหรือลดสารสนเทศได้</p>			+1	0	-1
<p>3.5.1 สามารถจับประเด็นสำคัญต่างๆที่พบจากสารสนเทศได้</p>	<p>-จับประเด็นสำคัญต่างๆที่พบจากสารสนเทศได้</p>	<p>82. ข้อใดเป็นการเขียนบรรณานุกรมข้อมูลจากเว็บไซต์ ที่ถูกต้อง</p> <p>ก. ชีวิตกับสิ่งแวดล้อม (ออนไลน์). ค้นเมื่อ 12 กันยายน 2545, สืบค้นจาก http://www.srithai.com/ponsri/</p> <p>ข. สมศักดิ์ โชคช่วย. ชีวิตกับสิ่งแวดล้อม(ออนไลน์). ค้นเมื่อ 12 กันยายน 2545. สืบค้นจากhttp://www.srithai.com/ponsri/</p> <p>ค. ชีวิตกับสิ่งแวดล้อม(ออนไลน์). สมศักดิ์ โชคช่วย. (2545). http://www.srithai.com/ponsri/ (12 กันยายน 2545).</p> <p>ง. สมศักดิ์ โชคช่วย. ชีวิตกับสิ่งแวดล้อม (ออนไลน์). สืบค้นจาก http://www.srithai.com/ponsri/ (12 กันยายน 2545)</p>			

ประเด็นย่อย (ลักษณะที่วัดได้)	คุณลักษณะจากประเด็นย่อย	ข้อคำถาม	ระดับ ความสอดคล้อง ครอบคลุมเนื้อหาตาม โครงสร้าง และการใช้ภาษา		
มาตรฐานที่ 3 ผู้รู้สารสนเทศสามารถประเมินสารสนเทศและแหล่งที่มาอย่างมีวิจารณญาณ	รวมทั้งสามารถเชื่อมโยงสารสนเทศที่ได้รับการคัดเลือกไว้แล้วกับพื้นฐานความรู้เดิมที่ตนเองมีอยู่ได้		+1	0	-1
3.5.2 สามารถตัดสินใจที่จะเพิ่มหรือลดประเด็นของสารสนเทศที่ต้องการได้	- ตัดสินใจที่จะเพิ่มหรือลดประเด็นของสารสนเทศที่ต้องการ	<p>“ แม้นมาส ชวลิต (2545 : 4-5) กล่าวว่าในสังคมแห่งการเรียนรู้ ทักษะที่สำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งในการพัฒนาคุณภาพชีวิต คือการอ่าน เพราะการอ่านเป็นเครื่องมือเข้าสู่ความรู้ที่เกิดขึ้นใหม่ๆ ตลอดเวลา ทำให้อยู่ในโลกได้ดี มีความสุข เพราะทัดเทียมกับผู้อื่นและอยู่กับผู้อื่น ได้อย่างมีศักดิ์ศรีเสมอกัน เช่นเดียวกับแนวคิดของ วิชา ทรวงแสง (2541 : 2) ที่กล่าวว่า กระบวนการพัฒนาคนในชาติที่สำคัญ อย่างยิ่ง คือ การอ่านและนิสัยรักการอ่าน ซึ่งเป็นเครื่องมือพื้นฐานที่ใช้เรียนรู้เรื่องราวต่างๆ เป็นกุญแจไขความรู้ซึ่งมีอยู่มากมายในโลก ผู้ที่มีนิสัยรักการอ่านและการเรียนรู้ตลอดชีวิตเท่านั้น จึงเป็นผู้ที่สามารถดำรงคนสร้างสรรค์สิ่งที่เป็นประโยชน์แก่สังคมและนานาชาติได้</p> <p>นิสัยรักการอ่านมิได้เกิดเองโดยธรรมชาติ จำเป็นต้องอาศัยการปลูกฝัง กระตุ้นและส่งเสริมอย่างต่อเนื่อง และการปลูกฝังนิสัยรักการอ่านนั้นจำเป็นต้องทำตั้งแต่อายุยังน้อยๆ (ศรีรัตน์ เจริญกลิ่นจันทร์, 2542 : 38) ทั้งจากพ่อแม่ ผู้ปกครอง และสมาชิกในครอบครัว เมื่อเด็กก้าวเข้าสู่ระบบการศึกษา เป็นหน้าที่โดยตรงของสถาบันการศึกษาในการพัฒนาการอ่านของผู้เรียนเพื่อปลูกฝังให้เด็กไทยรักการอ่านหนังสือและสร้างสรรค์สร้างสังคมแห่งการเรียนรู้”</p> <p>83. จากข้อความข้างต้น หากต้องการรายละเอียดเพิ่มเติมเกี่ยวกับ “นิสัยรักการอ่านของคนไทย” สามารถใช้ข้อมูลใด</p> <p>ก. แม้นมาส ชวลิต, คุณหญิง. (2545). ปกิณกะ-ปฏิรูปห้องสมุด. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.</p> <p>ข. จิววรรณ คูหาภินันท์.(2542). การอ่านและการส่งเสริมการอ่าน . กรุงเทพฯ : ศิลปาบรรณาการ.</p> <p>ค. ศรีรัตน์ เจริญกลิ่นจันทร์. (2542). การอ่านและการสร้างนิสัยรักการอ่าน. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.</p> <p>ง. วิชา ทรวงแสง. (2543). การพัฒนารูปแบบเสริมสร้างนิสัยการอ่านสำหรับนักศึกษาสถาบันราชภัฏนครราชสีมา : ศูนย์บรรณสารสนเทศทางการศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย</p>			

ประเด็นย่อย (ลักษณะที่วัดได้)	คุณลักษณะจากประเด็นย่อย	ข้อคำถาม	ระดับ ความสอดคล้อง ครอบคลุมเนื้อหาตาม โครงสร้าง และการใช้ภาษา		
มาตรฐานที่ 3 ผู้สื่อสารสนเทศสามารถประเมินสารสนเทศและแหล่งที่มาอย่างมีวิจารณญาณ รวมทั้งสามารถเชื่อมโยงสารสนเทศที่ได้รับการคัดเลือกไว้แล้วกับพื้นฐานความรู้เดิมที่ตนเองมีอยู่ได้ ตัวบ่งชี้ 3.6 ผู้สื่อสารสนเทศสามารถทำความเข้าใจและตีความสารสนเทศเพื่อการอภิปรายกับบุคคลอื่น ผู้เชี่ยวชาญหรือผู้ปฏิบัติงานได้			+1	0	1
3.6.1 สามารถมีส่วนร่วมในการอภิปรายในชั้นเรียนและการอภิปรายอื่นๆ	-มีส่วนร่วมในการอภิปรายในชั้นเรียนและการอภิปรายอื่นๆ	.....			
3.6.2 สามารถมีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็นผ่านสื่ออิเล็กทรอนิกส์เพื่อการอภิปรายในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง เช่นอีเมลล์ บอร์ดรายงานข่าวและห้องสนทนาได้	-มีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็นผ่านสื่ออิเล็กทรอนิกส์เพื่อการอภิปรายในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง เช่นอีเมลล์ บอร์ดรายงานข่าวและห้องสนทนาได้	.....			
3.6.3 สามารถสอบถามทัศนคติของผู้เชี่ยวชาญโดยใช้เครื่องมือต่างๆ ได้ เช่น การสัมภาษณ์จดหมายอิเล็กทรอนิกส์และบริการจดหมายข่าว	-สอบถามทัศนคติของผู้เชี่ยวชาญโดยใช้เครื่องมือต่างๆ	.....			
มาตรฐานที่ 3 ผู้สื่อสารสนเทศสามารถประเมินสารสนเทศและแหล่งที่มาอย่างมีวิจารณญาณ รวมทั้งสามารถเชื่อมโยงสารสนเทศที่ได้รับการคัดเลือกไว้แล้วกับพื้นฐานความรู้เดิมที่ตนเองมีอยู่ได้ ตัวบ่งชี้ 3.7 ผู้สื่อสารสนเทศสามารถตัดสินใจได้ว่าคำถามการค้นคว้านั้น ต้องปรับเปลี่ยนใหม่หรือไม่			+1	0	1
3.7.1 สามารถตัดสินใจได้ว่าสารสนเทศที่ได้มานั้นเพียงพอต่อความต้องการหรือไม่หรือว่ายังต้องการสารสนเทศเพิ่มเติมจากที่อื่น	-ตัดสินใจได้ว่าสารสนเทศที่ได้มานั้นเพียงพอต่อความต้องการหรือไม่หรือว่ายังต้องการสารสนเทศเพิ่มเติมจากที่อื่น	ประเด็นคล้ายกับ 3.4.1 ข้อ 54,77			
3.7.2 สามารถปรับปรุงกลยุทธ์การสืบค้นและเพิ่มเติมแนวคิดการสืบค้นที่จำเป็นเข้าไปใหม่ได้โดยการปรับปรุงคำศัพท์ที่ใช้ค้น	-ปรับปรุงกลยุทธ์การสืบค้นเพิ่มเติมแนวคิดการสืบค้นที่จำเป็นเข้าไปใหม่ (โดยการปรับปรุงคำศัพท์ที่ใช้ค้น)	ประเด็นเดียวกับ 2.2.4 ข้อ 23 , 24 , 44,45,46			
3.7.3 สามารถพิจารณาแหล่งค้นคว้าข้อมูลที่ใช้ในปัจจุบันและหาแหล่งค้นคว้าใหม่ได้โดยการตรวจสอบจากเชิงบรรณานุกรมหรือเชื่อมโยงไปยังส่วนอื่นๆเพื่อค้นหาสารสนเทศอื่นเพิ่มเติมได้	-พิจารณาแหล่งค้นคว้าข้อมูลที่ใช้ในปัจจุบันและหาแหล่งค้นคว้าใหม่ได้โดยการตรวจสอบจากเชิงบรรณานุกรมหรือเชื่อมโยงไปยังส่วนอื่นๆเพื่อค้นหาสารสนเทศอื่นเพิ่มเติมได้	ประเด็นเดียวกับ ข้อ 77 ,85			

ตารางวิเคราะห์โครงสร้างเนื้อหาในการสร้างแบบทดสอบ

ประเด็นย่อย (ลักษณะที่วัดได้)	คุณลักษณะจากประเด็นย่อย	ข้อคำถาม	ระดับ ความสอดคล้อง ครอบคลุมเนื้อหาตาม โครงสร้าง และการใช้ภาษา		
มาตรฐานที่ 4 ผู้สื่อสารสนเทศในฐานะบุคคลหรือสมาชิกของกลุ่มสามารถใช้สารสนเทศ ในการแก้ปัญหาได้อย่างมีประสิทธิภาพ ตัวบ่งชี้ที่ 4.2 ผู้สื่อสารสนเทศสามารถใช้สารสนเทศที่มีอยู่เดิมและสารสนเทศที่ได้มาใหม่ในการวางแผนและสร้างสารสนเทศชิ้นใหม่ได้			+1	0	-1
4.2.1 สามารถปฏิบัติตามขั้นตอนหรือลำดับ กิจกรรมของการผลิตสารสนเทศ ได้แก่ การค้นหาสารสนเทศ การประเมินสารสนเทศ และการสื่อสารสารสนเทศ 4.2.2 สามารถทบทวนถึงสาเหตุที่ทำให้ผลงาน ประสบความสำเร็จ สาเหตุที่ทำให้ล้มเหลวและ กลยุทธ์ที่เลือกใช้ได้	ปฏิบัติตามขั้นตอนหรือลำดับกิจกรรมของการผลิต สารสนเทศ ได้แก่ การค้นหาสารสนเทศ การ ประเมินสารสนเทศ และการสื่อสารสารสนเทศ ทบทวนถึงสาเหตุที่ทำให้ผลงานประสบความสำเร็จ สาเหตุที่ทำให้ล้มเหลวและกลยุทธ์ที่เลือกใช้ได้	87. ข้อใดเป็นการเรียงลำดับขั้นตอนการทำรายงานที่ถูกต้อง ก. กำหนดวัตถุประสงค์ กำหนด โครงเรื่อง รวบรวมข้อมูล บันทึกข้อมูล ข. รวบรวมข้อมูล บันทึกข้อมูล กำหนด โครงเรื่อง กำหนดวัตถุประสงค์ ค. กำหนด โครงเรื่อง รวบรวมข้อมูล กำหนดวัตถุประสงค์ บันทึกข้อมูล ง. กำหนด โครงเรื่อง กำหนดวัตถุประสงค์ รวบรวมข้อมูล บันทึกข้อมูล 88. การกำหนด โครงเรื่องรายงานเป็นขั้นตอนที่สำคัญเพราะเหตุใด ก. เพื่อช่วยผู้เขียนในการรวบรวมข้อมูล ข. เพื่อช่วยกำหนดวัตถุประสงค์ของรายงาน ค. ทำให้ผู้เขียนสามารถอธิบายจุดประสงค์ของตนเองอย่างชัดเจน ง. เพื่อช่วยในการจัดระเบียบเนื้อเรื่อง ให้มีการลำดับความต่อเนื่อง			
มาตรฐานที่ 4 ผู้สื่อสารสนเทศในฐานะบุคคลหรือสมาชิกของกลุ่มสามารถใช้สารสนเทศ ในการแก้ปัญหาได้อย่างมีประสิทธิภาพ ตัวบ่งชี้ที่ 4.3 ผู้สื่อสารสนเทศสามารถนำเสนอสารสนเทศที่ผลิตขึ้นใหม่ ไปสื่อสารกับผู้อื่นได้อย่างมีประสิทธิภาพ			+1	0	-1
4.3.1 สามารถเลือกวิธีการหรือรูปแบบที่ เหมาะสมที่สุดในการเผยแพร่ผลงานแก่ผู้ใช้	เลือกวิธีการหรือรูปแบบที่เหมาะสมที่สุดในการ เผยแพร่ผลงานแก่ผู้ใช้	89. ข้อใดคือวิธีการที่ดีที่สุดในการนำเสนอรายงานในระยะเวลาที่จำกัด ก. รายงานฉบับเต็มที่เตรียมส่ง ข. รายงาน โดยโปรแกรมPower Point ค. รายงาน โดยการใช้แผ่นใส ง. รายงาน โดยการใช้ไปสเตอร์			
4.3.2 สามารถใช้ประเภทของอุปกรณ์ เทคโนโลยีสารสนเทศที่เหมาะสมในการผลิต ผลงานที่ต้องการได้	ใช้ประเภทของอุปกรณ์เทคโนโลยีสารสนเทศที่ เหมาะสมในการผลิตผลงานที่ต้องการได้	90. ข้อใดเป็นวิธีการนำเสนอเนื้อหาเชิงสถิติที่ทำให้อ่านเข้าใจง่าย ก. แบบจำลอง ข. แผนภาพ ค. กราฟ ง. ข้อความ			
4.3.4 สามารถสื่อสารข้อมูลได้อย่างชัดเจนด้วย วิธีที่เหมาะสมกับกลุ่มผู้รับที่เป็นเป้าหมาย	สามารถสื่อสารข้อมูลได้อย่างชัดเจนด้วยวิธีที่ เหมาะสมกับกลุ่มผู้รับที่เป็นเป้าหมาย (ข้อ 90,91)				

ประเด็นย่อย (ลักษณะที่วัดได้)	คุณลักษณะจากประเด็นย่อย	ข้อคำถาม	ระดับ ความสอดคล้อง ครอบคลุมเนื้อหาตาม โครงสร้าง และการใช้ภาษา		
มาตรฐานที่ 5 ผู้สื่อสารสนเทศมีความเข้าใจในเรื่อง เศรษฐกิจ กฎหมายและประเด็นของสังคมเกี่ยวกับการใช้และการเข้าถึงสารสนเทศ รวมถึงการใช้สารสนเทศอย่างถูกต้องตามหลักจริยธรรมและกฎหมาย	ตัวบ่งชี้ที่ 5.3 ผู้สื่อสารสนเทศสามารถใช้แหล่งสารสนเทศต่างๆในการนำเสนอผลงาน		+1	0	-1
5.3.1 สามารถเลือกรูปแบบของการเขียน บรรณานุกรมได้ และบรรณานุกรมนั้นมี มาตรฐานสามารถนำมาใช้ได้อย่างสม่ำเสมอ	เลือกรูปแบบของการเขียนบรรณานุกรมได้ และ บรรณานุกรมนั้นมีมาตรฐานสามารถนำมาใช้ได้ อย่างสม่ำเสมอ	95. ข้อใดคือรูปแบบการเขียนบรรณานุกรมของหนังสือที่มีผู้แต่งมากกว่า 3 คน ก. รังสรรค์ แสงสุขและคนอื่นๆ. (2545). ความรู้คู่คุณธรรม(RU100). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยรามคำแหง. ข. รังสรรค์ แสงสุขและคณะ. (2545). ความรู้คู่คุณธรรม(RU100). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยรามคำแหง.			
5.3.2 การเผยแพร่สารสนเทศนั้นจะต้องได้รับ อนุญาตจากเจ้าของผลงานทั้งมีการอ้างอิง ให้กับเจ้าของผลงานด้วย	การเผยแพร่สารสนเทศนั้นจะต้องได้รับอนุญาตจาก เจ้าของผลงานทั้งมีการอ้างอิงให้กับเจ้าของผลงาน ด้วย	ค. รังสรรค์ แสงสุข. (2545). ความรู้คู่คุณธรรม(RU100). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัย รามคำแหง. ง. รังสรรค์ แสงสุขและคณะอาจารย์. (2545). ความรู้คู่คุณธรรม(RU100). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยรามคำแหง.			

ตาราง ๑ แสดงค่าความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง (IOC)						
ข้อสอบ ข้อที่	ผลการประเมิน			ΣR	IOC	ความหมาย
	ผู้เชี่ยวชาญคนที่ 1	ผู้เชี่ยวชาญคนที่ 2	ผู้เชี่ยวชาญคนที่ 3			
1	1	1	1	3	1.00	สอดคล้อง
2	1	1	1	3	1.00	สอดคล้อง
3	0	1	1	2	0.67	สอดคล้อง
4	0	1	-1	0	0.00	สอดคล้อง
5	0	1	1	2	0.67	สอดคล้อง
6	1	1	1	3	1.00	สอดคล้อง
7	1	1	1	3	1.00	สอดคล้อง
8	0	1	1	2	0.67	สอดคล้อง
9	0	1	1	2	0.67	สอดคล้อง
10	1	0	1	2	0.67	สอดคล้อง
11	1	1	1	3	1.00	สอดคล้อง
12	1	1	1	3	1.00	สอดคล้อง
13	1	1	1	3	1.00	สอดคล้อง
14	-1	1	-1	-1	0.33	ไม่สอดคล้อง
15	1	1	1	3	1.00	สอดคล้อง
16	1	1	1	3	1.00	สอดคล้อง
17	1	1	1	3	1.00	สอดคล้อง
18	1	1	1	3	1.00	สอดคล้อง
19	1	1	1	3	1.00	สอดคล้อง
20	1	1	0	2	0.67	สอดคล้อง
21	1	1	-1	1	0.33	ไม่สอดคล้อง
22	1	1	1	3	1.00	สอดคล้อง
23	1	1	1	3	1.00	สอดคล้อง

24	1	1	1	3	1.00	สอดคล้อง
25	1	1	1	3	1.00	สอดคล้อง
26	1	1	1	3	1.00	สอดคล้อง
27	-1	1	1	1	0.33	ไม่สอดคล้อง
28	1	1	1	3	1.00	สอดคล้อง
29	1	1	1	3	1.00	สอดคล้อง
30	1	1	1	3	1.00	สอดคล้อง
31	1	1	1	3	1.00	สอดคล้อง
32	1	1	1	3	1.00	สอดคล้อง
33	1	1	1	3	1.00	สอดคล้อง
34	1	1	1	3	1.00	สอดคล้อง
35	1	1	1	3	1.00	สอดคล้อง
36	1	1	1	3	1.00	สอดคล้อง
37	1	1	1	3	1.00	สอดคล้อง
38	0	1	1	2	0.67	สอดคล้อง
39	1	1	1	3	1.00	สอดคล้อง
40	1	1	1	3	1.00	สอดคล้อง
41	1	1	1	3	1.00	สอดคล้อง
42	1	1	1	3	1.00	สอดคล้อง
43	1	1	1	3	1.00	สอดคล้อง
44	1	1	1	3	1.00	สอดคล้อง
45	1	1	1	3	1.00	สอดคล้อง
46	1	1	1	3	1.00	สอดคล้อง
47	1	1	1	3	1.00	สอดคล้อง
48	1	1	1	3	1.00	สอดคล้อง
49	1	1	1	3	1.00	สอดคล้อง

50	1	1	1	3	1.00	สอดคล้อง
51	1	1	1	3	1.00	สอดคล้อง
52	1	1	1	3	1.00	สอดคล้อง
53	1	1	1	3	1.00	สอดคล้อง
54	-1	1	1	1	0.33	ไม่สอดคล้อง
55	1	1	1	3	1.00	สอดคล้อง
56	1	1	1	3	1.00	สอดคล้อง
57	1	1	1	3	1.00	สอดคล้อง
58	1	1	1	3	1.00	สอดคล้อง
59	1	1	1	3	1.00	สอดคล้อง
60	1	1	1	3	1.00	สอดคล้อง
61	1	1	-1	3	1.00	สอดคล้อง
62	1	1	1	3	1.00	สอดคล้อง
63	1	1	1	3	1.00	สอดคล้อง
64	0	1	1	2	0.67	สอดคล้อง
65	1	1	1	3	1.00	สอดคล้อง
66	1	1	1	3	1.00	สอดคล้อง
67	1	1	1	3	1.00	สอดคล้อง
68	1	1	1	3	1.00	สอดคล้อง
69	0	1	1	2	0.67	สอดคล้อง
70	1	1	-1	1	0.33	ไม่สอดคล้อง
71	1	1	1	3	1.00	สอดคล้อง
72	1	1	1	3	1.00	สอดคล้อง
73	1	1	1	3	1.00	สอดคล้อง
74	1	1	1	3	1.00	สอดคล้อง
75	1	1	-1	1	0.33	ไม่สอดคล้อง

76	1	1	1	3	1.00	สอดคล้อง
77	1	1	1	3	1.00	สอดคล้อง
78	1	1	1	3	1.00	สอดคล้อง
79	1	1	1	3	1.00	สอดคล้อง
80	1	1	1	3	1.00	สอดคล้อง
81	-1	1	1	1	0.33	ไม่สอดคล้อง
82	1	1	1	3	1.00	สอดคล้อง
83	1	1	0	2	0.67	สอดคล้อง
84	1	1	1	3	1.00	สอดคล้อง
85	1	1	1	3	1.00	สอดคล้อง
86	1	1	1	3	1.00	สอดคล้อง
87	1	1	1	3	1.00	สอดคล้อง
88	1	1	1	3	1.00	สอดคล้อง
89	1	1	1	3	1.00	สอดคล้อง
90	1	1	1	3	1.00	สอดคล้อง
91	1	1	1	3	1.00	สอดคล้อง
92	1	1	1	3	1.00	สอดคล้อง
93	1	1	1	3	1.00	สอดคล้อง
94	1	1	1	3	1.00	สอดคล้อง
95	1	1	1	3	1.00	สอดคล้อง

ตารางวิเคราะห์ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ

	ก.สูง	ก.ต่ำ	ค่า P	ค่า R	แปลผลค่า P	แปลผลค่า R	สรุปผล
ข้อที่ 1	23	24	0.94	-0.04	ง่ายไป	ไม่มีจำแนก	ใช้ไม่ได้
ข้อที่ 2	13	7	0.40	0.24	ปานกลาง	มีจำแนก	ใช้ได้
ข้อที่ 3	7	10	0.34	-0.12	ยากไป	ไม่มีจำแนก	ใช้ไม่ได้
ข้อที่ 4	22	22	0.88	0.00	ง่ายไป	ไม่มีจำแนก	ใช้ไม่ได้
ข้อที่ 5	2	3	0.10	-0.04	ยากไป	ไม่มีจำแนก	ใช้ไม่ได้
ข้อที่ 6	17	13	0.60	0.16	ปานกลาง	มีจำแนกต่ำ	ปรับปรุง
ข้อที่ 7	17	13	0.60	0.16	ปานกลาง	มีจำแนกต่ำ	ปรับปรุง
ข้อที่ 8	19	20	0.78	-0.04	ยากไป	ไม่มีจำแนก	ใช้ไม่ได้
ข้อที่ 9	13	11	0.48	0.08	ปานกลาง	มีจำแนกต่ำ	ปรับปรุง
ข้อที่ 10	2	9	0.22	-0.28	ยากไป	ไม่มีจำแนก	ใช้ไม่ได้
ข้อที่ 11	20	18	0.76	0.08	ง่าย	จำแนกต่ำ	ใช้ไม่ได้
ข้อที่ 12	23	12	0.70	0.44	ง่าย	มีจำแนก	ปรับปรุง
ข้อที่ 13	12	4	0.32	0.32	ยาก	มีจำแนก	ปรับปรุง
ข้อที่ 14	4	8	0.24	-0.16	ยากไป	ไม่มีจำแนก	ใช้ไม่ได้
ข้อที่ 15	20	18	0.76	0.08	ง่าย	จำแนกต่ำ	ใช้ไม่ได้
ข้อที่ 16	23	12	0.70	0.44	ง่าย	มีจำแนก	ปรับปรุง
ข้อที่ 17	12	4	0.32	0.32	ยาก	มีจำแนก	ปรับปรุง
ข้อที่ 18	4	8	0.24	-0.16	ยากไป	ไม่มีจำแนก	ใช้ไม่ได้
ข้อที่ 19	0	2	0.04	-0.08	ยากไป	ไม่มีจำแนก	ใช้ไม่ได้
ข้อที่ 20	22	14	0.72	0.32	ง่าย	มีจำแนก	ปรับปรุง
ข้อที่ 21	13	12	0.50	0.04	ปานกลาง	จำแนกต่ำ	ปรับปรุง
ข้อที่ 22	17	13	0.60	0.16	ปานกลาง	มีจำแนกต่ำ	ปรับปรุง
ข้อที่ 23	10	11	0.42	-0.04	ปานกลาง	ไม่มีจำแนก	ใช้ไม่ได้
ข้อที่ 24	0	3	0.06	-0.12	ยากไป	ไม่มีจำแนก	ใช้ไม่ได้
ข้อที่ 25	24	18	0.84	0.24	ง่ายไป	มีจำแนก	ปรับปรุง
ข้อที่ 26	18	15	0.66	0.12	ปานกลาง	จำแนกต่ำ	ปรับปรุง

ข้อที่ 27	0	4	0.08	-0.16	ยากไป	ไม่มีจำแนก	ใช้ไม่ได้
ข้อที่ 28	19	10	0.58	0.36	ปานกลาง	มีจำแนก	ใช้ได้
ข้อที่ 29	7	14	0.42	-0.28	ปานกลาง	ไม่มีจำแนก	ใช้ไม่ได้
ข้อที่ 30	25	18	0.86	0.28	ง่ายไป	มีจำแนก	ปรับปรุง
ข้อที่ 31	23	17	0.80	0.24	ง่ายไป	มีจำแนก	ปรับปรุง
ข้อที่ 32	8	6	0.28	0.08	ยากไป	จำแนกต่ำ	ใช้ไม่ได้
ข้อที่ 33	1	4	0.10	-0.12	ยากไป	ไม่มีจำแนก	ใช้ไม่ได้
ข้อที่ 34	4	10	0.28	-0.24	ยากไป	ไม่มีจำแนก	ใช้ไม่ได้
ข้อที่ 35	7	5	0.24	0.08	ยากไป	จำแนกต่ำ	ใช้ไม่ได้
ข้อที่ 36	15	10	0.50	0.20	ปานกลาง	มีจำแนก	ใช้ได้
ข้อที่ 37	12	11	0.46	0.04	ปานกลาง	จำแนกต่ำ	ปรับปรุง
ข้อที่ 38	22	16	0.76	0.24	ง่าย	มีจำแนก	ปรับปรุง
ข้อที่ 39	24	13	0.74	0.44	ง่าย	มีจำแนก	ปรับปรุง
ข้อที่ 40	19	10	0.58	0.36	ปานกลาง	มีจำแนก	ใช้ได้
ข้อที่ 41	16	14	0.60	0.08	ปานกลาง	จำแนกต่ำ	ปรับปรุง
ข้อที่ 42	16	7	0.46	0.36	ปานกลาง	มีจำแนก	ใช้ได้
ข้อที่ 43	24	16	0.80	0.32	ง่ายไป	มีจำแนก	ปรับปรุง
ข้อที่ 44	24	14	0.76	0.40	ง่าย	มีจำแนก	ปรับปรุง
ข้อที่ 45	18	8	0.52	0.40	ปานกลาง	มีจำแนก	ใช้ได้
ข้อที่ 46	8	8	0.32	0.00	ยากไป	ไม่มีจำแนก	ใช้ไม่ได้
ข้อที่ 47	3	7	0.20	-0.16	ยากไป	ไม่มีจำแนก	ใช้ไม่ได้
ข้อที่ 48	15	12	0.54	0.12	ปานกลาง	จำแนกต่ำ	ปรับปรุง
ข้อที่ 49	11	11	0.44	0.00	ปานกลาง	ไม่มีจำแนก	ใช้ไม่ได้
ข้อที่ 50	21	14	0.70	0.28	ง่าย	มีจำแนก	ปรับปรุง
ข้อที่ 51	9	2	0.22	0.28	ยากไป	มีจำแนก	ปรับปรุง
ข้อที่ 52	2	1	0.06	0.04	ยากไป	จำแนกต่ำ	ใช้ไม่ได้
ข้อที่ 53	23	15	0.76	0.32	ง่ายไป	มีจำแนก	ปรับปรุง
ข้อที่ 54	22	15	0.74	0.28	ง่ายไป	มีจำแนก	ปรับปรุง
ข้อที่ 55	4	10	0.28	-0.24	ยากไป	ไม่มีจำแนก	ใช้ไม่ได้
ข้อที่ 56	0	0	0.00	0.00	ไม่มีผู้ตอบถูก	ไม่มีจำแนก	ใช้ไม่ได้

	ก.สูง	ก.ต่ำ	ค่า P	ค่า R	แปลผลค่า P	แปลผลค่า R	สรุปผล
ข้อที่ 57	25	22	0.94	0.12	ง่ายไป	จำแนกต่ำ	ใช้ไม่ได้
ข้อที่ 58	25	22	0.94	0.12	ง่ายไป	จำแนกต่ำ	ใช้ไม่ได้
ข้อที่ 59	20	11	0.62	0.36	ปานกลาง	มีจำแนก	ใช้ได้
ข้อที่ 60	0	2	0.04	-0.08	ยากไป	ไม่มีจำแนก	ใช้ไม่ได้
ข้อที่ 61	15	6	0.42	0.36	ปานกลาง	มีจำแนก	ใช้ได้
ข้อที่ 62	10	11	0.42	-0.04	ปานกลาง	ไม่มีจำแนก	ใช้ไม่ได้
ข้อที่ 63	1	8	0.18	-0.28	ยากไป	ไม่มีจำแนก	ใช้ไม่ได้
ข้อที่ 64	21	14	0.70	0.28	ง่ายไป	มีจำแนก	ปรับปรุง
ข้อที่ 65	12	7	0.38	0.20	ยากไป	มีจำแนก	ปรับปรุง
ข้อที่ 66	25	19	0.88	0.24	ง่ายไป	มีจำแนก	ปรับปรุง
ข้อที่ 67	24	18	0.84	0.24	ง่ายไป	มีจำแนก	ปรับปรุง
ข้อที่ 68	24	12	0.72	0.48	ง่ายไป	มีจำแนก	ปรับปรุง
ข้อที่ 69	24	15	0.78	0.36	ง่ายไป	มีจำแนก	ปรับปรุง
ข้อที่ 70	21	14	0.70	0.28	ง่าย	มีจำแนก	ปรับปรุง
ข้อที่ 71	0	2	0.04	-0.08	ยากไป	ไม่มีจำแนก	ใช้ไม่ได้
ข้อที่ 72	6	5	0.22	0.04	ยากไป	จำแนกต่ำ	ใช้ไม่ได้
ข้อที่ 73	1	8	0.18	-0.28	ยากไป	ไม่มีจำแนก	ใช้ไม่ได้
ข้อที่ 74	10	5	0.30	0.20	ยากไป	มีจำแนก	ปรับปรุง
ข้อที่ 75	7	4	0.22	0.12	ยากไป	จำแนกต่ำ	ใช้ไม่ได้
ข้อที่ 76	20	10	0.60	0.40	ปานกลาง	มีจำแนก	ใช้ได้
ข้อที่ 77	14	8	0.44	0.24	ปานกลาง	มีจำแนก	ใช้ได้
ข้อที่ 78	7	1	0.16	0.24	ยากไป	มีจำแนก	ปรับปรุง
ข้อที่ 79	5	8	0.26	-0.12	ยากไป	ไม่มีจำแนก	ใช้ไม่ได้
ข้อที่ 80	17	10	0.54	0.28	ปานกลาง	มีจำแนก	ใช้ได้
ข้อที่ 81	21	6	0.54	0.60	ปานกลาง	มีจำแนก	ใช้ได้
ข้อที่ 82	4	4	0.16	0.00	ยากไป	ไม่มีจำแนก	ใช้ไม่ได้
ข้อที่ 83	4	11	0.30	-0.28	ยากไป	ไม่มีจำแนก	ใช้ไม่ได้

ข้อที่ 84	16	9	0.50	0.28	ปานกลาง	มีจำแนก	ใช้ได้
ข้อที่ 85	16	1	0.34	0.60	ยากไป	มีจำแนก	ปรับปรุง
ข้อที่ 86	21	13	0.68	0.32	ปานกลาง	มีจำแนก	ใช้ได้
ข้อที่ 87	3	11	0.28	-0.32	ยากไป	ไม่มีจำแนก	ใช้ไม่ได้
ข้อที่ 88	12	8	0.40	0.16	ปานกลาง	จำแนกต่ำ	ปรับปรุง
ข้อที่ 89	19	14	0.66	0.20	ปานกลาง	มีจำแนก	ใช้ได้
ข้อที่ 90	6	7	0.26	-0.04	ยากไป	ไม่มีจำแนก	ใช้ไม่ได้
ข้อที่ 91	22	17	0.78	0.20	ง่าย	มีจำแนก	ปรับปรุง
ข้อที่ 92	7	8	0.30	-0.04	ยากไป	ไม่มีจำแนก	ใช้ไม่ได้
ข้อที่ 93	20	11	0.62	0.36	ปานกลาง	มีจำแนก	ใช้ได้
ข้อที่ 94	0	3	0.06	-0.12	ยากไป	ไม่มีจำแนก	ใช้ไม่ได้
ข้อที่ 95	11	11	0.44	0.00	ปานกลาง	ไม่มีจำแนก	ใช้ไม่ได้

ภาคผนวก ง

แบบทดสอบการรู้สารสนเทศ

แบบทดสอบ

เรื่อง การรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ประเภทวิชาบริหารธุรกิจ
สถาบันการอาชีวศึกษาภาคใต้ จ.นครศรีธรรมราช

คำชี้แจงในการตอบแบบทดสอบ

1. แบบทดสอบชุดนี้มีจุดประสงค์เพื่อการวิจัยเรื่อง การรู้สารสนเทศของนักศึกษา ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ประเภทวิชาบริหารธุรกิจ สถาบันการอาชีวศึกษาภาคใต้ จ.นครศรีธรรมราช

2. การตอบแบบทดสอบครั้งนี้ข้อมูลที่ได้จะเป็นประโยชน์เพื่อการศึกษาวิจัยเท่านั้น จะไม่เกิดผลกระทบต่อการเรียนของนักศึกษาแต่อย่างใด

3. แบบทดสอบทั้งหมดแบ่งออกเป็น 3 ตอนดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบทดสอบ

ตอนที่ 2 ความรู้ความสามารถด้านการรู้สารสนเทศสำหรับนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ประเภทวิชาบริหารธุรกิจ สถาบันการอาชีวศึกษาภาคใต้ จ.นครศรีธรรมราช

ตอนที่ 3 ปัญหาและอุปสรรคต่อการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ประเภทวิชาบริหารธุรกิจ สถาบันการอาชีวศึกษาภาคใต้ จ.นครศรีธรรมราช

4. ผู้ตอบแบบทดสอบ คือ นักศึกษาที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ประเภทวิชาบริหารธุรกิจ สถาบันการอาชีวศึกษาภาคใต้ จ.นครศรีธรรมราช

คำนิยามศัพท์ที่ใช้ในแบบทดสอบ

การรู้สารสนเทศ (Information Literacy) คือ ความสามารถในการกำหนดขอบเขตสารสนเทศที่ต้องการ, วิธีการแสวงหาและคัดสรรสารสนเทศ โดยใช้เครื่องมือและเทคโนโลยีสารสนเทศต่างๆ, การประเมินคุณค่าสารสนเทศที่ค้นคืนได้ และการนำสารสนเทศที่ได้ไปใช้ประโยชน์ในการแก้ปัญหา อย่างมีประสิทธิภาพโดยจำแนกความสามารถออกเป็น 3 ประการ คือ

1. ความสามารถในการเข้าถึงสารสนเทศ หมายถึง ความสามารถในการระบุและแสดงความต้องการสารสนเทศของตนเอง โดยการระบุประเภทและรูปแบบแหล่งสารสนเทศ เลือกวิธีการค้นหาและคัดสรรสารสนเทศ กำหนดกลยุทธ์การค้นหาและดำเนินการค้นหาโดยวิธีการต่างๆได้

2. ความสามารถในการประเมินสารสนเทศ หมายถึง ความสามารถในการอธิบาย และประยุกต์เกณฑ์ขั้นต้นในการประเมินสารสนเทศและแหล่งสารสนเทศ อย่างมีวิจารณญาณได้

3. ความสามารถในการใช้สารสนเทศ หมายถึง ความสามารถในการอธิบายและปฏิบัติตามกฎระเบียบและจรรยาบรรณเกี่ยวกับการเข้าถึงและการใช้ทรัพยากรสารสนเทศ รวมทั้งการอ้างอิงแหล่งสารสนเทศที่นำมาใช้ในการปฏิบัติงานได้

ทั้งนี้ยึดมาตรฐานความสามารถในการรู้สารสนเทศระดับอุดมศึกษาที่สมาคมห้องสมุดและวิจัยแห่งสหรัฐอเมริกา (Association of College and Research Libraries : ACRL) กำหนดไว้และสามารถวัดได้จากแบบทดสอบที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้น

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบทดสอบ

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงใน หน้าข้อความที่ตรงกับข้อมูลส่วนตัวของท่าน

1. เพศ ชาย หญิง

2. ระดับชั้นปี ปวส.1 ปวส.2

3. สาขาวิชาที่ท่านศึกษาอยู่ขณะนี้

สาขาวิชาการบัญชี

สาขาวิชาการตลาด

สาขาวิชาการเลขานุการ

สาขาวิชาการจัดการธุรกิจค้าปลีก

สาขาวิชาการจัดการสำนักงาน

สาขาวิชาการจัดการทั่วไป

สาขาวิชาภาษาต่างประเทศธุรกิจ

สาขาวิชาคอมพิวเตอร์ธุรกิจ (โปรดเลือกสาขางาน)

สาขางานการพัฒนาโปรแกรม

สาขางานเทคโนโลยีสำนักงาน

สาขางานพัฒนาเว็บเพจ

สาขาวิชาเทคโนโลยีสารสนเทศ

4. วุฒิการศึกษาที่ท่านได้รับในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย

ประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.3)

มัธยมศึกษาปีที่ 6 (ม.6)

5. ผลการเรียนเฉลี่ยสะสมถึงภาคเรียนสุดท้ายของท่าน

3.34 – 4.00

ระหว่าง 2.67 -3.33

2.00 – 2.66

อื่นๆ โปรดระบุ.....

ตอนที่ 2 ความรู้ความสามารถด้านการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ประเภทวิชาบริหารธุรกิจ
สถาบันการอาชีวศึกษาภาคใต้ จ.นครศรีธรรมราช

คำชี้แจง 1. โปรดทำแบบทดสอบทุกข้อ

2. พิจารณาเลือกคำตอบข้อที่ถูกต้องที่สุดเพียงข้อเดียว โดยการทำเครื่องหมาย ✕ บนกระดาษ คำตอบ

1. ท่านคิดว่าหัวข้อใดควรปรากฏในการทำรายงานการศึกษาค้นคว้าเรื่อง “ปัญหาขยะในสถานศึกษา”

- ก. นโยบายของสถานศึกษา
- ข. วัฒนธรรมการบริโภคอาหาร
- ค. วินัยและมารยาท
- ง. เทียบกับการบริหารท้องถิ่น

2. ข้อใดแสดงพฤติกรรม การรู้แหล่งสารสนเทศและทำการค้นคว้าข้อมูลจากทรัพยากรสารสนเทศ

- ก. การเลือกหัวข้อเรื่อง
- ข. การคัดเลือกรวบรวมสารสนเทศ
- ค. การวางโครงเรื่อง จัดลำดับ
- ง. การเรียบเรียงเนื้อหา

3. ข้อใดเป็นข้อมูลตัวอักษร

- ก. Text
- ข. Number
- ค. Date / Time
- ง. OLE Object

4. สารานุกรมอิเล็กทรอนิกส์บนเครือข่ายอินเทอร์เน็ต เช่น วิกิพีเดีย เป็นฐานข้อมูลประเภทใด

- ก. ฐานข้อมูลบรรณานุกรม
- ข. ฐานข้อมูลตัวเลข
- ค. ฐานข้อมูลเนื้อหาฉบับเต็ม
- ง. ฐานข้อมูลชี้แนะแหล่ง

5. แหล่งสารสนเทศในข้อใด ให้ข้อมูลที่สมบูรณ์ที่สุดเกี่ยวกับเรื่อง “การจ้างแรงงานเดือนในประเทศไทย”

- ก. นายจ้างและผู้ประกอบการ
- ข. กระทรวงแรงงานและแรงงานจังหวัด
- ค. หัวหน้าฝ่ายบุคคลของบริษัท
- ง. บริษัทจัดหางาน

6. หากต้องการค้นคว้า ภาพถ่าย ในอดีตของวัดพระมหาธาตุเมืองนครศรีธรรมราช ควรค้นจากแหล่งสารสนเทศใด

- ก. ห้องสมุดประชาชนจังหวัดนครศรีธรรมราช
- ข. หอจดหมายเหตุ
- ค. พิพิธภัณฑ์แห่งชาติ จ.นครศรีธรรมราช
- ง. ศูนย์สนเทศสำนักงานเทศบาลนคร นครศรีธรรมราช

7. วรรณวารสาร เป็นเครื่องมือสำหรับค้นหาทรัพยากรสารสนเทศประเภทใด

- ก. บทความ
- ข. บรรณานุกรมหนังสือ
- ค. รายชื่อหนังสือ
- ง. สารานุกรม

8. บริการในข้อใด กำหนดขึ้นเพื่อช่วยเหลือการค้นคว้า ในกรณีในห้องสมุดของท่าน ไม่มีสิ่งพิมพ์ที่ท่านต้องการ

- ก. บริการยืม-คืน
- ข. บริการหนังสือจอง
- ค. บริการยืมระหว่างห้องสมุด
- ง. บริการสารสนเทศทันสมัย

9. พฤติกรรมในข้อใด เป็นการเข้าถึงข้อมูลสารสนเทศ โดยไม่เสียค่าใช้จ่าย

- ก. ลงข้อความโฆษณาที่ <https://adwords.google.com>
- ข. โหลด Software ของ www.Microsoft.com
- ค. ใช้สัญญาณอินเทอร์เน็ตของ www.3bb.co.th
- ง. ใช้สัญญาณ 3 G ในโทรศัพท์มือถือ

10. วิธีการใดสามารถเข้าถึงข้อมูลสารสนเทศได้รวดเร็วที่สุด
- ค้นหาจากฐานข้อมูลทรัพยากร ของห้องสมุด
  - เดินสำรวจหาจากชั้นหนังสือ ในห้องสมุด
  - ใช้ชื่อผู้เขียนบทความค้นหาจากฐานข้อมูลวารสาร
  - สัมภาษณ์จากผู้เชี่ยวชาญและผู้ทรงคุณวุฒิ
11. หากทำการค้นคว้าเรื่อง โรคติดต่อ และต้องการหาข้อมูลเพิ่มเติมเกี่ยวกับ “โรคติดต่อทางพันธุกรรม” ควรดำเนินการต่ออย่างไร
- เพิ่มคำค้น
  - ทำการค้นใหม่
  - เพิ่มคำใกล้เคียง
  - เปลี่ยนใช้ฐานข้อมูลอื่น
12. หากท่านต้องการค้นหา ประวัติ ของนายกรัฐมนตรีไทย จากระบบฐานข้อมูลทรัพยากรของห้องสมุดวิทยาลัยฯ เมื่อดูให้ข้อมูลที่ตรงกับเรื่องมากที่สุด
- หัวเรื่อง
  - ชื่อผู้แต่ง
  - ชื่อบทความ
  - ดรรชนีวารสาร
13. “Search engine” หมายถึงข้อใด
- การสืบค้นหนังสือจากห้องสมุด
  - การสืบค้นข้อมูลจากCD-ROM
  - การสืบค้นข้อมูลจากเว็สไซต์ไวด์เว็บ
  - การยืมหนังสือระหว่างห้องสมุด
14. หากท่านประสบปัญหาในการค้นข้อมูลจาก Web OPAC ของศูนย์วิทยบริการ หรือจาก Website ควรใช้คำสั่งใด
- About us
  - Edit
  - Refresh
  - Help
15. หากต้องการค้นหาข้อมูลเกี่ยวกับ วิธีการประหยัดพลังงาน ควรเลือกใช้สิ่งพิมพ์ในข้อใด
- หนังสือรายปี
  - สารานุกรม
  - ดรรชนีวารสาร
  - หนังสือคู่มือ
16. หากต้องการข้อมูลเกี่ยวกับ “ผ้าทอเมืองนครศรีธรรมราช” คำค้นในข้อใด มีความหมายเดียวกัน
- ผ้าไหมหลายสาเกต
  - ผ้ามัดข้อมเมืองนคร
  - ผ้ายกเมืองนคร
  - ผ้าทอนาหมื่นศรี
17. ขั้นตอนใดจัดเป็นการวางแผนของเนื้อหา รายงาน
- สำรวจและรวบรวมข้อมูล
  - เขียนหน้าสารบัญ
  - วางโครงเรื่อง
  - เขียนรายงานฉบับร่าง
18. เมื่อดูในข้อใดเหมาะสมต่อการสืบค้น “วิธีตีสารคดี เรื่อง ชนเผ่าตองเหลือง “ควรใช้เมนูการค้นใด
- ค้นจาก ชื่อเรื่อง
  - ค้นจากหัวเรื่อง
  - ค้นจากชื่อผู้แต่ง
  - ค้นจากชื่อสำนักพิมพ์
19. หากใช้คำสั่งว่า “คอมพิวเตอร์” แล้ว ได้ผลการสืบค้น 6,000 รายการ ควรปฏิบัติอย่างไร
- เลือกสารสนเทศที่ตรงกับความต้องการที่ละรายการ
  - กลับไปสืบค้นใหม่
  - ทำการจำกัดการสืบค้นจากผลการสืบค้นนั้น

ง. ขกเลิกการสืบค้นแล้วไปค้นหาที่ชั้นหนังสือ

20. รายการบรรณานุกรมในข้อใด เหมาะสมต่อการนำมาใช้ค้นคว้าทำรายงานเรื่อง “บทบาทของผู้นำสตรีในสภาพสังคมปัจจุบัน”

ก. อินทวัชร ลีจินดา, พ.อ. (2551, 25 พฤศจิกายน) ลักษณะพิเศษของสตรี: การบริหาร.

<http://www.our-teacher.com/article/1article/14-womenthai.html>

ข. ฉลาดชาย รมิตานนท์. (2552). บทบาทความเป็นผู้นำสตรี (รายงานการวิจัยเชิงใหม่) : ศูนย์สตรีศึกษา คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

ค. ภทรพร ยุทธภรณ์พินิจ. (2545). ความคิดเห็นของผู้นำสตรีต่อบทบาทของครอบครัว ชุมชน สังคมในการดูแลผู้ติดเชื้อโรคเอดส์และการอยู่ร่วมกันในสังคม. กรุงเทพฯ: สำนักนโยบายและแผนอุดมศึกษา

ง. พัทยา เรือนแก้ว, บรรณาธิการ. (2554). หญิงไทยและชุมชนไทย วันนี้อยู่ในเออร์มนี่. กรุงเทพฯ : ดีแม็กกาซีน.

21. จากรายการที่แสดงด้านล่าง ข้อใดเป็นชื่อ ของบทความ

สุรพล ศรีบุญทรง. (2543). “สารสนเทศ” สิ้นค้ายุคมิลเลเนียม”, **ไอทีซอฟต์แวร์**.

9, 101 (ศ.ค. 2543):142-148.

ก. สุรพล ศรีบุญทรง

ข. ไอทีซอฟต์แวร์

ค. สารสนเทศ” สิ้นค้ายุคมิลเลเนียม

ง. 9, 101 (ศ.ค. 2543) : 142-148

22. ข้อใดเป็น คำศัพท์เฉพาะที่ ใช้ในการค้นตามสาขาวิชา

ก. ร.ต.อ.ปุระชัย เปี่ยมสมบูรณ์

ข. เทคโนโลยีชีวภาพ

ค. ลมใต้ปีก

ง. ตำราอาหารไทย

23. หากต้องการเขียนแผนธุรกิจเรื่อง “ธุรกิจร้านสปา” ควรกำหนดคำศัพท์และใช้เทคนิคใดในการค้นหาสารสนเทศ

ก. ธุรกิจสปา+แผนการลงทุน

ข. ธุรกิจสปา+การบริหาร

ค. ธุรกิจสปา+การจัดการ

ง. ธุรกิจสปา+การขยายกิจการ

24. ข้อมูลด้านล่าง แสดงรายการของสิ่งใด

ชื่อเรื่อง	10 เทคโนโลยีที่จะแทนที่สำนักงาน
พิมพ์ลักษณะ	2543.
เลขเรียก	บทความ
แหล่งข้อมูล	Computer review 17,190 (มี.ย. 2543) 65-72.
หัวเรื่อง	เทคโนโลยีสารสนเทศ
หัวเรื่อง	คอมพิวเตอร์

ก. บรรณานุกรม

ข. พจนานุกรม

ค. วรรณวิจารณ์วารสาร

ง. สารานุกรม

25. ปุ่ม ที่ปรากฏในฐานะข้อมูลห้องสมุด หมายความว่าอย่างไร
- ก. การจำกัดผลการสืบค้น
ข. แสดงรายการที่ใกล้เคียงกับรายการที่สืบค้น
ค. สืบค้นด้วยทางเลือกเดิม
ง. กลับมายังหน้าจอการสืบค้นหลัก
26. การใช้ตรรกบูลีน ในข้อใด ทำให้ได้สารสนเทศที่ตรงกับความต้องการมากที่สุด
- ก. AND
ข. OR
ค. NOT
ง. Near
27. หากหนังสือที่ท่านต้องการจะยืม มีผู้ยืมออกไปแล้ว และกำหนดคืนภายในอาทิตย์นี้ ท่านควรเลือกใช้บริการใด
- ก. บริการจองหนังสือ
ข. บริการสำรองหนังสือ
ค. บริการนำส่งเอกสาร
ง. บริการยืมระหว่างห้องสมุด
28. หากต้องการสถิติเกี่ยวกับ “การระบาดของโรคไข้เลือดออกในพื้นที่จังหวัดศรีธรรมราช ในช่วงเดือน ตุลาคม-พฤศจิกายน 2555” วิธีการใดเหมาะสมที่สุด
- ก. เก็บสถิติจากข่าวในหนังสือพิมพ์และสิ่งพิมพ์ที่เกี่ยวข้อง
ข. เก็บสถิติจากผู้ป่วยที่เข้ารับการรักษาที่โรงพยาบาลมหาวิทยาลัยศรีธรรมราช
ค. เก็บสถิติโดยการ สอบถามไปยัง สำนักงานสาธารณสุขจังหวัดนครศรีธรรมราช
ง. เก็บสถิติ โดยทำการสอบถามผู้ที่อยู่ในพื้นที่
29. จาก URL ต่อไปนี้ www.plu.edu/-terhaale/doc/video-game.ppt ควรใช้โปรแกรมใดในการจัดเก็บข้อมูล
- ก. Adobe Acrobat
ข. PowerPoint
ค. Microsoft Word
ง. Microsoft Excel
30. “วินทร์ เลียววาริณ.(2542). สิ่งมีชีวิตที่เรียกว่าคน. กรุงเทพฯ : บริษัท 113 จำกัด.” เป็นรายการอ้างอิงทรัพยากรสารสนเทศประเภทใด
- ก. หนังสือ
ข. บทความวารสาร
ค. รายงานการวิจัย/วิทยานิพนธ์
ง. สิ่งพิมพ์รัฐบาล
31. รายการบรรณานุกรม ควรนำเสนอไว้ในส่วนใดของรายงาน
- ก. ส่วนเนื้อเรื่อง
ข. ส่วนต่อจากภาคผนวก
ค. ส่วนนำ
ง. ส่วนท้าย
32. ข้อใดเป็นวัตถุประสงค์สำคัญของการเขียนเชิงอรรถแบบเสริมความในการทำรายงาน
- ก. เพื่อเป็นการอ้างอิงแหล่งที่มาของข้อความในรายงาน
ข. เพื่อโยกให้ผู้อ่านรายงานได้ไปศึกษาเพิ่มเติม
ค. เพื่อเป็นการสรุปสาระในเนื้อหาของรายงาน
ง. เพื่ออธิบายเพิ่มเติมเสริมสาระเนื้อหาของรายงาน
33. โปรแกรมใดใช้ในการ คัดลอก แผ่น CD ข้อมูล
- ก. Nero Start Smart
ข. Dreamweaver
ค. Front Page.
ง. Out look

34. ข้อใดเป็นขั้นตอนแรกของการคัดลอกข้อมูล

ก. ปุ่ม Ctrl + C

ข. ปุ่ม Ctrl + A

ค. ปุ่ม Ctrl + F1

ง. ปุ่ม Ctrl + S

35. “ปีนี้คนกรุงแห่ลอยกระทงกันเยอะขึ้น เจ้าหน้าที่กทม.ระดมเก็บซากกระทงจากแม่น้ำเจ้าพระยาและคลองต่างๆในเขตกรุงเทพมหานครได้กว่า 4 แสนใบ และที่น่าดีใจอย่างยิ่งก็คือพบกระทงที่ใช้วัสดุโพลีมีปริมาณลดลงมาก”

จากข้อความข้างต้น ข้อใดเป็นประเด็นสำคัญ

ก. ขยะที่มาจากเทศกาลลอยกระทง เพิ่มมากขึ้นแต่มีการลดการใช้วัสดุโพลี

ข. เทศกาลลอยกระทง มีคนสนใจร่วมกิจกรรมมากขึ้น จึงทำให้มีขยะมากขึ้น

ค. จำนวนกระทงและวัสดุโพลีในเทศกาลลอยกระทง มีปริมาณมากขึ้น

ง. เทศกาลลอยกระทงในเขตกรุงเทพมหานคร ทำให้เจ้าหน้าที่ต้องทำงานมากขึ้น

“การจัดการศึกษาต้องยึดหลักว่า ผู้เรียนมีความสำคัญที่สุด ผู้เรียนทุกคนสามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้ ดังนั้นกระบวนการจัดการศึกษาต้องส่งเสริมให้ผู้เรียน ได้พัฒนาตามธรรมชาติและเต็มตามศักยภาพ การจัดการศึกษา ทั้งสามรูปแบบในหมวด 3 ต้องเน้นทั้งความรู้ คุณธรรมและกระบวนการเรียนรู้”
ที่มา : พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๒ เล่มที่ ๑๑๖ ตอนที่ ๑๔ ก ราชกิจจานุเบกษา
๑๕ สิงหาคม ๒๕๔๒.

36. จากข้อความข้างต้น ข้อใดสรุปประเด็นสำคัญได้ชัดเจน

ก. การจัดการศึกษาต้องยึดหลักผู้เรียนเป็นสำคัญ พัฒนาตามธรรมชาติ เน้นหมวด ๓

ข. การจัดการศึกษา ต้องจัดกระบวนการเรียนรู้ให้ผู้เรียน ได้พัฒนาตามธรรมชาติและเต็มศักยภาพ

ค. การจัดการศึกษาต้องพัฒนาตามหมวด 3 ด้านความรู้คุณธรรม และกระบวนการเรียนรู้

ง. พระราชบัญญัติการศึกษาฯ กำหนดให้จัดการศึกษา ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญที่สุด

37. หากต้องการนำโคลง โลกนิติ มาประกอบในการเขียนอ้างอิงในรายงาน ควรปฏิบัติอย่างไร

ก. จัดพิมพ์ด้วยอักษรตัวโต เพื่อความเด่นชัด

ข. จัดเส้นใต้โคลงที่นำมาอ้างอิงทั้งหมด

ค. ลอกมาเหมือนต้นฉบับ ภายใต้เครื่องหมาย “.....”

ง. ลอกมาเหมือนต้นฉบับ ภายใต้เครื่องหมาย (.....)

38. เหตุใดต้องมีการประเมินค่าหรือคัดเลือกสารสนเทศที่ค้นได้จากเว็บไซต์ ก่อนการนำเสนอหาไปเรียบเรียงในการทำรายงาน

ก. สารสนเทศที่ค้นได้จากเว็บไซต์ อาจมีความหลากหลาย มีประเด็นไม่ชัดเจน

ข. เนื้อหาของข้อมูล อาจไม่สอดคล้องกับความต้องการในการใช้

ค. สารสนเทศในเว็บไซต์อาจไม่มีการตรวจสอบความถูกต้อง หรือขาดการปรับปรุงให้ทันสมัย

ง. เพื่อให้สารสนเทศที่ได้มีความทันสมัยมากกว่าแหล่งอื่น

39. หัวข้อใดต่อไปนี่ที่ท่านควรที่จะศึกษาเพิ่มเติม หากต้องทำรายงานเรื่อง “การส่งเสริมการอ่าน”

ก. การบริการชุมชน

ข. การเรียนรู้ที่ยั่งยืน

ค. การอ่าน

ง. ความเป็นอยู่ของประชาชน

40. หากต้องการทำการศึกษาวิจัยเรื่อง “ปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมการทำงานของพนักงานขาย...” หัวข้อใดมีความสอดคล้องกับสารสนเทศที่ต้องการมากที่สุด

ก. นุชนานิกา ขมล่ำภู. (2551). ปัจจัยที่มีผลต่อแรงจูงใจในการปฏิบัติงานของพนักงานร้านกาแฟสด กรณีศึกษา ร้านกาแฟสด แอท ทู คอฟฟี่. สารนิพนธ์บริหารธุรกิจมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี.

ข. ธนภูมิ ศิริรัตน์. (2552). การศึกษาปัญหาและการจัดการเชิงกลยุทธ์เพื่อพัฒนาธุรกิจหอพัก กรณีศึกษา หอพัก สุธารัตน์. มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย.

ค. สมชาย อุทัยประดิษฐ์. (2551). บทบาทขององค์การบริหารส่วนตำบลต่อการพัฒนาทักษะการปฏิบัติหน้าที่ของอาสาสมัครป้องกันภัยฝ่ายพลเรือน (อปพร.):กรณีศึกษาองค์การบริหารส่วนตำบลโนนธาตุ. การค้นคว้าอิสระ หลักสูตร ปริญญารัฐศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

ง. กฤตติกร เหลืองหิรัญ. (2553). พฤติกรรมในการเลือกใช้อาคารอศกริมของผู้บริโภค กรณีศึกษานักศึกษาคณะเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่. คณะเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

41. “สำหรับผู้เก็บเงินไว้ในรูปของสิ่งของที่ซื้อหามา แต่ไม่ได้ใช้นั้น เท่ากับผลสูญพร่าเงินทองอย่างเปล่าเปลืองโดยแท้ เนื่องจากวัตถุข้าวของคือพลังงานที่สั่งสมอยู่ในรูปแบบต่างๆนั่นเอง ดังนั้นถ้าเราไม่ใช้พลังงานนี้อย่างสม่ำเสมอ มันก็จะตกอยู่ในภาวะชะงักงันและสูญเสียบ้างไปเปล่า” แนวคิดสำคัญของข้อความ คือข้อใด

ก. ชื่อของเก็บไว้ทำให้สูญเงิน

ข. สะสมสิ่งของต่างๆไว้เป็นความสูญเปล่า

ค. ควรรู้จักการเก็บออมอย่างถูกวิธี

ง. มีของเก็บไว้แต่ไม่ใช้เป็นการสิ้นเปลือง

พิจารณาข้อความต่อไปนี้แล้วตอบคำถาม ข้อ 42-43

ข่าวสาร SME : 5 ขั้นตอนง่ายๆสำหรับสร้างแผนการตลาด

ผู้เขียน : ธนากรกสิกรไทย จำกัด(มหาชน)

เรื่องแรกที่คุณต้องทำ ก็คือเข้าใจความต้องการของลูกค้า คุณทราบหรือไม่ว่าทำไมลูกค้าจึงได้ซื้อสินค้าหรือบริการของคุณ? ราคาที่คุณตั้งไว้เหมาะสมแล้วหรือยัง? คุณใช้วิธีแบบง่ายๆอย่างการลดราคาลงร้อยละ 20 ถึง 30 เมื่อลูกค้าเริ่มหุดหายหรือสินค้าคงคลังเพิ่มสูงขึ้นใช่หรือไม่? คุณได้ตั้งเป้าเรื่องการตลาดหรือเป้าหมายขายในช่วง 12 เดือน ข้างหน้าแล้วหรือยัง?

แก้ไขล่าสุด : 27-11-12 07:37

© Copyright, Kasikornbank PCL. All Rights Reserved

<http://www.ksmcare.com/WebboardAll/34/เว็บบอร์ด>

42. ข้อใดคือประเด็นหลักในการประเมินความน่าเชื่อถือของข้อมูล

ก. ผู้จัดทำ จุดประสงค์ในการจัดทำ ความสะดวกในการเข้าถึง

ข. เว็บไซต์ วันที่ปรับปรุงเนื้อหา ความครบถ้วนของเนื้อหา

ค. ผู้ให้การสนับสนุนเว็บไซต์ กระบวนการ-ตอบ ประเทศที่รับจดโดเมน

ง. จุดเชื่อมโยงไปยังเอกสารอื่นๆ (Web link) ขอบเขตของเนื้อหา

43. จากระายการข้างต้น ข้อใดแสดงลักษณะของข้อมูล

ก. แก้ไขล่าสุด : 27-11-12 07:37

ข. ผู้เขียน : ธนากรกสิกรไทย จำกัด(มหาชน)

ค. © Copyright, Kasikornbank PCL. All Rights Reserved

มีปัญหาหนัก หมายถึง ท่านประสบปัญหาในข้อนี้อยู่ในระดับ มาก

มีปัญหาเล็กน้อย หมายถึง ท่านประสบปัญหาในข้อนี้อยู่ในระดับ น้อย

ไม่มีปัญหา หมายถึง ท่านไม่ประสบปัญหาในข้อปัญหานี้แน่นอน

ที่	ประเด็นปัญหาเกี่ยวกับการรู้สารสนเทศของนักศึกษา	มีปัญหา มาก	มีปัญหา น้อย	ไม่มี ปัญหา
3.1. ปัญหาด้านสภาพแวดล้อมในการส่งเสริมการรู้สารสนเทศ				
1.	ความสะดวกในการเข้าถึงและเข้าใช้แหล่งสารสนเทศ			
2.	สภาพแวดล้อมในแหล่งสารสนเทศไม่ส่งเสริมบรรยากาศในการเรียนรู้			
3.	ความเพียงพอของจำนวนเครื่องคอมพิวเตอร์ที่ให้บริการในสถาบัน			
4.	ความพร้อมใช้งานของเครื่องคอมพิวเตอร์			
5.	ความพร้อมของเครือข่ายคอมพิวเตอร์			
6.	กิจกรรมส่งเสริมการและพัฒนาทักษะรู้สารสนเทศที่สถาบันจัดให้แก่นักศึกษา			
3.2 ปัญหา ด้านทรัพยากรสารสนเทศและแหล่งสารสนเทศ				
7	ห้องสมุด/ศูนย์วิทยบริการ ไม่มีการจัดปฐมนิเทศการใช้ห้องสมุด			
8	ความสอดคล้องของทรัพยากรสารสนเทศในสถาบันกับความต้องการในการใช้			
9.	ความทันสมัยของเนื้อหาของทรัพยากรสารสนเทศในสถาบัน			
10.	ความเพียงพอของจำนวนทรัพยากรสารสนเทศที่ให้บริการในสถาบัน			
11..	วิธีการและระบบในการจัดเก็บทรัพยากรสารสนเทศเพื่อการสืบค้น			
3.3 ปัญหาด้านทักษะการเข้าถึงสารสนเทศ				
12.	การคิดและกำหนดใช้คำค้น (Key word) ในการเข้าถึงสารสนเทศ			
13.	การใช้คำเชื่อม AND OR NOT BUT (ตรรกะบูลีน) ในการกำหนดคำค้น			
14.	ความสามารถในการใช้โปรแกรมการค้นหา (Search engine) บนเว็บไซต์			
15.	ความสามารถในการสืบค้นฐานข้อมูลออนไลน์			
16.	ความสามารถในการค้นคืนรายการทรัพยากรสารสนเทศจากระบบOPAC			
3.3 ปัญหาด้านทักษะการใช้สารสนเทศ				
17.	การประเมินผลสารสนเทศที่ค้นได้			
18.	ความสามารถในการวิเคราะห์/สังเคราะห์สารสนเทศ			
19.	การสรุปสารสนเทศที่ได้จากการอ่าน			
20.	การนำเสนอ/สื่อสารสารสนเทศที่ค้นได้			
21.	การเขียนเอกสารอ้างอิงในเนื้อหา			
22.	การเขียนบรรณานุกรมตามมาตรฐานรูปแบบที่สถาบันกำหนด			

3.4 ปัญหาอื่นๆ (โปรดระบุ) .....

.....

ขอขอบคุณ นักศึกษาทุกท่าน....ที่ให้ความร่วมมือในการตอบแบบทดสอบ

เฉลยแบบทดสอบ 50 ข้อ

ข้อที่	เฉลย	ข้อที่	เฉลย	ข้อที่	เฉลย
1	ก	20	ข	39	ค
2	ข	21	ค	40	ก
3	ก	22	ข	41	ง
4	ค	23	ก	42	ข
5	ข	24	ค	43	ค
6	ค	25	ก	44	ก
7	ก	26	ก	45	ง
8	ค	27	ก	46	ค
9	ก	28	ค	47	ง
10	ก	29	ข	48	ข
11	ก	30	ก	49	ข
12	ก	31	ง	50	ง
13	ค	32	ง		
14	ง	33	ก		
15	ง	34	ง		
16	ค	35	ก		
17	ค	36	ข		
18	ก	37	ค		
19	ค	38	ค		

ภาคผนวก จ

รายงานผลค่าคะแนน SPSS

Frequencies

Statistics

VAR00001

N	Valid	297
	Missing	0

VAR00001

	Frequency	Percent	Valid Percent	Cumulative Percent
Valid 1.00	11	3.7	3.7	3.7
2.00	168	56.6	56.6	60.3
3.00	100	33.7	33.7	93.9
4.00	18	6.1	6.1	100.0
Total	297	100.0	100.0	

Frequencies

Statistics

	เพศ	ชั้นปี	สาขา	วุฒิ	เกรด
N Valid	294	292	294	286	292
Missing	3	5	3	11	5

Frequency Table

เพศ

	Frequency	Percent	Valid Percent	Cumulative Percent
Valid ชาย	19	6.4	6.5	6.5
หญิง	275	92.6	93.5	100.0
Total	294	99.0	100.0	
Missing .00	3	1.0		
Total	297	100.0		

ชั้นปี

	Frequency	Percent	Valid Percent	Cumulative Percent
Valid ปวส1	149	50.2	51.0	51.0
2.00	143	48.1	49.0	100.0
Total	292	98.3	100.0	
Missing .00	5	1.7		
Total	297	100.0		

สาขา

	Frequency	Percent	Valid Percent	Cumulative Percent
Valid บัญชี	123	41.4	41.8	41.8
การตลาด	42	14.1	14.3	56.1
เลขานุการ	10	3.4	3.4	59.5
ธุรกิจค้าปลีก	6	2.0	2.0	61.6
จัดการสำนักงาน	12	4.0	4.1	65.6
จัดการทั่วไป	14	4.7	4.8	70.4
ภาษาต่างประเทศ	9	3.0	3.1	73.5
คอมพิวเตอร์	70	23.6	23.8	97.3
เทคโนโลยีสารสนเทศ	8	2.7	2.7	100.0
Total	294	99.0	100.0	
Missing .00	3	1.0		
Total	297	100.0		

วุฒิ

		Frequency	Percent	Valid Percent	Cumulative Percent
Valid	ปวช3	273	91.9	95.5	95.5
	มัธยม6	13	4.4	4.5	100.0
	Total	286	96.3	100.0	
Missing	.00	11	3.7		
Total		297	100.0		

เกรด

		Frequency	Percent	Valid Percent	Cumulative Percent
Valid	3.34-4.00	87	29.3	29.8	29.8
	2.67-3.33	148	49.8	50.7	80.5
	2.00-2.66	57	19.2	19.5	100.0
	Total	292	98.3	100.0	
Missing	.00	5	1.7		
Total		297	100.0		

Descriptives

Descriptive Statistics

	N	Mean	Std. Deviation
ข้อ1ถึง6	297	2.7071	1.37487
ข้อ7ถึง2	297	5.7576	2.59973
ข้อ22ถึง	297	4.4411	2.44757
รวมค่า1	297	12.9057	5.18292
Valid N (listwise)	297		

Descriptives

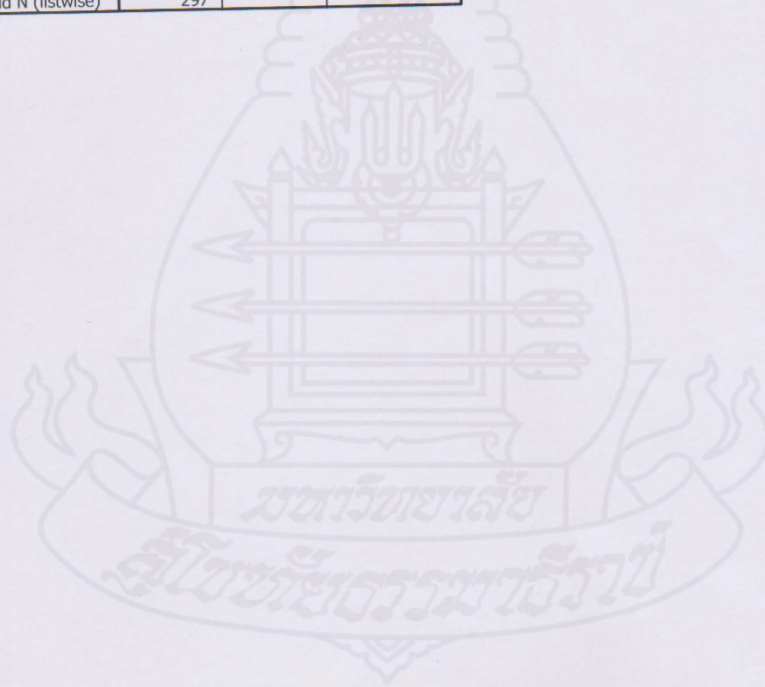
Descriptive Statistics

	N	Mean	Std. Deviation
ข.35ถึง3	297	1.6970	1.17509
ข.40ถึง4	297	1.1684	.94365
รวม	297	2.8653	1.66706
Valid N (listwise)	297		

Descriptives

Descriptive Statistics

	N	Mean	Std. Deviation
ข.44ถ48	297	1.8485	1.37814
ข.49ถ50	297	.7205	.70664
รวม	297	2.5690	1.79040
Valid N (listwise)	297		

Oneway

Descriptives

คะแนน

	N	Mean	Std. Deviation	Std. Error	95% Confidence Interval for Mean	
					Lower Bound	Upper Bound
บัญชี	123	16.3659	7.26238	.65483	15.0696	17.6621
ตลาด	42	17.4286	6.14517	.94822	15.5136	19.3435
เลขานุการ	10	14.6000	2.87518	.90921	12.5432	16.6568
ธุรกิจค้าปลีก	6	18.3333	3.77712	1.54200	14.3695	22.2972
การจัดการสำนักงาน	12	14.0833	3.05877	.88299	12.1399	16.0268
การจัดการทั่วไป	14	16.4286	3.32159	.88773	14.5107	18.3464
ต่างประเทศธุรกิจ	9	18.3333	4.44410	1.48137	14.9173	21.7494
คอม	6	33.6667	2.80476	1.14504	30.7233	36.6101
9.00	42	23.8810	8.12765	1.25412	21.3482	26.4137
10.00	22	20.8636	5.48848	1.17015	18.4302	23.2971
พัฒนาเว็บ	8	22.3750	3.42000	1.20915	19.5158	25.2342
Total	294	18.3946	7.36337	.42944	17.5494	19.2397

Descriptives

คะแนน

	Minimum	Maximum
บัญชี	.00	40.00
ตลาด	8.00	35.00
เลขานุการ	9.00	20.00
ธุรกิจค้าปลีก	13.00	23.00
การจัดการสำนักงาน	9.00	19.00
การจัดการทั่วไป	11.00	22.00
ต่างประเทศธุรกิจ	13.00	27.00
คอม	28.00	35.00
9.00	10.00	40.00
10.00	13.00	31.00
พัฒนาเว็บ	16.00	27.00
Total	.00	40.00

ANOVA

คะแนน

	Sum of Squares	df	Mean Square	F	Sig.
Between Groups	3891.126	10	389.113	9.180	.000
Within Groups	11995.105	283	42.386		
Total	15886.231	293			

Post Hoc Tests

Multiple Comparisons

Dependent Variable: คะแนน
Scheffe

(I) สาขา	(J) สาขา	Mean Difference (I-J)	Std. Error	Sig.	95% Confidence Interval	
					Lower Bound	Upper Bound
บัญชี	ตลาด	-1.0627	1.16352	1.000	-6.0864	3.9610
	เลขานุการ	1.7659	2.14083	1.000	-7.4776	11.0093
	ธุรกิจค้าปลีก	-1.9675	2.72192	1.000	-13.7199	9.7849
	การจัดการสำนักงาน	2.2825	1.96894	.999	-6.2187	10.7838
	การจัดการทั่วไป	-.0627	1.83634	1.000	-7.9915	7.8660
	ต่างประเทศธุรกิจ	-1.9675	2.24813	1.000	-11.6742	7.7393
	คอม	-17.3008*	2.72192	.000	-29.0532	-5.5484
	9.00	-7.5151*	1.16352	.000	-12.5388	-2.4914
	10.00	-4.4978	1.50705	.542	-11.0048	2.0092
	พัฒนาเว็บ	-6.0091	2.37546	.779	-16.2656	4.2473
ตลาด	บัญชี	1.0627	1.16352	1.000	-3.9610	6.0864
	เลขานุการ	2.8286	2.29079	.999	-7.0624	12.7195
	ธุรกิจค้าปลีก	-.9048	2.84138	1.000	-13.1729	11.3634
	การจัดการสำนักงาน	3.3452	2.13103	.991	-5.8559	12.5464
	การจัดการทั่วไป	1.0000	2.00916	1.000	-7.6749	9.6749
	ต่างประเทศธุรกิจ	-.9048	2.39138	1.000	-11.2300	9.4205
	คอม	-16.2381*	2.84138	.001	-28.5063	-3.9699
	9.00	-6.4524*	1.42069	.028	-12.5865	-.3183
	10.00	-3.4351	1.71342	.945	-10.8331	3.9629
	พัฒนาเว็บ	-4.9464	2.51145	.951	-15.7901	5.8972
เลขานุการ	บัญชี	-1.7659	2.14083	1.000	-11.0093	7.4776
	ตลาด	-2.8286	2.29079	.999	-12.7195	7.0624
	ธุรกิจค้าปลีก	-3.7333	3.36196	1.000	-18.2492	10.7826
	การจัดการสำนักงาน	.5167	2.78759	1.000	-11.5193	12.5526
	การจัดการทั่วไป	-1.8286	2.69557	1.000	-13.4672	9.8101
	ต่างประเทศธุรกิจ	-3.7333	2.99133	.999	-16.6490	9.1823
	คอม	-19.0667*	3.36196	.001	-33.5826	-4.5508
	9.00	-9.2810	2.29079	.095	-19.1719	.6100
	10.00	-6.2636	2.48298	.782	-16.9844	4.4571
	พัฒนาเว็บ	-7.7750	3.08816	.784	-21.1087	5.5587
ธุรกิจค้าปลีก	บัญชี	1.9675	2.72192	1.000	-9.7849	13.7199
	ตลาด	.9048	2.84138	1.000	-11.3634	13.1729
	เลขานุการ	3.7333	3.36196	1.000	-10.7826	18.2492
	การจัดการสำนักงาน	4.2500	3.25521	.998	-9.8050	18.3050
	การจัดการทั่วไป	1.9048	3.17676	1.000	-11.8115	15.6210
	ต่างประเทศธุรกิจ	.0000	3.43129	1.000	-14.8152	14.8152
	คอม	-15.3333	3.75879	.089	-31.5626	.8960
	9.00	-5.5476	2.84138	.954	-17.8158	6.7206
	10.00	-2.5303	2.99848	1.000	-15.4768	10.4162
	พัฒนาเว็บ	-4.0417	3.51603	.999	-19.2228	11.1394

Multiple Comparisons

Dependent Variable: คะแนน
Scheffe

(I) สาขา	(J) สาขา	Mean Difference (I-J)	Std. Error	Sig.	95% Confidence Interval	
					Lower Bound	Upper Bound
การจัดการสำนักงาน	บัญชี	-2.2825	1.96894	.999	-10.7838	6.2187
	ตลาด	-3.3452	2.13103	.991	-12.5464	5.8559
	เลขานุการ	-.5167	2.78759	1.000	-12.5526	11.5193
	ธุรกิจค้าปลีก	-4.2500	3.25521	.998	-18.3050	9.8050
	การจัดการทั่วไป	-2.3452	2.56118	1.000	-13.4036	8.7132
	ต่างประเทศธุรกิจ	-4.2500	2.87082	.994	-16.6453	8.1453
	คอม	-19.5833*	3.25521	.000	-33.6383	-5.5284
	9.00	-9.7976*	2.13103	.024	-18.9988	-.5965
	10.00	-6.7803	2.33640	.588	-16.8681	3.3075
	พัฒนาเว็บ	-8.2917	2.97159	.649	-21.1220	4.5387
การจัดการทั่วไป	บัญชี	.0627	1.83634	1.000	-7.8660	7.9915
	ตลาด	-1.0000	2.00916	1.000	-9.6749	7.6749
	เลขานุการ	1.8286	2.69557	1.000	-9.8101	13.4672
	ธุรกิจค้าปลีก	-1.9048	3.17676	1.000	-15.6210	11.8115
	การจัดการสำนักงาน	2.3452	2.56118	1.000	-8.7132	13.4036
	ต่างประเทศธุรกิจ	-1.9048	2.78155	1.000	-13.9146	10.1051
	คอม	-17.2381*	3.17676	.002	-30.9543	-3.5218
	9.00	-7.4524	2.00916	.191	-16.1273	1.2225
	10.00	-4.4351	2.22579	.947	-14.0453	5.1752
	พัฒนาเว็บ	-5.9464	2.88543	.934	-18.4048	6.5120
ต่างประเทศธุรกิจ	บัญชี	1.9675	2.24813	1.000	-7.7393	11.6742
	ตลาด	.9048	2.39138	1.000	-9.4205	11.2300
	เลขานุการ	3.7333	2.99133	.999	-9.1823	16.6490
	ธุรกิจค้าปลีก	.0000	3.43129	1.000	-14.8152	14.8152
	การจัดการสำนักงาน	4.2500	2.87082	.994	-8.1453	16.6453
	การจัดการทั่วไป	1.9048	2.78155	1.000	-10.1051	13.9146
	คอม	-15.3333*	3.43129	.034	-30.1486	-.5181
	9.00	-5.5476	2.39138	.862	-15.8728	4.7776
	10.00	-2.5303	2.57607	1.000	-13.6530	8.5923
	พัฒนาเว็บ	-4.0417	3.16349	.998	-17.7006	9.6173
คอม	บัญชี	17.3008*	2.72192	.000	5.5484	29.0532
	ตลาด	16.2381*	2.84138	.001	3.9699	28.5063
	เลขานุการ	19.0667*	3.36196	.001	4.5508	33.5826
	ธุรกิจค้าปลีก	15.3333	3.75879	.089	-.8960	31.5626
	การจัดการสำนักงาน	19.5833*	3.25521	.000	5.5284	33.6383
	การจัดการทั่วไป	17.2381*	3.17676	.002	3.5218	30.9543
	ต่างประเทศธุรกิจ	15.3333*	3.43129	.034	.5181	30.1486
	9.00	9.7857	2.84138	.300	-2.4825	22.0539
	10.00	12.8030	2.99848	.056	-.1435	25.7495
	พัฒนาเว็บ	11.2917	3.51603	.417	-3.8894	26.4728

Multiple Comparisons

Dependent Variable: คะแนน
Scheffe

(I) สาขา	(J) สาขา	Mean Difference (I-J)	Std. Error	Sig.	95% Confidence Interval	
					Lower Bound	Upper Bound
9.00	บัญชี	7.5151*	1.16352	.000	2.4914	12.5388
	ตลาด	6.4524*	1.42069	.028	.3183	12.5865
	เลขานุการ	9.2810	2.29079	.095	-.6100	19.1719
	ธุรกิจค้าปลีก	5.5476	2.84138	.954	-6.7206	17.8158
	การจัดการสำนักงาน	9.7976*	2.13103	.024	.5965	18.9988
	การจัดการทั่วไป	7.4524	2.00916	.191	-1.2225	16.1273
	ต่างประเทศธุรกิจ	5.5476	2.39138	.862	-4.7776	15.8728
	คอม	-9.7857	2.84138	.300	-22.0539	2.4825
	10.00	3.0173	1.71342	.978	-4.3807	10.4153
	พัฒนาเว็บ	1.5060	2.51145	1.000	-9.3377	12.3496
10.00	บัญชี	4.4978	1.50705	.542	-2.0092	11.0048
	ตลาด	3.4351	1.71342	.945	-3.9629	10.8331
	เลขานุการ	6.2636	2.48298	.782	-4.4571	16.9844
	ธุรกิจค้าปลีก	2.5303	2.99848	1.000	-10.4162	15.4768
	การจัดการสำนักงาน	6.7803	2.33640	.588	-3.3075	16.8681
	การจัดการทั่วไป	4.4351	2.22579	.947	-5.1752	14.0453
	ต่างประเทศธุรกิจ	2.5303	2.57607	1.000	-8.5923	13.6530
	คอม	-12.8030	2.99848	.056	-25.7495	.1435
	9.00	-3.0173	1.71342	.978	-10.4153	4.3807
	พัฒนาเว็บ	-1.5114	2.68790	1.000	-13.1169	10.0942
พัฒนาเว็บ	บัญชี	6.0091	2.37546	.779	-4.2473	16.2656
	ตลาด	4.9464	2.51145	.951	-5.8972	15.7901
	เลขานุการ	7.7750	3.08816	.784	-5.5587	21.1087
	ธุรกิจค้าปลีก	4.0417	3.51603	.999	-11.1394	19.2228
	การจัดการสำนักงาน	8.2917	2.97159	.649	-4.5387	21.1220
	การจัดการทั่วไป	5.9464	2.88543	.934	-6.5120	18.4048
	ต่างประเทศธุรกิจ	4.0417	3.16349	.998	-9.6173	17.7006
	คอม	-11.2917	3.51603	.417	-26.4728	3.8894
	9.00	-1.5060	2.51145	1.000	-12.3496	9.3377
	10.00	1.5114	2.68790	1.000	-10.0942	13.1169

*. The mean difference is significant at the .05 level.

Homogeneous Subsets

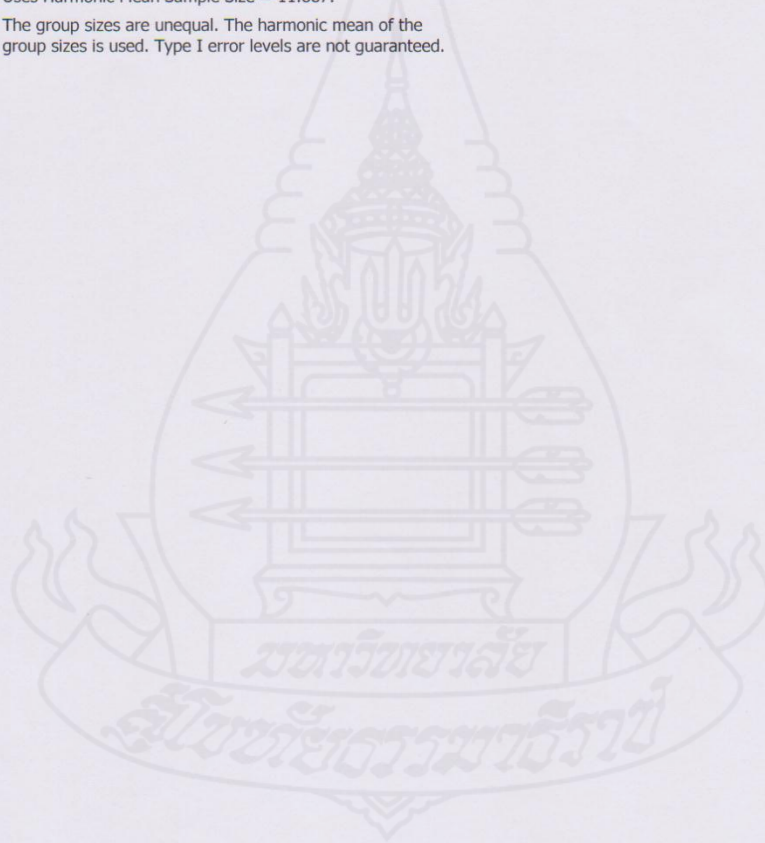
คะแนน

Scheffe^{a,b}

สาขา	N	Subset for alpha = .05	
		1	2
การจัดการสำนักงาน	12	14.0833	
เลขานุการ	10	14.6000	
บัญชี	123	16.3659	
การจัดการทั่วไป	14	16.4286	
ตลาด	42	17.4286	
ธุรกิจค้าปลีก	6	18.3333	
ต่างประเทศธุรกิจ	9	18.3333	
10.00	22	20.8636	
พัฒนาเว็บ	8	22.3750	22.3750
9.00	42	23.8810	23.8810
คอม	6		33.6667
Sig.		.206	.062

Means for groups in homogeneous subsets are displayed.

- Uses Harmonic Mean Sample Size = 11.887.
- The group sizes are unequal. The harmonic mean of the group sizes is used. Type I error levels are not guaranteed.

T-Test

โปรแกรมวิจัย

Group Statistics

คะแนน	ชั้นปี	N	Mean	Std. Deviation	Std. Error Mean
1.00	1.00	149	19.5168	7.26860	.59547
2.00	2.00	143	17.1119	7.26084	.60718

Independent Samples Test

		Levene's Test for Equality of Variances	
		F	Sig.
คะแนน	Equal variances assumed	.279	.598
	Equal variances not assumed		

Independent Samples Test

		t-test for Equality of Means		
		Std. Error Difference	95% Confidence Interval of the Difference	
			Lower	Upper
คะแนน	Equal variances assumed	.85046	.73103	4.07875
	Equal variances not assumed	.85044	.73106	4.07872

Independent Samples Test

		t-test for Equality of Means			
		t	df	Sig. (2-tailed)	Mean Difference
คะแนน	Equal variances assumed	2.828	290	.005	2.4049
	Equal variances not assumed	2.828	289.533	.005	2.4049

183/184 183/184

Oneway

Descriptives

คะแนน

	N	Mean	Std. Deviation	Std. Error	95% Confidence Interval for Mean	
					Lower Bound	Upper Bound
3.34-4.00	87	18.6207	8.42510	.90327	16.8251	20.4163
2.67-3.33	148	18.3176	7.37715	.60640	17.1192	19.5160
2.00-2.66	57	18.1228	5.60634	.74258	16.6352	19.6104
Total	292	18.3699	7.38580	.43222	17.5192	19.2205

Descriptives

คะแนน

	Minimum	Maximum
3.34-4.00	.00	40.00
2.67-3.33	.00	40.00
2.00-2.66	8.00	35.00
Total	.00	40.00

ANOVA

คะแนน

	Sum of Squares	df	Mean Square	F	Sig.
Between Groups	9.357	2	4.679	.085	.918
Within Groups	15864.697	289	54.895		
Total	15874.055	291			

Post Hoc Tests

Multiple Comparisons

Dependent Variable: คะแนน
Scheffe

(I) ผลการดี	(J) ผลการดี	Mean Difference (I-J)	Std. Error	Sig.	95% Confidence Interval	
					Lower Bound	Upper Bound
3.34-4.00	2.67-3.33	.3031	1.00095	.955	-2.1597	2.7659
	2.00-2.66	.4979	1.26256	.925	-2.6086	3.6044
2.67-3.33	3.34-4.00	-.3031	1.00095	.955	-2.7659	2.1597
	2.00-2.66	.1948	1.15498	.986	-2.6471	3.0366
2.00-2.66	3.34-4.00	-.4979	1.26256	.925	-3.6044	2.6086
	2.67-3.33	-.1948	1.15498	.986	-3.0366	2.6471

Homogeneous Subsets

คะแนน

Scheffe^{a,b}

ผลการเรียน	N	Subset for alpha = .05
		1
2.00-2.66	57	18.1228
2.67-3.33	148	18.3176
3.34-4.00	87	18.6207
Sig.		.910

Means for groups in homogeneous subsets are displayed.

- a. Uses Harmonic Mean Sample Size = 83.811.
 b. The group sizes are unequal. The harmonic mean of the group sizes is used. Type I error levels are not guaranteed.

Descriptives

Descriptive Statistics

	N	Mean	Std. Deviation
ข้อ1	288	2.0903	.64027
ข้อ2	287	1.9895	.61157
ข้อ3	287	2.1951	.70729
ข้อ4	288	2.2431	.70089
ข้อ5	286	2.3007	.71116
ข้อ6	285	2.0281	.67599
ข้อ7	288	2.0729	.70703
ข้อ8	287	1.9582	.66768
ข้อ9	288	1.9514	.72130
ข้อ10	288	1.9792	.70803
ข้อ11	285	1.9649	.67566
ข้อ12	286	1.9860	.63783
ข้อ13	287	2.1045	.70181
ข้อ14	287	1.9826	.69693
ข้อ15	287	2.0070	.72417
ข้อ16	285	2.0175	.67373
ข้อ17	287	1.9826	.67137
ข้อ18	288	1.9653	.71239
ข้อ19	286	1.8741	.69955
ข้อ20	288	1.9028	.62825
ข้อ21	288	1.9028	.66594
ข้อ22	287	1.8641	.67342
รวม	288	2.0092	.44202
รวมด้าน1	288	2.1325	.49022
รวมด้าน2	288	1.9740	.53034
รวมด้าน3	288	2.0083	.52312
รวมด้าน4	288	1.9109	.52517
Valid N (listwise)	268		

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ	นางภักณา รัตนพงศ์
วัน เดือน ปีเกิด	21 ธันวาคม 2505
สถานที่เกิด	อำเภอทุ่งสง จังหวัดนครศรีธรรมราช
ประวัติการศึกษา	ค.บ. สาขาวิชาเอก บรรณารักษศาสตร์ วิทยาลัยครุนครศรีธรรมราช พ.ศ. 2527
สถานที่ทำงาน	วิทยาลัยศิลปหัตถกรรมนครศรีธรรมราช สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ
ตำแหน่งงาน	ครู ค.ศ.3 หัวหน้างานวิทยบริการและห้องสมุด

